CÂINII RĂZBOIULUI

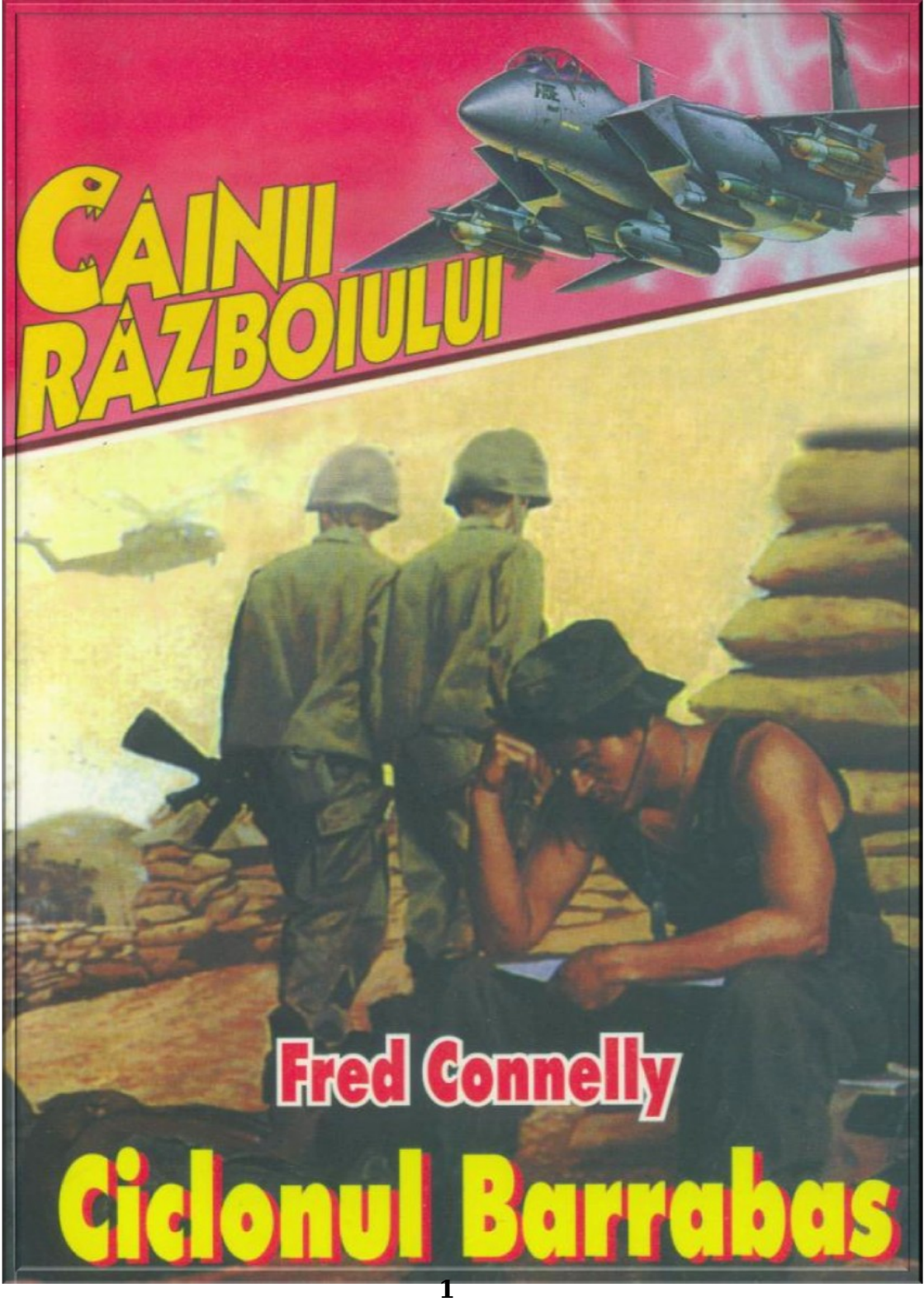

Fred Connelly

Ciclonul Barrabas

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

FRED CONNELLY

CICLONUL BARRABAS

V.2.0

Editura Z 2000
2000

1

În zorii unei noi zile, Esther Walatta cobora lent flancul colinei, călcând cu picioarele goale şi închise la culoare pe cărarea plină de pietre tăioase. Zorii îşi împrăştiau luminile purpurii peste imensa câmpie aridă de la poalele colinei. Prin adierea brizei simţea fumul înţepător al câtorva focuri de tabără care ardeau cu păcură, ici şi colo, în răcoarea dimineţii.

Esther strânse şi mai tare la piept mica povară din braţele ei. Avea pe ea o ţesătură de bumbac zdrenţuită în care se înfăşurase. În braţe, cu grijă protejat de aerul rece al nopţii, moţăia fiul ei Deneke, prea slăbit din cauza foamei ca să plângă sau ca să încerce să sugă din sânii goi ai mamei sale.

Esther grăbi puţin pasul, privind fix la cărarea abruptă ca să nu se uite prea mult la tabăra de refugiaţi… De teamă să nu o vadă dispărând. Mergea aşa cum făcuse şi în celelalte nopţi din acea lună interminabilă, economisindu-şi forţele prin ritmul lent al paşilor, controlul respiraţiei şi al bătăilor inimii.

Abia în apropierea unuia dintre focuri îndrăzni să ridice ochii din pământ. Un zâmbet brusc îi lumină faţa întunecată şi slabă. Siluetele trântite în praf, cu spatele sprijinit de zidul scund de pământ care le folosea drept paravan, stăteau perfect nemişcate şi aveau feţele lipsite de orice expresie. Învăluite în fum, acele creaturi greu de diferenţiat, cu capetele chele, cu urechi mari dezlipite, cu pielea întinsă şi ridată, o priveau fără să o vadă.

Ceea ce era lesne de înţeles.

Nu o cunoşteau. Nu ştiau nimic despre ce pierduse sau făptuise. Păstrându-şi zâmbetul ciudat, Esther Walatta trecu de grupul de zombi şi înaintă spre tabăra principală.

La cinci sute de metri în faţa ei se afla locul de unde auzea sughiţurile şi plânsetul copiilor bolnavi, precum şi ţipetele şi tânguirile lugubre ale orfanilor şi familiilor celor morţi.

Înaintă cu prudenţă prin acea mare de trupuri lungite în praf.

Până atunci nu mai văzuse niciodată atâta lume adunată într-un singur loc. Unii refugiaţi zăceau într-un fel de tranşee puţin

adânci săpate cu propriile lor mâini sau, mai rar, sub colibe grosolane de formă conică, făcute din crengi, dar mulţi alţii se mulţumeau să doarmă ghemuiţi direct pe pământ.

Întreaga tabără semăna cu un imens câmp de bătălie după luptă. O dată cu răsăritul soarelui, mulţimea prostrată începea să dea semne de viaţă, să se agite. Un praf fin şi sufocant se amesteca cu fumul înţepător care invada totul.

Esther se strecură printre corpurile apatice, îndreptându-se spre un şir de barăci rudimentare situat în centrul taberei.

O dată cu creşterea temperaturii, roiuri de muşte invadară atmosfera şi se aşezară cu zecile pe faţa ei. Esther le alungă cu mâna liberă, dar muştele reveneau imediat, mai încăpăţânate şi mai nemiloase ca oricând.

Se opri puţin mai departe în faţa unui om care se ocupa de un amestec ciudat, format după toate aparenţele din ovăz şi apă, care fierbea la un foc de lemne.

— Copilul meu trebuie să mănânce, zise ea.

Tipul arătă cu mâna liberă spre barăci, pronunţă câteva cuvinte pe care ea nu le putu înţelege.

— Hrană pentru copilul meu, insistă ea.

Propria ei foame dispăruse de multă vreme. Crampele, arsurile, junghiurile puternice se estompaseră după câteva săptămâni de malnutriţie, fiind înlocuite de o amorţeală treptată în timp ce corpul i se usca.

În acel moment interveni alt negru. Vorbea în *tigră,* limba provinciei sale.

— Înainte de a avea hrană şi medicamente, trebuie să te vadă doctorul acolo. Îţi va da un tichet în schimbul căruia vei primi mâncare. Aşa e regula aici.

Când ajunse la baracă, Esther constată că începuse deja să se formeze coadă. Câteva negrese, cu copilaşii în braţe, stăteau la rând în faţa unei intrări decupată în tabla peretelui. O albă cu părul negru tăiat foarte scurt, îmbrăcată cu o bluză de infirmieră, consulta fiecare mamă şi copilul înainte de a le întinde tichetele.

*

* *

Doctorul Leona Hatton ciupi sugarul la nivelul coastelor, în dosul braţelor şi de pulpe. Fetiţa nu avu nici o reacţie. Nu mai avea forţă nici să clipească ca să alunge muştele din colţurile ochilor tulburi şi lăptoşi. Prin stetoscop îi auzea inima bătând foarte repede, prea repede.

Leona ridică ochii spre mama a cărei faţă era oribil de slăbită. Hrana puţină pe care o putea oferi centrul de distribuire nu era destulă ca să-i salveze. Ajunseseră într-un punct de unde nu mai era cale de întoarcere. Doctorul ştia că mama şi fiica nu vor supravieţui mai mult de o zi-două. Asta însemna că nu putea să le dea nici un tichet. Rezerva de hrană era atât de mică încât trebuia să fie distribuită bob numărat şi numai celor cărora li se acorda cel puţin cincizeci la sută din şansele de supravieţuire.

Doctorul Hatton se uită fix la tânăra femeie şi dădu negativ din cap. Mama întinse un braţ spre ea ca să-şi ceară cu disperare tichetul, ştiind totuşi că nu-l va obţine. Lacrimile îşi croiau făgaşe întunecate pe obrajii slabi şi murdari.

Leona Hatton strânse în tăcere mâna tremurătoare a africancei fără să-şi ferească privirea şi scuturã din nou capul, înăbuşindu-şi durerea pe care o simţea.

O mână latã şi neagră atinse uşurel umărul scheletic al refugiatei. Aceasta se întoarse şi ridică ochii spre Claude Hayes. Bărbatul se aplecă spre ea şi îi vorbi în *amharic* cu o voce blândă şi reconfortantă. Tânăra femeie îşi încetă plânsul şi se lăsă dusă la infirmeria improvizată unde avea să bea şi să se odihnească cu copilul ei la adăpost de soare.

Lee Hatton invidia calmul lui Claude confruntat cu rutina zilnică şi disperată. Zi după zi, negrul se scula în zori şi ajuta la îngroparea cadavrelor celor pe care încercase să-i salveze cu atâta încăpăţânare în nopţile trecute.

Hayes nu se simţea la fel de angajat ca medicii în faţa succesului sau a eşecului. Singurul lui scop în tabără consta în a face viaţa mai suportabilă refugiaţilor şi pentru asta se străduia să facă tot ce-i stătea în putere.

Doctorul zâmbi următoarei paciente.

— Mai tuşeşte copilaşul tău azi? întrebă ea.

Mâinile sigure şi abile care o examinau pe mamă şi pe copil aparţineau nu numai unui medic excelent, ci şi unui mercenar profesionist. La fel ca prietenul ei Hayes, Lee Hatton făcea parte dintr-o echipă paramilitară de elită foarte bine plătită, cunoscută sub numele de Soldaţii lui Barrabas (SOB). Într-un fel, aceşti SOB lucrau „cu program redus”. Misiunile le lăsau suficient timp ca să se dedice vieţii lor particulare.

După distrugerea proprietăţii Hatton, din insula Majorca, de către unităţile temutului Spetsnaz, escadroanele morţii ale armatei secrete sovietice, Claude şi Leona nu mai aveau nici

casă, nici identitate. Spetsnaz îi credea morţi. Hotărârea de a se duce în Etiopia fusese luată de comun acord. Întrucât amândoi investiseră o parte considerabilă din averea lor personală în programul de ajutoare pentru refugiaţii africani, acum venise timpul să se deplaseze la faţa locului.

Nişte mercenari care foloseau banii câştigaţi cu preţul vieţii ca să salveze nişte oameni nevinovaţi... era un paradox ciudat.

Contradicţia nu era totuşi ceea ce părea a fi.

Hatton şi Hayes nu corespundeau stereotipului grosolan de mercenar cu faţa încruntată a cărui singură plăcere consta în a profita de război ca să spintece burţi şi să verse sângele adversarilor. De altfel, nu semănau nici cu acei câini turbaţi ai politicii gata să salveze lumea în numele propriei lor tiranii.

După mulţi ani petrecuţi din serviciu în serviciu, dintr-un război în altul, Hayes îşi descoperise o nouă raţiune de a trăi, în Mozambic, unde luptase benevol împotriva asupritorului portughez.

Cu toate astea, decizia angajării sale nu se datorase vreunei înclinaţii spre marxism. Lupta pur şi simplu pentru ideal şi ca să încerce să reducă mizeria oamenilor din cadrul unui sistem destul de corupt.

Leona Hatton avea şi ea un trecut interesant. Fost agent CIA, expertă în tehnici de luptă, ea era înainte de toate un medic excelent şi jurământul lui Hippocrate însemna pentru ea mai mult decât orice pe lume. Această femeie superbă îşi purta părul tuns foarte scurt. Uneori glumea, pretinzând că acest obicei se datora tatălui ei, generalul Hatton, care totdeauna îşi dorise un băiat. Dar adevăratul motiv al acestei tunsori consta în dorinţa de a micşora atracţia fizică pe care o exercita asupra bărbaţilor, stratagemă care era departe de a fi eficace în toate cazurile.

Doctorul Leona Hatton luase hotărârea să prezinte lumii imaginea unei femei care controlează cu seninătate forţa mentală şi fizică. Contrar frumuseţii moştenite, nivelul acestui control era propria ei realizare.

Doctorul Lee se uită la faţa noii sale paciente. Aceasta îşi păstrase o graţie evidentă în ciuda săptămânilor şi poate a lunilor de suferinţă şi de malnutriţie. Ochii ei mari şi negri cu pleoape grele iradiau o bucurie intensă şi, după părerea lui Lee Hatton, nepotrivită cu situaţia prezentă. Acea expresie nu era totuşi aşa de tulburătoare ca zâmbetul care o însoţea. Zâmbetul unei leoaice.

— Pot să-ţi văd copilaşul? întrebă Lee întinzând mâinile spre pânza sfâşiată care învăluia sugarul.

Femeia păru că înţelege şi dezveli capul şi pieptul copilului.

— Deneke, zise ea cu mândrie prezentându-şi fiul. Deneke Walatta.

Leona se încordă brusc. Cazul prezent nu necesita nici un examen cu stetoscopul.

— Lasă-mă să-l iau în braţe, spuse ea încercând zadarnic să ia micul corp descărnat din mâinile mamei. Claude, chemă ea cu o voce calmă.

Hayes se ivi de la infirmerie, lăsând capul în jos ca să se ferească de cadrul prea jos al uşii şi se apropie de tânăra femeie care zâmbea cu copilul mort în braţe. Fusese de mai multe ori martor la astfel de scene de la sosirea lor în tabăra Barem în urmă cu zece săptămâni.

— Doamnă, fiul dumitale e mort, zise el în *tigră*.

Apoi îşi desfăcu mâinile mari ca să apuce cadavrul scheletic.

Tânăra femeie strânse brusc la piept copilul, îl învălui cu braţele ca să-l protejeze şi scuturǎ energic din cap.

Hayes dădu la o parte încetişor o bucată din pânza care acoperea capul copilaşului şi insistă:

— Uită-te la el, te rog, priveşte-l.

Esther Walatta îşi îndreptă ochii spre faţa mică a cadavrului şi pentru prima dată înţelese ce se întâmplase cu copilaşul ei.

Braţele începură să-i tremure nervos în momentul în care Hayes scoase micul cadavru din coconul lui de muselină.

— Trebuie să-l îngropăm, îi explică negrul. Vino cu mine.

Calmul aparent al africancei se estompă brusc. O lumină ciudată apăru în privirea ei, apoi strânse la piept pânza care învelise copilul, întoarse spatele fără o vorbă şi se năpusti în mijlocul mulţimii.

Hatton îi strigă să se întoarcă şi se pregătea să alerge după ea. Dar Hayes îi bară calea.

— Claude, trebuie s-o ajutăm, zise ea.

— Cum? Cum putem s-o ajutăm?

Lee nu putu să răspundă la această întrebare.

— Prea mulţi sunt cei care aşteaptă, zise Hayes.

Coada se lungise mult şi acum dădea ocol barăcii şubrede ca să se amestece cu masa de oameni în continuă mişcare din acea tabără. În fiecare noapte, Leona visa numai cozi nesfârşite, corpuri descărnate şi fantomatice, feţe palide şi epuizate… şiruri

interminabile.

Hatton se stăpâni şi se strădui să-şi concentreze toată atenţia asupra noilor victime ale foamei.

*

* *

Esther Walatta o luă la fugă prin tabără, mânată de o panică oarbă, călcând pe trupurile suferinde ale altor refugiaţi, fără măcar să le audă strigătele de protest sau insultele. Îşi continuă alergarea, dincolo de limitele exterioare ale taberei, sufocându-se în timp ce urca coasta unei mici coline. Ajunsă în vârf, picioarele nu-i mai rezistară şi se prăbuşi în genunchi, cu faţa la pământ.

Praful cald îi absorbea lacrimile şi îi înăbuşea gemetele stridente.

Esther, soţul ei Osman şi cei patru copii ai lor îşi părăsiseră ferma, pustiită de secetă, cu puţinele alimente care le mai rămăseseră, sperând că vor găsi ajutor spre sud. Cei doi copii mai mari muriseră de foame în primele săptămâni. Soţul ei se sfârşise la puţină vreme după aceea dintr-un cu totul alt motiv.

Drama se întâmplase într-o după-amiază în timp ce familia Walatta şi alţi câţiva refugiaţi se deplasau cu greu pe un drum.

Un Mig cu reacţie se năpusti brusc asupra micului grup. Osman o împinsese pe Esther şi pe cei doi copii în şanţ fără să mai aibă timp să se adăpostească şi el. O rafală de gloanţe îl secerase într-o secundă, la mai puţin de doi metri de familia lui.

După această tragedie, Esther luase hotărârea să se deplaseze numai noaptea. Ziua dormea cu copiii pe coline şi se scula la apusul soarelui ca să caute rădăcini comestibile. După douăzeci şi şapte de zile îşi îngropa ultima fată şi acoperea micul mormânt cu pietrele cele mai grele pe care le putuse găsi, pentru ca hienele să nu poată scoate cadavrul din pământ.

Deşi îngropase cu mâinile ei aproape tot ce constituia viaţa ei, Esther nu se putea hotărî să abandoneze şi nici să accepte că această încercare cumplită prin care trecuse nu folosise la nimic.

Cu faţa în praf, tânăra femeie pronunţă litanii lipsite de sens întrerupte de hohote de plâns.

Nu! Copilaşul ei nu putea să fie mort. Doar se rătăcise, atât! Nu putea să fie prea departe. Îl va găsi. Trebuia!

Tânăra africancă se ridică brusc. Un drum de pământ bătătorit se întindea la poalele colinei. Un camion al armatei era oprit pe margine, la umbra unui salcâm. Un soldat aştepta singur, sprijinit

de oblonul lăsat în jos în partea din spate a vehiculului:

Poate îi văzuse copilul!

Esther coborî în viteză coasta colinei până la drum. Când ajunse în apropierea camionului, soldatul nu mai era acolo.

Nu mai avea importanţă.

Inima îi bătea puternic de bucurie. Îşi zărise fiul, acolo, în praf, la umbra marelui vehicul. Alături de el se afla un mic colac de sârmă. Când ridică ceea ce credea că e corpul fiului ei, firul urcă brusc. Încercă să-l desprindă dar nu reuşi decât să ia ceva dur ataşat de o sârmă. „Atâta pagubă!" îşi zise ea, învăluind copilaşul ei ciudat şi sârma în muselina zdrenţuită. Apoi o porni repede pe drum. La urma urmelor, totul era bine. Va găsi ajutor în altă parte. Vor începe o nouă viaţă.

Esther începu să fredoneze legănându-şi ciudata progenitură.

*

* *

Soldatul din armata etiopiană se încheie la şliţ, se depărtă de trunchiul salcâmului astupându-şi un căscat cu dosul mâinii, apoi ridică ochii spre cer şi se scarpină în ureche.

Nu avea nici un motiv să se grăbească. Sergentul lui se întorsese în tabăra de aprovizionare cu celălalt camion ca să-şi procure mai mult fir detonator, lăsându-l să lucreze singur, liniştit. Sergentul dădea dovadă de o încăpăţânare maladivă în îndeplinirea neabătută a ordinelor şi respectarea regulamentelor, chiar dacă existau moduri de executare mai uşoare.

Soldatul ajunse în partea din spate a camionului şi se opri brusc. Detonatorul dispăruse! Se lăsă într-un genunchi, scotocind cu frenezie sub panoul oblonului, apoi se ridică gemând prelung.

Totuşi îl scăpase din vedere doar un minut. Materialul era gata să fie montat, ba chiar deblocase piedica.

Soldatul apucă arma şi urcă imediat pe acoperişul camionului ca să arunce o privire în jur. Nimeni... îşi pierdea oare minţile? Coborî pe pământ, sprijini puşca lângă o roată din spate şi scotoci în interiorul vehiculului. Nu, detonatorul dispăruse cu adevărat. Ce-i va spune sergentului?

Se gândi un moment şi găsi o rezolvare. Nu-i va spune nimic despre dispariţia detonatorului şi va pretinde pur şi simplu că era vorba de o nouă omisiune a personalului de la baza de aprovizionare. Proştii ăia nu ştiau nici măcar să numere până la zece fără să se uite la degete, ba pentru asta mai trebuia să le scoţi unul din nas.

Suspină şi se sprijini de oblon. În acel moment remarcă un obiect mic, la picioarele lui, intrat parţial în pământ: un ştift agăţat de un şnur. Se aplecă să-l ia de jos, înfăşură şnurul în jurul inelului şi aruncă totul cât putu de departe.

Hoţul făcuse un lucru cât se poate de stupid. Cu ambele piedici deblocate, un detonator M-3 devenea o porcărie extrem de periculoasă şi porcăria respectivă era contactată la o mină terestră Claymore M-18 A1.

Un simplu strănut i-ar fi provocat hoţului o surpriză foarte neplăcută.

2

Cu lingura în mână, Walker Jessup se uita cu o privire fascinată la porţia triplă de prăjitură cu ciocolată. Fiecare dintre cele cinci etaje ale porţiei monstruoase era separat de un strat gros de cremă. Alături aştepta frişca într-o cupă mare de inox ţinută la rece.

O dorea cu pasiune, dar un foc părea ca se încăpăţânează să-i mistuie stomacul enorm.

Cu corpul şi spiritul chinuite, Jessup scotoci în buzunarul interior al hainei albe şi scoase o sticluţă de plastic plină cu un lichid gros bătând în verde.

Îşi umplea cu el a patra lingură în momentul în care chelnerul restaurantului se apropie, vizibil alarmat.

— S-a întâmplat ceva, domnule Jessup? întrebă negrul.

Walker înghiţi siropul, strânse din dinţi şi se strâmbă la trecerea lichidului amar.

Da, ceva nu era în regulă, într-adevăr, dar nu avea nici o legătură cu mâncărurile sau cu felul în care fusese servit la restaurant.

— În seara asta nu sunt în stare să fac faţă bunătăţilor voastre, mărturisi el întristat. Dă-mi nota de plată, te rog.

Băiatul se crispă vizibil, nu de teamă că îşi va pierde bacşişul, ci de frică să nu-şi piardă prestigiul. Americanul acela grăsan era un client de valoare datorită fidelităţii şi apetitului său de căpcăun. Stingherealа chelnerului se dovedi atât de vădită încât Jessup se simţi obligat să mintă:

— Am arsuri la stomac de când am luat dejunul la hotel, explică el.

De fapt, dejunul său fusese format dintr-un sfert de litru de sirop liniştitor pentru arsuri la stomac. De câteva zile, texanul era scârbit de mâncare. Un fapt excepţional şi totodată îngrijorător. De foarte mulţi ani nu mai sărise peste o masă.

Minciuna păru că-l satisface pe chelner.

— Poate că mâine la prânz veţi lua dejunul aici, sugeră tânărul fără prea multă simpatie.

Cu onoarea intactă, chelnerul traversă restaurantul până la postul său, în faţa unui perete mare decorat cu două piei de zebră şi începu să adune preţul tuturor felurilor de mâncare pe care Jessup le comandase fără măcar să le atingă.

Walker puse sticluţa cu sirop în buzunar. Dintr-o altă parte a restaurantului răsuna melodia „My Way”, dar nu destul de tare ca să nu audă chiorăielile zgomotoase ale stomacului său nemulţumit, ceea ce-i aminti trista realitate a situaţiei.

Ar fi făcut mai bine să-l omoare pe Karl Heiss în Sri Lanka, să tragă repede şi cu răceală în renegatul de la CIA, apoi să treacă cu maşina de două-trei ori peste capul lui ca să fie sigur că murise. Ar fi putut la fel de bine să lase acea lepădătură în mâinile lui Barrabas. Numai diavolul ar putea să ştie ce i-ar fi rezervat mercenarul înainte de a-l lăsa să moară ca un câine.

Un lucru era clar: Jessup nu făcuse alegerea potrivită.

Ca să marcheze puncte cu CIA, pentru care lucrase, acceptase o treabă specială şi urgentă: salvarea vieţii lui Heiss pentru ca acest ticălos să poată îndeplini o misiune nespecificată, dar „vitală pentru securitatea naţională”. În schimb, Jessup ar fi avut dreptul la favoruri ulterioare la fel de neprecizate.

În calitate de operator al propriei sale reţele de informaţii, Jessup conta pe o cooperare cu marile bugete ale CIA şi NSA, precum şi cu similarele lor din Franţa, Anglia şi Israel.

După încheierea înţelegerii, Walker începu în mod serios să-şi pună tot felul de întrebări. Karl Heiss fusese pe lista oamenilor de lichidat a celor de la CIA. De ce voia CIA să reabiliteze un ticălos atât de notoriu ca acest tip? Ce gen de misiune avea nevoie de talentele lui deosebite? Jessup plătise scump dar în cele din urmă aflase.

CIA făcuse din Heiss un partener tăcut prin intermediul cruciadei televizate şi extrem de profitabile a unui preot veros care predica împotriva foametei din Etiopia. Heiss trebuia să facă să treacă masa de bani drept contribuţii caritabile, bani pe care CIA urma să-i folosească după aceea pentru finanţarea unor operaţiuni ilicite. CIA ştia foarte bine că Heiss va face un joc dublu şi nu fusese dezamăgită. Ticălosul dăduse dovadă de iniţiativă mărturisindu-se preotului, apoi investind fondurile pentru ajutoare în droguri interzise pe care le îmbarca ilegal la bordul unor avioane de salvare ale companiei.

CIA nu mai aşteptă ca un scandal să discrediteze mişcarea de luptă împotriva foametei, întrerupând legăturile ţărilor din vestul

Etiopiei şi obligând guvernul marxist să se descurce singur în faţa dezastrului. O sarcină care cu siguranţă că avea să-i accelereze prăbuşirea şi să sporească şansele unui partid mai amical să ia puterea.

Scopul nu justifica mijloacele, iar preţul plătit în suferinţe şi în vieţi omeneşti avea să fie inimaginabil. Nici chiar Jessup nu putea să accepte.

În această afacere, Walker plătise destul de mult ca să aibă un loc privilegiat în cadrul acestei misiuni pe care spera s-o împiedice să fie dusă la bun sfârşit. Această speranţă slăbise în ultimele zile. Părea din ce în ce mai sigur că fostul ofiţer CIA va fi scos ţap ispăşitor. Jessup se pomenise până la gât într-un rahat tare împuţit.

Plăti chelnerul în dolari americani, se ridică greoi, traversă restaurantul şi marea terasă acoperită până la poarta de fier forjat de la ieşire. Locul acela constituia o reşedinţă splendidă pentru clasa de sus la periferia oraşului Addis Abeba.

Jessup salută portarul şi se îndreptă spre stradă. Sus, pe cerul nocturn, un corn de lună poleia cu argint frunzele unui salcâm şi ale unui eucalipt de pe marginea drumului îngust de pământ.

Drumul prezenta făgaşe adânci. Un Mare Canion în miniatură.

Primul taxi din micul şir se opri în faţa lui. Şoferul coborî repede ca să-i deschidă portiera din spate. Ca majoritatea taxiurilor din Addis Abeba şi acesta era un model mic şi uzat, un Fiat în acest caz. Texanul cântărea peste o sută şaptezeci de chile; de aceea îi fu teribil de greu să se instaleze pe bancheta din spate.

— Hilton, zise el după ce reuşi să intre în vehicul.

Şoferul acceleră brusc apoi se angajă pe mijlocul drumului.

— Dumnezeule mare! bombăni Walker în timp ce capul său lovea plafonul în ritmul în care se succedau gropile.

Se prinse cu o mână de scaunul şoferului şi se sprijini cu cealaltă de plafonul vehiculului ca să amortizeze şocul zdruncinăturilor. Abia după un kilometru avea să ajungă la drumul asfaltat care ducea la aeroport.

O altă maşină i se alătură cu rapiditate. Fasciculele farurilor sale care treceau prin stratul de praf al geamului din spate îi dădură lui Jessup ocazia să distingă, mai mult decât ar fi vrut, starea lamentabilă a interiorului maşinii în care se afla. Garniturile sfâşiate ale scaunelor împrăştiau peste tot bucăţi de ţesătură şi bucăţi de burete smuls. Printre altele, şoferul folosea

tabloul de bord pentru expunerea colecţiei sale incredibile de mucuri de ţigară.

Jessup încercă zadarnic să zărească peisajul nocturn prin geam: stratul gros de mizerie îţi obtura vederea. Numai parbrizul şi lumina slabă a farurilor îi permiseră să distingă câţiva copaci şi contururile vagi ale unor ferme foarte mici, rudimentare.

Vehiculul din spate ajunse cu rapiditate în partea lor stângă, dar şoferul lui Jessup părea că nu ştie ce înseamnă o încercare de depăşire, continuând să conducă pe mijlocul drumului.

— Lasă-l pe tipul ăla să depăşească, zise Walker răsucindu-se pe banchetă ca să privească în spate.

Ţăcănitul unei rafale de armă automată rupse brusc liniştea nopţii. O ploaie de gloanţe căzu peste portbagajul Fiatului.

— La dracu'! exclamă texanul aruncându-se cu greu între scaune. Cuprins de panică din cauza împuşcăturilor, şoferul ridică piciorul de pe acceleraţie.

Un lucru care nu se face niciodată într-o astfel de situaţie.

Jessup scoase arma din tocul prins la gleznă şi ridică ţeava în dreptul capului omului de la volan.

— EPLF! strigă şoferul. Gherilele au să ne omoare ca pe nişte şobolani dacă încercăm să fugim!

Jessup lipi ţeava pistolului 44 Special de ceafa şoferului.

— O să crăpi dacă nu demarezi imediat, îl ameninţă texanul.

Tipul apăsă brusc pe acceleraţie şi răsuci volanul spre stânga, făcând să scrâşnească cauciucurile.

Rafalele inamicului continuau să cadă asupra lor. Două gloanţe trecură prin colţul stâng al geamului din spate, şuierară sinistru printre Jessup şi şofer şi ieşiră prin geamul pasagerului din faţă. În acelaşi moment, scăpând de sub controlul şoferului, taxiul părăsi cu violenţă drumul şi se năpusti drept în rigolă.

După vreo cincisprezece metri, rigola se adânci şi maşina se blocă.

Şoferul se aruncă afară, imitat imediat de Jessup care traversă în patru labe lichidul urât mirositor din rigolă, înainte de a se ridica în picioare ca să se piardă cât mai repede în umbra boschetului.

Alergarea greoaie a obezului era încetinită de aşchiile ascuţite ale trunchiurilor de copac smulse de gloanţe.

Hăituit de două pistoale-mitralieră înverşunate, costumul alb făcea din el o ţintă perfectă în ciuda întunericului din jur.

Jessup era, în plus, incapabil să înainteze mai repede;

sudoarea îi lipea hainele de piele şi grăsimea îl îngreuna.

Intră deodată într-o poiană mică, sperie o gâscă şi aproape că călcă în picioare o vacă adormită în apropierea unui trunchi culcat de eucalipt. Animalul se uită la el fără să se ridice. Practic invizibilă în obscuritatea nopţii, vaca avea o crupă enormă şi aproape la fel de mare ca fesele lui Jessup. Texanul îşi scoase repede vesta şi o puse peste fundul vacii înainte de a se adăposti după trunchiul copacului, strângând pistolul cu amândouă mâinile.

Nu-şi văzu inamicii apropiindu-se, dar flash-urile portocalii ale armelor lor şi ţăcănitul sacadat al tirului automat le indica cu claritate poziţia şi intenţiile ucigaşe. Jessup simţi unda şocului provocat de impactul gloanţelor prin sol. Vaca simţi însă ceva şi mai rău. Crupa ei încasă o adevărată ploaie de gloanţe. După o tentativă inutilă de a se ridica, animalul se prăbuşi cu un muget cumplit.

Asasinii încetară tirul şi înaintară cu prudenţă până când o rază de lună îi scoase la iveală fără voia lor. Jessup le zări siluetele la vreo zece metri de el.

Texanul trase cu repeziciune. Fiecare glonţ intră cu aviditate în corpul duşmanilor. Cei doi oameni se prăbuşiră greoi şi definitiv.

Doar vaca mai mişca în momentul în care se hotărî să-şi părăsească ascunzătoarea.

Terorizat şi chinuit de durere, animalul încerca cu disperare să se ridice, dar tentativele ei se dovedeau zadarnice.

Jessup îşi reîncărcă rapid arma şi o armă. Haina albă a costumului nu mai arăta deloc ca înainte. Se apropie cu prudenţă de cadavre, remarcând mai întâi armele care zăceau pe pământ: pistoale-mitralieră Czech Model 25.

„Poate că şoferul avea dreptate, îşi zise el, ticăloşii ăştia erau cu siguranţă din EPLF, luptători din gherila eritreană, angajaţi într-o operaţiune nocturnă pentru cauza partidului lor.”

Se aplecă spre cadavre. Aveau feţele albe.

Nici o legătură cu EPLF.

Heiss îşi proteja spatele.

Jessup îşi simţea stomacul crispându-se. Duşmanul era prea puternic şi prea înarmat ca să-i poată urmări singur manevrele.

Walker va avea nevoie de ajutor. Va fi obligat să folosească atuul său cel mai tare: soldaţii lui Barrabas.

Imediat se ivi o mică problemă. Dacă Nile Barrabas, şeful

echipei de mercenari, afla că Jessup îl lăsase pe Heiss să fugă în Sri Lanka, ca să îndeplinească o misiune pentru CIA, faimosul său joker ar fi putut foarte bine să devină executorul său.

3

Nile Barrabas linse sarea gemă din căuşul palmei, duse gâtul sticlei la gură şi lăsă lichidul să curgă printre dinţii strânşi. Mescalul, alcoolul oaxacan picură până în fundul gâtului, apoi *cusano* se lovi de barajul dinţilor. Lăsă jos sticla şi micul vierme pus la macerat recăzu la fund în cei câţiva centimetri de lichid rămas. Mercenarul muşcă dintr-o coajă de lămâie luată dintr-o grămăjoară de coji aşezată pe noptieră.

Contrar celorlalte alcooluri, mescalul nu-l ameţea, ci îi reda energia războinică a luptătorului. Lichidul părea că i se infiltrează sub piele, arzându-l ca o supradoză de soare tropical.

Nile bău o gură de bere Tecate ca să scape de gustul alcoolului de cactus, apoi scoase din buzunarul pantalonilor un telex mototolit, pe care îl despături şi îl citi într-o tăcere încordată.

Aerul condiţionat din camera lui de hotel se puse în mişcare şi ventilatorul mare scârţâi zgomotos înainte de a atinge viteza de croazieră. În ciuda duduitului său zgomotos, Barrabas auzea zgomotul valurilor din golful care se întindea sub balconul camerei sale.

Erika dormea pe burtă pe celălalt pat mare. Cuvertura subţire ascundea puţin din corpul ei bronzat şi gol. Unghiile de la picioare date cu ojă roşie îl făcură pe mercenar să zâmbească, apoi îşi regăsi imediat şirul gândurilor.

Sejurul lor de două săptămâni la Zihuatanejo, mic oraş de pe coasta Mexicului, ar fi trebuit să le permită să savureze împreună singurătatea în doi, să se ascundă de ochii lumii. Dar după patru zile de paradis, amândoi înţeleseră că vacanţa lor idilică va lua sfârşit şi asta cu mult înainte de sosirea telexului de la Jessup.

Nile scutură energic sticla cu mescal, agitând micul vierme segmentat la mijloc de bule din lichidul gălbui.

Barrabas ştia din experienţă că viaţa era un proces abraziv, că toată lumea se schimba, exceptând cazul în care erai mort, marinat ca *el cusano.* Erika Dikstra se schimbase fără să vrea şi în rău. Un fenomen pe care numai cei apropiaţi ei îl puteau

remarca. Splendida contrabandistă era chinuită de numeroase coşmaruri. De câteva ori pe noapte, tânăra femeie sărea pe patul ei, cu ochii holbaţi şi corpul lac de sudoare. Nile cunoştea aceste simptome pentru că şi el le avusese. Retrospectiva luptei.

Erika îl cunoscuse pe Barrabas în Vietnam în timpul războiului. Ea şi fratele ei Gunther, amândoi de naţionalitate olandeză, se ocupau acolo cu contrabanda de arme şi obiecte de artă.

Coşmarurile ei era însă provocate de o experienţă mult mai recentă, în Sri Lanka, unde Karl Heiss o ţinuse pe tânăra femeie prizonieră ca să-l atragă pe Barrabas într-o capcană pregătită cu grijă.

Văzându-şi planul ruinat de intervenţia soldaţilor lui Barrabas, ticălosul pusese revolverul la tâmpla tinerei femei şi apăsase pe trăgaci. Dorise să provoace o suferinţă durabilă împotriva fetei şi a duşmanului său. Trăsese deci fără glonţ şi stratagema se dovedise eficace.

Văzându-se atât de aproape de moarte, Erika fusese înspăimântată intens, profund, insidios. Întâmplarea îi răpise dezinvoltura şi încrederea în ea, fragilizând-o. Dar, lucrul cel mai grav, refuza orice ajutor din partea lui Barrabas. Cufundându-se în prăpastia neagră, ea descoperise în cele din urmă destinul căruia i se hărăzise mercenarul iubit de ea. Şi, pentru prima dată în zece ani de prietenie, Barrabas o înspăimânta.

Barrabas stinse veioza, traversă cu picioarele goale camera şi ieşi cu sticla pe balcon. O briză uşoară tempera umiditatea ambiantă. Luminile vaselor scânteiau printre reflexele stelelor pe suprafaţa apei.

Cu faţa fierbinte, Barrabas înghiţi ultimele guri de mescal şi înfăşură viermele în jurul limbii.

Karl Heiss merita să moară pentru ceea ce făcuse în Vietnam, pentru toţi oamenii nevinovaţi şi lipsiţi de apărare pe care îi sacrificase pe altarul aviditătii sale. Dar mai înainte de toate va muri pentru ce-i făcuse Erikăi.

Va muri lent, în chinuri… foarte curând.

Barrabas muşcă din vierme. Acesta era moale sub pielea tare şi rugoasă. Îl mestecă până când un lichid siropos îi inundă gura, apoi îl înghiţi.

4

Liam O'Toole scutură din cap neîncrezător.

— Ce vreţi să spuneţi cu „nu vă voi vinde cartea"?

Proprietarul micii librării schiţă un zâmbet timid.

— Îmi pare rău, dar sunt supra-aprovizionat cu poezii.

— Dar sunteţi specializat în poezii, protestă irlandezul arătând spre vechile etajere de pe pereţi unde se aliniau amestecate colecţii de poeme prost legate şi pline de mizerie de muşte, apoi stive de cărţi similare îngrămădite până la înălţimea genunchiului direct pe podea.

Locul acela era plin de culegeri de poeme atacate de mucegai.

— Scriu poeme, insistă roşcovanul lovind nervos cu degetele în cutia de carton pe care o avea sub braţ.

În cutie se aflau vreo cincizeci de exemplare din prima şi unica sa culegere a cărui imprimare o finanţase chiar el.

Proprietarul librăriei dădu din umeri şi începu ostentativ să-şi cureţe unghiile murdare. Pălăria lui oribilă din vinii, în formă de con şi barba lungă şi creaţă încadrau o faţă osoasă, nasul prezentând o adevărată reţea de varice.

— Ia-mi şase exemplare, numai şase, aproape că îl imploră O'Toole.

— Nu, îmi pare rău.

— Dar ce nu-i în regulă la cartea mea?

Comerciantul se încruntă. Îşi pierduse răbdarea şi voia să se întoarcă la singurătatea liniştită a camerei din spatele librăriei, la sofaua râioasă, la sticla de vin şi la studiul său critic din ultima ediţie a revistei *Teenage Sunworshipper.* Oricum „poetul" era prea încăpăţânat ca să se mulţumească cu un simplu „nu" drept răspuns.

— Chiar vrei să ştii ce nu e în regulă? Bine, o să-ţi explic, zise el luând brusc un exemplar din mâna lui O'Toole. Mai întâi coperta. Ce mai e şi asta? O mână de cadavre? Da, e fotografia alb-negru cu umbre roşii a unei grămezi de cadavre într-un şanţ.

— Păi, nu, sunt prietenii mei.

— Iar dacă coperta nu reuşeşte să te facă să renunţi, titlul va

reuşi cu siguranţă.

O'Toole aruncă o privire spre titlul culegerii: *Picnicul muştei de carne.* „Poate că e puţin cam tare", îşi zise el.

Bătrânul deschise volumul la întâmplare şi începu să citească cu glas tare:

— „Feţe violacee şi descărnate, sfâşiate şi murdare de noroi verzui zăceau în mijlocul unei mari sanguine şi nemişcate: o insulă de paradis pentru gândaci, o adevărată maternitate pentru muşte."

Librarul închise cartea şi o înapoie autorului cu un dispreţ vădit.

— Ce mai e şi rahatul ăsta? zise el.

— Vietnam.

Bătrânul se uită la el chiorâş.

— Nimeni aflat într-o stare normală n-ar putea să scrie o astfel de borâtură şi nimeni în stare normală n-ar vrea s-o cumpere. Această carte josnică ar trebui să fie cenzurată iar dumneata închis la balamuc! Ia mizeria asta şi ieşi de-aici!

De obicei, Liam O'Toole, de o susceptibilitate surprinzătoare, ar fi reacţionat într-un mod tipic violent şi antisocial. Dar nu era la primul eşec şi răspunsurile erau toate aceleaşi de cincisprezece zile. Era dat afară din fiecare librărie. Aceasta era ultima pe listă, cea mai amărâtă.

— Eu plec, zise mercenarul îndreptându-se spre uşă.

Vru o clipă să înlăture cu piciorul una dintre grămezile de cărţi aflate în calea lui, dar îşi zise că asta ar fi ameliorat decorul sordid al magazinului. De ce să-i facă un serviciu?

După un popas foarte scurt într-o prăvălie unde se vindea alcool ca să cumpere două sticle de whisky, Liam se întoarse la hotelul Greenwich Village unde îl aştepta camera. Îşi zise că ar fi putut să-şi ducă cărţile în Brooklyn sau în Queens. Adevărul e că asta îl descuraja profund. Îşi va lansa produsul acolo unde mergea cel mai bine: la New York.

În faţa ignoranţei sau a refuzului editorilor şi agenţilor literari din New York, Liam îşi călcase mândria şi luase din propriul buzunar banii pentru a se autopublica şi a rămâne în posteritate.

Investiţia fusese posibilă datorită lui Nile Barrabas şi unei serii de şase misiuni alături de vestiţii SOB.

Pe drum, irlandezul avu ideea să se întoarcă în una dintre marile librării de pe Fifth Avenue, ca să strecoare pe ascuns un exemplar din cartea sa pe unul din rafturi. Poate că va avea

norocul să fie citit de cineva. Dar putea să fie prins. Impresia proastă pe care o crease patronilor acestor magazine nu avea să o uite prea repede. Până la urmă renunţă, zicându-şi că ar fi ieşit umilit în urma acestei acţiuni.

După părerea lui, un scriitor fără demnitate nu valora mai mult decât un cimpanzeu antrenat să bată la maşină cu mâinile şi cu picioarele. Dacă era nevoie să te comporţi ca o maimuţă ca să ajungi la posteritate, atunci posteritatea putea foarte bine să se ducă naibii!

O'Toole intră în holul hotelului, puse cutia cu cărţi pe tejgheaua de la recepţie şi ceru cheia camerei. În acelaşi moment, din ascensor ieşi un grup de patru punkişti. Băieţi şi fete cu părul colorat în roz, roşu, negru şi verde purtau geci de motociclist, lanţuri de câine la gât, colanţi care imitau pielea leopardului şi cizme de cowboy. Nişte gemeni perfecţi cu excepţia unor preferinţe personale pentru culoarea părului şi forma tatuajelor faciale.

— Aţi primit un telex, zise omul de la recepţie întinzându-i cheile.

Liam îşi aruncă ochii pe mesaj.

— Pregătiţi-mi nota de plată, îi ceru el tânărului. Peste zece minute plec la aeroport.

Unul dintre tinerii punk se apropie de el şi aruncă o privire curioasă în cutia cu cărţi.

— Vrei una? îi zise Liam.

Fata cu lacrima tatuată în colţul ochiului stâng întinse un exemplar iubitului ei, cel cu păianjenul negru tatuat lângă nas.

— Ei bine, zise O'Toole ridicând sticlele de whisky irlandez de pe cutie, luaţi-le toate.

Liam împinse cutia în direcţia lor. Fata deschise gura ca să-i răspundă ceva, dar irlandezul nu-i oferi şansa să se exprime, pornind direct spre ascensor cu sticlele în mână. Mercenarul n-ar mai fi suportat încă un refuz în ziua aceea iar avionul nu-l putea aştepta.

5

Oglinzile din jurul scenei reflectau fasciculele de neon roz pe o pistă unde se dansa un rock îndrăcit. Dansatoarea blondă cu sânii goi se lungi pe spate în momentul în care bateria începu un solo ritmat, apoi ridică picioarele lungi forfecând aerul.

— Iaaaa-uoooo! urlă asistenţa exclusiv masculină, în timp ce dansatoarea îşi aducea genunchii pe umeri, arătându-şi fundul abia acoperit de un strâng cu paiete roşii.

Nanos Grecul trase al douăzecilea strigăt, băgă nasul în a cincea halbă de bere, îşi şterse gura cu dosul mâinii şi exclamă prin şuierăturile asistenţei:

— Să fiu al naibii!

Nanos şi Billy II stăteau la barul care înconjura perimetrul scenei la mai puţin de doi metri de triunghiul de satin roşu care acoperea sexul tinerei femei. Ei erau singurii care, în acea mulţime delirantă, nu purtau nici şapcă de base-ball, nici pălărie de cowboy.

Grecul aruncă o privire spre prietenul său şi îşi pierdu imediat entuziasmul iar pe faţa lui apăru o expresie uimită. Indianul se uita fix la stringul dansatoarei şi mişca buzele ca să pronunţe cuvinte imposibil de înţeles în vacarmul din jur.

Nanos îl împinse uşor cu cotul.

— Îţi place? îi zise la ureche.

Dar parcă vorbise cu un zid.

Indianul se opri brusc din murmurat, apucă halba de bere pe jumătate plină aflată în faţa lui şi o goli pe nerăsuflate.

— Chestia asta îţi face sete, nu? zise Nanos în timp ce prietenul lui punea halba goală la loc pe bar. O să cer alta.

Billy II parcă era mut. Privirea lui rece şi impenetrabilă se fixase deja în altă parte. Dansatoarea, acum în patru labe pe coate şi genunchi, îşi sălta fundul şi-şi oferea posteriorul mulţimii extaziate.

Nanos chemă chelneriţa şi comandă o nouă halbă de bere.

De la o vreme, William Starfoot II, alias Billy II, devenea de-a dreptul jalnic. Prietenia lor dura de ani de zile, cu mult înainte de

a se fi numărat printre Soldaţii lui Barrabas. Totuşi, după şederea nefericită a indianului într-un spital „psihiatric” din Moscova în calitate de „invitat” al GRU, armata sovietică secretă, acest băiat nu mai era acelaşi. Tăcut când ar fi trebuit să vorbească şi zgomotos când ar fi trebuit să tacă, boala lui ciudată se caracteriza şi prin alte manifestări la fel de ciudate.

Billy II fusese totdeauna obsedat de o mulţime de aiureli referitoare la întoarcerea la natură, o viaţă pe care îi făcea plăcere să şi-o imagineze ca să scape ocazional de nativitatea lui americană. Datorită „tratamentului” aplicat de cei de la GRU, fantasma lui se realizase. Nanos îl scosese pur şi simplu cu forţa dintr-o cabană primitivă din Fairbanks, Alaska, unde trăia cu „Noweena”, o ursoaică de cinci sute de chile care aparţinuse unui prieten decedat! Ce mai cuplu!

Muzica luă amploare într-un crescendo zgomotos, apoi se întrerupse brusc.

Dansatoarea se înclină de câteva ori ca să salute masa de admiratori, îşi îmbrăcă halatul lung de satin roşu şi făcu turul scenei, plecându-se în faţa fiecărui client ca să ia bacşişurile întinse de ei. Când ajunse în faţa lui Billy II, dansatoarea desfăcu larg coapsele, ceea ce provocă o nouă criză de mormăieli.

De data asta Nanos îl auzi foarte clar fără să priceapă însă sensul cuvintelor. Billy se exprima în limba lui indiană. De altfel, după expresia extaziată, probabil că era vorba de o declaraţie de dragoste înfocată. Grecul se simţi uşurat. În cele din urmă, ideea lui de a-l duce pe indian în astfel de locuri familiare părea să ducă la un rezultat pozitiv. O gagicuţă făcea mai mult decât o bere.

Dansatoarea mai făcu o plecăciune spre spectatori, apoi se retrase în cabina ei de lângă scenă ca să-şi numere bancnotele verzi.

Billy II se uita fix la uşa vestibulului de parcă ar fi putut să vadă prin ea. Chelneriţa venea cu alte halbe pline. În acelaşi moment, barul fu animat de un adevărat exod de clienţi.

— Ce se întâmplă? întrebă grecul.

— După ora şapte, scena e ocupată de dansatori, explică chelneriţa dându-i restul.

— Atunci; ar fi mai bine să ne cărăbănim, zise Nanos.

— Asta fac toţi tipii, dar nu ştiu ce pierd, zise tânăra femeie.

— Cum adică?

— Staţi puţin şi o să vedeţi cu ochii voştri.

Nanos îi aruncă o privire întrebătoare.

— Crede-mă, insistă ea făcându-i cu ochiul.

În timp ce se depărta, Nanos se întoarse spre prietenul său.

— Vrei să rămânem, Billy?

Indianul duse halba la buze şi o goli aproape pe jumătate.

— OK, tipule, cum vrei tu, mormăi Alex.

Nici nu părăsiseră bine sala bărbaţii că femeile se şi strângeau în interiorul barului, în blugi sau în rochii de seară, făcând parte, după toate aparenţele, din toate categoriile sociale. Primele se năpusteau chicotind spre cele mai bune locuri din jurul scenei.

Spectacolul începu rapid în sunetul unei muzici stridente sub lumina colorată a spoturilor. Pe scenă îşi făcu brusc apariţia un tip. Era atât de banal, încât ţinuta lui din piele neagră şi ochelarii de aviator ridicaţi pe frunte îţi stârneau milă văzându-l.

— Chuck-eee! strigă o spectatoare imediat imitată de toate celelalte.

Dansatorul le trimise o sărutare şi începu să gesticuleze scoţându-şi hainele.

Nanos ştia să recunoască un confrate culturist atunci când întâlnea unul. Contrar grecului, tipul care se agita pe scenă nu avea nici o legătură cu un atlet. Muşchii lui rigizi şi filiformi abia dacă erau scoşi în evidenţă de o bronzare inegală cu lămpi ultraviolete şi de câteva straturi de grăsime de pe corp.

Lângă Nanos, o brunetă tânără într-un costum taior cu cravată se întoarse o clipă spre grec şi îi strigă:

— Grozav, nu?

— Daaa, o mămăligă! răspunse el.

Mulţimea fu cuprinsă de o agitaţie puternică în momentul în care Chuck-eee îşi scoase pantalonii şi rămase pe el doar cu un slip. O femeie tânără de vreo douăzeci de ani aproape că urcă pe umerii masivi ai lui Nanos urlând şi agitând o bancnotă verde spre dansator. Acesta se apropie de marginea scenei, se aplecă în faţă şi o lăsă pe clientă să-i bage bancnota în elasticul slipului.

Asta nu păru s-o satisfacă pe admiratoarea lui şi Chuck-eee fu nevoit să-i scoată cu forţa mâna pe care o vârâse în slipul lui, spre marea încântare a mulţimii. Atitudinea femeilor, asemănătoare cu cea a bărbaţilor, nu se diferenţia de aceasta din urmă decât prin stridenţa strigătelor.

— Presupun, continuă vecina lui Nanos, cu un aer provocator, că tu poţi s-o faci mai bine decât el?

— Nu, nu eu, replică el întinzând un deget spre Billy II. Dar

prietenul meu este o adevărată maşină de dans.

Indianul, sătul de numărul executat de Chuck-eee, se chiora de vreo două minute la cocheta interlocutoare a lui Nanos.

Aceasta, în costumul ei gri, semăna cu o juristă sau cu o avocată.

Indianul reîncepu să-şi mişte buzele fără să scoată nici un sunet.

— Tipa ar vrea să-ţi vadă unul din ritmurile tale naturale, îi explică Nanos prietenului său.

— Da, chiar aş vrea să văd asta, insistă ea.

Billy aruncă o privire încruntată spre dansatorul care se producea pe scenă.

— Chuck-eee ar avea nevoie de o mică pauză, adăugă Nanos.

În momentul în care muzica atingea un prag maxim de decibeli, Billy II sări sprinten pe scenă. Spectatorii, surprinşi, nu ştiură la început cum să reacţioneze. Unele femei îl încurajau cu exclamaţii puternice, altele îşi manifestau dezaprobarea.

Chuck-eee îşi încetă gesticulările, luă o expresie ofensată şi ameninţătoare care nu dură mai mult de două secunde. În faţa taliei şi a stării evidente de degradare mintală a indianului, dansatorul o porni direct spre ieşirea de serviciu fără a mai întârzia să-şi ia hainele.

Billy II se întoarse cu faţa la spectatoare.

— Vreţi să vedeţi asta, da? răcni el.

— În pielea goală! În pielea goală! îi răspunse mulţimea.

Fetele aşezate pe marginea scenei începură se urce pe tejghea şi să arunce cu scrumiere şi pahare în toate direcţiile.

Billy se dezbrăcă într-un timp record păstrând pe el slipul.

Corpul lui avea o bronzare permanentă şi deşi nu ridicase vreodată o halteră, avea umerii şi muşchii unui atlet după ani de zile de exerciţii. Silueta lui de statuie nu prezenta nici un centimetru de grăsime. Sub musculatura solidă a torsului, ligamentele şi tendoanele, agitate de mişcările braţelor în ritmul muzicii, se mişcau ca nişte cabluri de oţel. Indianul executa un fel de dans războinic, format din sărituri întrerupte de scuturări pelviene violente.

Excitarea puse stăpânire pe sală.

— Ce armăsar! exclamă o stenodactilografa care ocupase scaunul liber al lui Billy.

Fetele începuseră să asalteze masiv scena agitând bancnotele. Billy continuă să danseze pe loc până când

admiratoarele lui se depărtară progresiv. Slipul lui era plin de bancnote verzi.

În acel moment, bruneta aşezată alături de Nanos, scoase un strigăt strident, sări pe scenă, trecu o bancnotă de o sută de dolari pe sub nasul lui Billy şi îi vârî adânc în slip.

— Cauţi restul, păpuşo? îi strigă Nanos prăpădindu-se de râs.

Indiferent ce făcu tânăra femeie, asta schimbă vizibil atitudinea lui Billy II. Bruneta se întoarse brusc cu faţa la mulţime, ţinând cu fermitate braţele indianului în timp ce scotea un portofel din buzunar, lăsându-l să se deschidă şi să prezinte cu ostentaţie asistenţei în delir o insignă mare argintie.

— Asta e o razie a poliţiei! Toţi vă aflaţi în stare de arest! strigă ea.

Încremenit de stupoare, Nanos lăsă o femeiuşcă poliţist să îi sucească braţul la spate şi să i-l blocheze cu ajutorul bastonului de cauciuc.

— Dacă încerci ceva, tipule, îi zise ea împingându-l spre o masă, îţi rup braţul.

— Cred că visez, mormăi el.

*

* *

Patru ore mai târziu, grecul fu iertat de acuzaţii şi eliberat.

Când ajunse la hotel de unde urma să ia banii necesari pentru eliberarea pe cauţiune a lui Billy II, primi telexul trimis de Barrabas.

La trei dimineaţa, cei doi mercenari se aflau din nou în stradă, Billy II furios încă de experienţa ofensatoare prin care trecuse.

— Trebuie să plecăm azi, îi explică Nanos după ce-i arătă mesajul.

— Să ne sustragem justiţiei?

— Păcat că nu poţi aştepta ca să ataci acuzaţia, ai câştiga mai mult ca sigur. Niciodată n-am văzut o capcană mai clară ca asta. Poliţia te-a împins exact acolo unde dorea.

— Porcăria porcăriilor! exclamă indianul cu o grimasă. Încă un minut şi i-aş fi făcut o propunere…

Un zâmbet radios lumină faţa grecului: prietenul lui redevenea normal.

6

Walker deschise uşa vizitatorului său şi se pomeni faţă în faţă cu Nile Barrabas. Ochii plini de răceală, parcă de reptilă, ai fostului colonel din armata americană păreau că îl sfredelesc până în suflet. Jessup puse brusc capăt privirii inchizitoriale privind repede pe deasupra umărului lui Barrabas.

Trei din oamenii lui aşteptau în spatele lui pe culoar: Alex Nanos, William Starfoot II şi Liam O'Toole.

Acesta din urmă purta o cămaşă înflorată de prost gust, nişte pantaloni albi prea largi şi avea pe buze un zâmbet de o beatitudine agasantă.

„Probabil că a supt o mulţime de sticle" îşi zise cu amărăciune Jessup. La urma urmelor, abia era nouă şi jumătate dimineaţa. În ochii lui Jessup, Liam O'Toole, fost căpitan în armata Statelor Unite, făcând parte acum din banda de ţăcăniţi cunoscuţi sub numele de „Soldaţii lui Barrabas", reprezenta veriga cea mai incompetentă şi mai puţin valabilă din toată această echipă.

— Intraţi, intraţi, îi invită Walker trăgându-se într-o parte ca să-i lase să intre. Ceilalţi sunt deja aici.

Doctorul Lee Hatton şi Claude Hayes se ridicară de pe canapea ca să-şi întâmpine prietenii.

— Îmi pare bine că vă văd tipilor, zise Lee.

Nanos profită de ocazie ca s-o ia în braţe şi s-o ridice de pe podea.

— Hei, îţi simt tot scheletul! exclamă el.

— Dă-mi drumul, Alex, îi zise ea respingându-l uşor.

— Eşti la regim? o întrebă Nanos.

Hayes răspunse pentru ea:

— Mda, regim. Amândoi am trăit cu aceleaşi raţii pentru refugiaţi.

— Am auzit că sunteţi acolo, zise O'Toole. Şi presa mai spune tot felul de chestii nasoale despre ce se întâmplă acolo.

— E chiar mai rău, zise Lee. Te rog să mă crezi că n-am fi plecat dacă Jessup nu ne-ar fi convins că suntem mai folositori aici, la Addis Abeba, pentru o problemă cu mult mai urgentă.

— Să trecem la concret, propuse Barrabas, în timp ce oamenii lui se aşezau pe scaune, pe canapea şi pe patul camerei de hotel. Unde e Heiss?

— La dădăceala guvernului, zise fostul ofiţer CIA. El şi partenerii săi încearcă să obţină autorizaţia de a transmite o emisiune de televiziune, în direct prin satelit, dintr-o tabără de refugiaţi din nord. Eu însumi trebuie să mă prezint la consiliu în după-amiaza asta.

— Şi care e problema? întrebă Nile.

Jessup slăbi nodul la cravată apoi se descheie la nasturele de la guler şi începu să vorbească cu repeziciune:

— În urmă cu două luni, CIA a făcut în aşa fel pentru ca acest Karl Heiss să devină semipartener la „Cruciada ’85” a lui Lalarva, o fundaţie pseudoreligioasă care permite strângerea unor sume mari de bani, creaţia doctorului Tuttle Lalarva din Studio City, California. E un pastor protestant neanglican, care deţine propria lui emisiune de televiziune transmisă prin cablu. Lalarva a avut probleme mari cu poliţia federală şi în special cu fiscul. Aduna foarte repede bani pentru fundaţia lui caritabilă şi păstra toţi banii fără să-i împartă. Ca să scape de învinuirea de fraudă, a acceptat să coopereze cu CIA şi l-a lăsat pe Heiss să participe la afacerea lui, crezând că acesta era însărcinat să asigure buna distribuire a fondurilor, chiar aici, în Etiopia. În realitate, acesta trebuia să deturneze lovelele în profitul celor de la CIA. După ce a studiat operaţiunea, Heiss a avut o idee mai interesantă spre folosul lui. A dezvăluit pastorului adevăratul plan al celor de la CIA şi l-a convins să colaboreze la noul său proiect. Adică să trimită banii strânşi până aici, să cheltuiască o mică parte de faţadă şi să folosească cea mai mare parte a sumei pentru cumpărarea de heroină şi cocaină pe care le-ar ar fi transportat la bordul avioanelor „Cruciada ’85” ale fundaţiei. Probabil că n-aţi uitat că Heiss a menţinut tot timpul contactul cu Triunghiul de Aur, contact început în perioada războiului din Vietnam.

— Îmi amintesc, răspunse Barrabas. După părerea ta, cam care e suma pe care a furat-o?

— Ştiu doar că are treizeci de milioane de dolari ascunşi aici, la Addis Abeba.

— Măiculiţă! exclamă grecul.

— Toţi sunt în bancnote de o sută de dolari, continuă Jessup, împachetaţi în saci de cereale de cincizeci de kilograme.

— Câţi saci sunt în total? întrebă O’Toole.

— Vreo doisprezece.

— Care este exact rolul tău în afacerea asta? întrebă Barrabas.

— Eu ar trebui să depun suma la o bancă condusă de CIA în Antigua. Operaţiunea e prevăzută pentru săptămâna asta, dar Heiss nu are deloc intenţia ca lucrurile să se deruleze în această ordine. În urmă cu două zile, mi-a trimis doi oameni de-ai lui. Executarea mea trebuia să semene cu un furt cu mână armată şi omucidere voluntară.

Billy II se aplecă spre Hayes şi îi şopti la ureche:

— Mă întreb cum au putut să rateze o ţintă atât de mare?

— Poate că l-au confundat cu un hangar de avion! răspunse negrul dând din umeri.

— Cred că Heiss va încerca să scoată banii din ţară în următoarele douăzeci şi patru de ore, continuă Walker. Proiectul acestei emisiuni în direct ar putea să fie doar un pretext pentru obţinerea documentelor de trecere în Eritreea. Acolo se va afla doar la un pas de Sudan, iar în ultimul timp consider că în această regiune se poate întâmpla orice.

— Numărul adversarilor? întrebă Nile.

— Acum are cu el douăzeci de oameni. Toţi sunt mercenari experimentaţi, nişte ticăloşi demni de Heiss, deşeuri ale armatei din Vest. Banii se află într-o fostă ambasadă situată pe drumul spre aeroport. E înconjurată de ziduri şi echipată să reziste la orice fel de asalt, cu excepţia unui atac aerian.

— Ai o hartă? întrebă Barrabas.

Jessup scoase o foaie de hârtie împăturită din buzunar şi o întinse mercenarului.

— Am marcat cu roşu poziţiile principalelor sisteme de apărare.

O'Toole aruncă o privire pe schiţă peste umărul lui Nile:

— Aceşti douăzeci de tipi nu vor constitui o problemă dacă ne organizăm bine, zise el. Ce urmează?

— Securitatea internă a vilei a fost prevăzută să fie asigurată de germanii democraţi. Aici, sistemul de comunicare e total defectuos, atunci când există, dar din momentul în care vin forţele de securitate, acestea sunt eficace în draci. Dacă operaţiunea noastră fulgerătoare durează mai mult de cincisprezece minute, murim cu toţii. Ah, am uitat să menţionez câinii.

— Câinii? zise Lee.

— Da. Paza e completată în general de câini.

— Fleacuri, zise grecul.

— Ştii cum sunt dresaţi aici câinii de pază? îi zise Hayes grecului. Îi închid în cuşti de la vârsta de şase săptămâni, îi hrănesc ocazional şi plătesc un străin să vină să-i lovească cu un baston de două ori pe zi. Sunt aproape totdeauna legaţi. Cel mai bun prieten al omului! Aiurea! Dacă vrei să vezi un etiopian făcând pe el de frică, dezleagă dulăul şi dă-i drumul la el în casă.

— Presupun că totuşi nu vom ateriza acolo cu mâinile goale? zise O'Toole.

— În privinţa asta, totul e aranjat. Armele vă aşteaptă într-un depozit din apropiere. Instrucţiunile se află pe spatele planului pe care vi l-am dat. În privinţa calibrelor mari, veţi avea FN-FAL şi muniţii de 308, capabile să treacă prin veste antiglonţ. Aveţi şi patru MP5 SD3 de 9 mm, echipate cu surdine şi, pentru toată lumea, revolvere Beretta de 9 mm model 925 B, prevăzute şi ele cu surdine.

— Ce facem cu lovelele, după ce punem mâna pe ele? întrebă Billy.

— Vom face cea mai mare donaţie privată în bani lichizi din întreaga istorie. Îi vom plasa în localul ambasadei elveţiene de unde va putea să vină să-i ia Crucea Roşie internaţională.

— Elveţienii ne vor ajuta să părăsim Etiopia? întrebă Barrabas.

— Doar dacă Heiss sau armata ne urmăresc până la uşa ambasadei. În caz contrar, pentru ieşirea din ţară vom conta doar pe organizarea mea.

— Eu şi Hayes nu vom pleca, zise brusc Leona Hatton. După ce vom termina cu treaba asta, ne vom reîntoarce în tabăra de refugiaţi din nord.

Hayes confirmă spusele tinerei femei cu o mişcare a capului.

— Veţi face cum doriţi, răspunse Jessup.

Barrabas se întorsese spre fereastra mare a camerei de hotel.

Şapte etaje mai jos, cocioabele se înghesuiau pe lângă grilajul de protecţie al hotelului Hilton cu câştiguri de miliarde. Dincolo de locuinţele sordide, o păşune pentru vaci servea drept teren de fotbal câtorva jucători care îşi pasau mingea printre picioarele câtorva bovine slăbănoage. Nile privea oraşul fără să-l vadă. În mintea lui stăruia încă schiţa hărţii şi zona roşie a luptei pe care vor trebui s-o dea.

— O'Toole, zise el întorcându-se de la fereastră, în după-amiaza asta vom combina amândoi derularea asaltului. Diseară vom ataca vila.

Apoi îl întrebă pe Jessup:

— Vei lupta alături de noi sau vei conduce comitetul de primire, ca de obicei?

La subsuorile fostului ofiţer CIA, sudoarea desena nişte aureole mari pe pânza cămăşii sale cu mâneci scurte.

— N-aş vrea să pierd chestia asta pentru nimic în lume, zise el luându-şi haina. Acum trebuie să plec. Ne întâlnim diseară, pe la opt, la depozit. Cheia se află în scrumiera de pe noptieră, împreună cu cheia altei camere. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, sunaţi la recepţie şi nu părăsiţi hotelul în timpul zilei. Addis Abeba e plină de sovietici şi de cubanezi prea curioşi.

— Să ştiţi, zise Liam imediat ce muntele de grăsime părăsi încăperea, că Jessup ar lipsi de la luptă dacă ar putea.

— Încă nu ştim cum s-a vârât în povestea asta, zise Nile şi nu şi-a dat osteneala să ne explice.

— Ai perfectă dreptate, colonele, interveni Hayes. Treaba asta miroase nasol din pornire. Dacă Jessup acţionează ca reprezentant al celor de la CIA, probabil că ştie toată povestea. În principiu, tipul ăsta nu porneşte niciodată la o treabă fără să cunoască toate răspunsurile.

— Mda, King Kong e dubios, asta e sigur, adăugă O’Toole cu convingere.

— Poate că ai face bine să-l urmăreşti, Liam, propuse Barrabas.

— Mi-ai ghicit gândurile, colonele, replică irlandezul înainte de a părăsi camera.

Barrabas se întoarse din nou spre fereastră şi se strâmbă văzându-şi imaginea în geam.

În ce rahat îşi băgase oamenii?

7

Consiliul era doar o interacţiune umană în stadiul cel mai primitiv cu putinţă. De altfel, ca să-i găsească o paralelă cu adevărat potrivită, Karl Heiss făcuse apel la lecţiile de istorie veche care se predaseră în perioada în care era student la Harvard.

Compară astfel în mod favorabil şedinţa cu o audienţă regală de prin anii 1200 î.e.n. Numai cadrul marca diferenţa esenţială între cele două epoci: în locul unei fortăreţe bântuită de curenţi de aer, se aflau într-un *auditorium* federal supraîncălzit.

Membrii familiei regale, aflaţi pe estrada centrală care se ridica deasupra mulţimii, nu erau instalaţi pe tronuri, ci pe scaune pliante în faţa unei mese şi ea pliantă; patru prinţi negri îmbrăcaţi în uniformele lor militare de culoare kaki.

Heiss se uita la ei cu un dispreţ amuzat. Judecătorii Consiliului erau la fel de ignoranţi ca oricare monarh medieval.

Curtea lor era plină de o zarvă asurzitoare, uneori acoperită de sunetele stridente ale microfoanelor de argint prost reglate.

În jurul estradei se aflau soldaţi înarmaţi cu puşti de asalt sovietice, care se străduiau să-i ţină în loc pe petiţionarii îngrămădiţi unii în alţii şi agitând o foaie de hârtie sub feţele severe ale auditorilor lor nepăsători. Cereau favoruri, nu dreptate, scutiri de pedeapsă pentru infracţiunile lor minore cu care încălcaseră legea revoluţionară, semnături pentru obţinerea permiselor indispensabile.

Aerul închis, strigătele, amestecul colorat al costumelor autohtone, completa confuzia şi procedeele, totul avea un aer frapant de carnaval.

Un carnaval macabru.

Spectacolul se perpetua astfel în Etiopia din 1978, când Mengistu Haile Mariam, înţeles cu alţi o sută de soldaţi analfabeţi, au luat puterea şi au constituit aşa-zisa Dergue, sau „comisia”, ca să conducă noul stat marxist al cărui preşedinte se proclamase chiar Mengistu. Numai vreo patruzeci din comisia principală supravieţuiseră băii de sânge postrevoluţionare.

Darwinism social.

Avort retroactiv.

Karl Heiss începu să râdă fără reţinere.

Deşi aprecia pe deplin spectacolul, comedia politică a Lumii a Treia, bărbatul instalat alături de el pe banca neconfortabilă nu era de aceeaşi părere.

Doctorul Tuttle Lalarva era stăpânit de o spaimă aproape maladivă.

Heiss strâmbă din nas şi aruncă o privire plină de răceală partenerului său. Lalarva purta ochelari cu lentile bătând în violet, genul de ochelari pe care l-ar fi ales un vânzător de maşini.

Acel gen de ochelari care s-ar fi potrivit cu o ţinută de distracţie sau cu o haină de safari.

În dosul lentilelor, Lalarva îşi mişca nervos ochii de la dreapta la stânga, uitându-se la tot dar nevăzând nimic. Faţa lui dolofană şi brăzdată de riduri lucea sub un strat de sudoare grasă.

Părul bătând în blond şi scurt începea să se îngraşe în mod serios.

Heiss ştia că doctorul Tuttle dorea din toată inima să se reîntoarcă în elementul său natural, zona San Francisco, sau echivalentul ei geo-cultural: un loc unde poliţiştii acţionează în limitele raţiunii, fără să necăjească vreodată un alb posesor al unui Mercedes 450.

Heiss îl considerase încă de la început un fricos. Preotul mânuise cu abilitate materialul video, apoi strânsese contribuţii de milioane din „cruciada” sa frauduloasă, dar îi fusese frică să fugă cu banii, îi fusese frică să treacă pragul ireversibil. Lalarva avea o viziune limitată, la toate nivelele, dar şi o şansă enormă: emisiunea lui TV apăruse la momentul potrivit.

În spatele lor, zgomotele şi ţipetele întrerupseră un moment agitaţia sălii.

Heiss se întoarse la timp ca să vadă uşile duble ale sălii deschizându-se brusc ca să-şi facă apariţia o echipă de jurnalişti în plină acţiune, dar care nu aşteptară permisiunea ca să intre în sală. Camerele lor de luat vederi şi aparatele foto surprindeau cele mai mici gesturi ale unui bărbat cu o talie mică, cu un ten palid şi cu părul format din şuviţe scurte şi lungi sculat în toate direcţiile.

În timp ce mica procesiune îşi croia drum prin mulţime, tânărul gesticula furios în direcţia negrilor instalaţi pe estradă,

îndreptând spre ei un deget acuzator. Soldaţii formară imediat un şir strâns şi duseră ameninţători armele la umăr.

— Ce mai e şi asta? zise Lalarva.

— Un fel de star rock, răspunse Heiss care auzise deja de individ.

Acesta să răsti la judecătorii de pe estradă.

— Am o încărcătură de grâne care aşteaptă chiar în acest moment pe pista aerodromului, zise el. L-am cumpărat şi l-am plătit ca să fie transportat aici, sunt gata să-l distribui chiar eu refugiaţilor, iar voi aţi dat ordin să nu fiu lăsat să decolez. Vreau, cer o explicaţie imediată!

Cele trei aparate fotografice funcţionau în mod isteric, fotografiind pe cântăreţ şi pe cei aflaţi pe estradă, în timp ce un jurnalist îi nota în scris tiradele şi reacţiile stingherite ale membrilor comisiei, care îşi dădeau seama că şi ei erau filmaţi.

General-maiorul Asrat, decanul de vârstă al consiliului, îşi feri ochii de flash-urile puternice şi agresive şi zise:

— Cazul dumitale se examinează încă, domnule Smooth. Ţi se va anunţa la momentul cuvenit hotărârea noastră finală.

Smooth, născut Horace Earl Smith în Lanceston, comitatul Cornwall din Anglia, nu voia să se lase descurajat:

— Mor cu miile! strigă el furios.

În timp ce se exprima plin de arţag, un cameraman se lăsă în genunchi în faţa lui şi îi filmă faţa în prim plan, încadrat de părul ciudat, zbârlit sălbatic.

— Vă bateţi joc de propriul vostru popor! continuă el. Ce fel de guvern sunteţi? În ce lume trăiţi? Nu vreau decât să distribui alimente, fir-ar să fie!

— Dacă dumneata şi prietenii dumitale nu părăsiţi sala imediat, răsună în microfon vocea de un calm sinistru a generalului-maior, voi da ordin gărzii să deschidă focul.

— Să trageţi! Să trageţi! se răsti cântăreţul. Asta e tot ce înţelegeţi!

Între cei doi antagonişti, care se uitau unul la altul cu severitate, se instală brusc o tăcere lungă. Peliculele continuau să înregistreze scena în timp ce fiecare individ din sală îşi ţinea respiraţia. Stingherealа apăsătoare fu întreruptă de şuierul strident al unui microfon prost reglat.

O persoană din anturaj gesticulă cu entuziasm şi strigă:

— Opriţi! Opriţi! Gata! Fantastic! Toată lumea a fost fantastică! Smooth, ai fost grozav! exclamă el. O să iasă o

copertă trăsnet!

Lalarva dădu din cap uimit.

— Ce se întâmplă aici? mormăi el.

Heiss urmări cu privirea echipa care se îndrepta spre ieşire, în momentul în care urma să iasă, un tip enorm împinse cu brutalitate uşile şi intră în sală. Coliziunea se petrecu foarte brusc. Unul dintre fotografi, retrăgându-se cu spatele, se izbi de burduhanul muntelui de om şi se pomeni imediat aruncat pe burtă, cu faţa la pământ. Foile de hârtie de sub braţ zburară în câteva clipe şi se împrăştiară în toate direcţiile.

Grăsanul nici măcar nu-şi ajută victima să se ridice.

De altfel, dacă Walter Jessup ar fi încercat să se aplece în faţă, ar fi căzut şi el pe burtă. Heiss tuna şi fulgera în sinea lui.

Cum putuse acel tip vădit diform în obezitatea lui să scape de doi ucigaşi profesionişti experimentaţi? Nu numai că reuşise să scape, dar şi întorsese situaţia împotriva agresorilor săi. Heiss subestimase capacitatea de apărare a acelui porc; nu va mai face greşeala asta.

Mulţimea înapoie jurnalistului notele şi câţiva îl ajutară să se ridice în picioare, apoi întreaga echipă părăsi sala. După închiderea uşilor, un tânăr puse o foaie de hârtie în mâna lui Jessup, crezând că acesta făcea parte din mica trupă. Walker aruncă o privire pe hârtie, dădu din umeri şi se deplasă numai zâmbet până la banca pe care stăteau Heiss şi Lalarva.

Jessup era destul de şiret ca să lase să se vadă că era convins că Heiss îi trimisese pe cei doi agresori.

— Ce-ai acolo? întrebă Heiss.

Jessup îi întinse foaia.

— Habar n-am.

Heiss citi primele rânduri, schiţă un zâmbet, apoi reciti cu voce tare pentru preot:

— „Am cumpărat-o, am plătit-o ca să fie transportată aici şi sunt gata s-o distribui eu însumi refugiaţilor…”

— Un scenariu? zise Lalarva.

— Toarnă un film muzical, răspunse Heiss. Cred că generalul-maior nu are nici cea mai mică idee despre ceea ce se petrece şi nici despre felul cum s-a folosit de el.

Un soldat le indică celor trei bărbaţi că trebuia să se apropie de estradă.

În timp ce americanii se deplasau prin mulţime, Lalarva îl avertiză pe Heiss:

— Pentru Dumnezeu, nu spune nimic de film! Avem tot interesul ca Asrat să fie într-o dispoziţie bună.

Gărzile se dădură în lături ca să-i lase să ajungă la trepte. În timp ce traversau estrada care scârţâia sub paşii lor, general-maiorul întinse braţul ca să întrerupă sunetul microfonului.

Colegii săi făcură la fel pregătind astfel şedinţa cu „uşile închise”.

— Bună ziua, domnule general-maior, i se adresă Heiss. Aţi luat o hotărâre în privinţa cererii noastre de eliberare a unui permis de călătorie?

Negrul se întoarse spre locotenent, aşezat în stânga lui, încruntându-se.

— Ai hârtiile, Hailu?

Locotenentul Hailu scotoci într-un teanc de dosare, scoase unul mai gros decât celelalte, apoi îl deschise şi îl înmână superiorului său.

General-maiorul Asrat parcurse cu privirea primele documente, apoi se uită pe rând la cei trei albi.

— Nu văd de ce e necesar să vizitaţi taberele din teritoriile disputate. Una dintre localităţile apropiate de Addis Abeba ar fi la fel de bună. La urma urmelor, înfometaţii sunt toţi la fel.

— Problema e că susţinătorii mei din Statele Unite ţin neapărat să vadă destinaţia exactă a banilor lor, explică Lalarva. În trecut am mai avut astfel de probleme şi cei de dincolo nu prea au dat bani. Acum e vorba de difuzarea unei emisiuni televizate prin satelit din una dintre taberele „Cruciadei ’85”; prima de genul ăsta. Vom prezenta donatorilor noştri fiecare om care a fost salvat cu ajutorul contribuţiei lor şi vom lăsa fiecare individ să-şi povestească experienţa nefericită plină de suferinţă şi dificultăţile în lupta pentru supravieţuire. Suntem convinşi că asta va creşte categoric numărul actelor de generozitate din partea prietenilor noştri americani.

Heiss remarcă freamătul de emoţie al bărbiei asociatului său. Talentele pastorului de stârnire a milei urmau să fie puse în slujba reuşitei emisiunii televizate.

Asrat nu păru însă deloc impresionat.

— Problema e că, dacă insistaţi să vizitaţi nordul, zise generalul-maior, nu pot să vă las să mergeţi acolo fără o escortă oficială înarmată…

Făcu o scurtă pauză şi continuă:

— … şi nu deţin fondurile necesare pentru punerea în practică

a unei astfel de operaţiuni.

„Vechiul refren”, îşi zise Heiss stăpânindu-se să nu zâmbească.

Ăsta era şi motivul pentru care îi plăceau mediile acelea sordide şi corupte unde fiecare individ era de vânzare.

— Cred că e o neînţelegere, interveni Heiss, „Cruciada Lalarva ’85” este gata să plătească toate cheltuielile necesare procesului de transmitere a acestor mesaje televizate. Aveţi cumva îndoieli în această privinţă?

Asrat luă un stilou, scrise ceva în interiorul unui dosar cartonat şi îl întoarse pe masă pentru ca cei trei americani să poată citi.

O sumă jalnică.

Heiss se prefăcu indignat. De fapt, era liniştit. Dacă „comisia” ar fi aflat ceva de intenţia lui de a fugi cu toată suma, general-maiorul ar fi scris un număr format din şase cifre, nu numai din patru.

După o scurtă consultare cu asociaţii, Heiss acceptă cererea lui Asrat.

— La plecarea noastră vă va fi înmânat un cec bancar. Să-l completăm pe numele Consiliului?

— Pe numele meu, răspunse Asrat semnând permisele de călătorie pe care le împinse în faţa lor pe masă.

— Unde ne vom întâlni cu escorta? întrebă Heiss.

— Va veni ea la voi.

— Dacă înţeleg bine, nu va fi nevoie s-o aşteptăm?

Asrat se uită la el încruntat şi răspunse:

— Exact.

Bănuielile lui Heiss se confirmau. Nu vor primi nici o escortă înarmată. Era doar un pretext care să acopere extorcarea de bani a generalului-maior.

— Mulţumesc, spuse Lalarva.

După terminarea audienţei, cei trei asociaţi fură conduşi jos de pe estradă. Când ajunseră pe culoar, afară din sală, Lalarva întrebă:

— Credeţi că Consiliul ne pregăteşte vreo surpriză? Dacă aşteaptă să facem cea mai mică mişcare cu banii? Poate că ar fi bine să amânăm povestea asta pentru mai târziu, să aşteptăm să fim mai întâi siguri?

— Nu bănuieşte nimic, răspunse Heiss.

— Adevărat, adăugă Jessup. Dacă Consiliul ar fi bănuit ceva, ar fi blocat deja operaţiunea şi ar fi confiscat totul de multă vreme.

Lalarva se strâmbă sceptic.

— Crede-mă, Tuttle, îl asigură Heiss, nu avem de ce să ne facem griji, treaba e ca şi făcută.

Apoi îi făcu cu ochiul lui Walker Jessup. Acesta însă avea toate motivele să-şi facă griji cu carul.

8

General-maiorul Asrat rebranşă microfonul şi anunţă cu un ton sec suspendarea audienţei şi dădu ordin trupelor să grăbească plecarea celor din sală. Cetăţenii care nu avuseseră posibilitatea să-şi prezinte problema judecătorilor protestară cu violenţă. Soldaţii respinseră cu brutalitate mulţimea spre ieşire folosind patul armelor.

În timp ce vacarmul scădea în intensitate, Asrat îşi chemă locotenentul şi îi oferi o ţigară de foi.

— Mulţumesc, zise Hailu acceptând cadoul.

Asrat muşcă capătul trabucului său, îl scuipă jos şi îşi vârî ţigara de foi în colţul gurii. Cei doi bărbaţi se aflau acum singuri pe estradă. Ceilalţi ofiţeri părăsiseră deja sala.

— Avem un eveniment de sărbătorit, zise Asrat. Ai auzit.

Locotenentul dădu din cap, aprinse un chibrit şi apropie flacăra de trabucul superiorului său.

— Preotul a zis: „Vreau ca susţinătorii mei să ştie exact unde vor ajunge banii lor”. Crezi că Heiss a remarcat subtilitatea?

Asrat trase din trabuc până când capul îi fii învăluit de un nor gros de fum.

— I-am observat faţa. Nu a avut nici o reacţie. Heiss nu bănuieşte nimic.

— În orice caz, dacă ar fi avut vreo bănuială, ea a fost spulberată de suma de cinci mii de dolari pe care aţi cerut-o.

— O idee de geniu, dacă pot să spun astfel.

Asrat miji uşor ochii. Nu-i plăcea să-şi ridice osanale în singurătate, de aceea îl invitase pe Hailu să rămână alături de el.

— Da, încuviinţă locotenentul, o adevărată idee de geniu.

— În seara asta vor încerca să scoată banii. Începând de mâine dimineaţă, voi fi omul cel mai bogat din Addis Abeba.

— Doar dacă nu vă trădează preotul între timp.

— Pentru cine? Numai cu Heiss se poate înţelege, iar frica lui de Heiss l-a împins către noi.

— Ar putea totuşi să se răzgândească în ultima clipă.

— Nu, în ochii preotului eu sunt cea mai mică dintre cele două

primejdii. Crede că are o şansă că nu voi încerca să-l lichidez decât după ce voi recupera banii, dar e sigur că Heiss nu-i va lăsa nici una.

— Chiar plângea când ne-a încredinţat planul?

— Ca o femeie, răspunse Asrat cu o expresie plină de dezgust.

Hailu îşi aprinse ţigara de foi şi zise:

— Cu partea mea, voi cumpăra şapte fete superbe din ţară, zise el făcând o pauză ca să sufle în aer o coloană lungă de fum.

Una pentru fiecare zi a săptămânii. Toate foarte tinere şi foarte drăguţe. După o lună, după ce mă voi plictisi de ele, le voi trimite în barăcile soldaţilor şi voi cumpăra alte şapte.

— Dacă vrei şapte sclave, va trebui să le câştigi, zise Asrat. M-am înţeles clar cu preotul. Eu voi lua douăzeci şi cinci de milioane şi indiferent ce se va întâmpla, banii ăştia sunt ai mei. După ce Lalarva va muri, mâine în cursul operaţiunii, cele cinci milioane ale părţii lui rămân libere.

Hailu păstră o tăcere lungă. Pentru cinci milioane de dolari, locotenentul ar fi fost în stare să omoare zece mii de preoţi albi, iar ca să aibă numai pentru el zece milioane, trebuia să omoare un general maior negru.

— Fă în aşa fel ca escadronul meu special să fie pregătit şi pe poziţii înainte de opt în seara asta. Vreau ca securitatea la locul ambuscadei, să fie de trei ori controlată înainte de sosirea mea. E clar?

— Mă voi ocupa de asta imediat, răspunse locotenentul Hailu.

Apoi îşi salută şeful şi părăsi rapid estrada, strângând între dinţi trabucul. Un lucru era sigur. Avea multe de făcut înainte de căderea nopţii. Pregătirea a două ambuscade nu era floare la ureche.

9

Jessup părăsi holul edificiului guvernamental şi ieşi în marea alee. Soarele la asfinţit împurpura cerul şi oraşul. La câţiva zeci de metri mai departe, în enormul parc al revoluţiei, drapelele etiopiene verzi, galbene şi roşii fluturau în vânt. Din înălţimea unor schele, circulaţia era dominată de portretele imense ale lui Marx, Lenin şi Engels, oferind cetăţenilor o perpetuă binecuvântare socialistă.

Fostului ofiţer CIA nu-i venea deloc să zâmbească celor trei bărboşi care îl sfidau din înălţimea schelelor. Le adresă propria lui binecuvântare: degetul mijlociu îndreptat cu ostentaţie în sus.

Doi trecători întoarseră capul ca să se uite la el, fără să înţeleagă semnificaţia gestului. Numai expresia austeră a feţei le oferi un indiciu asupra ostilităţii sale. Jessup nu-i băgă în seamă.

Era preocupat de ultimele cuvinte ale lui Heiss şi de faptul că îi făcuse cu ochiul. De parcă ar fi vrut să spună: „Eşti în mâna mea, Jessup şi te voi lichida în momentul în care voi dori s-o fac”. Dacă în sala aceea mare n-ar fi fost soldaţii etiopieni, probabil că l-ar fi lichidat imediat.

Walker era furios, dar nu complet ţăcănit. Apariţia unei arme într-un astfel de loc ar fi declanşat sute de puşti care ar fi tras la primul ordin.

Jessup îşi duse o mână la stomac şi se strâmbă. Avea impresia că băuse acid de baterie. Scoase siropul din buzunar, bău un gât zdravăn, puse sticla la loc şi se apropie de marginea trotuarului ca să cheme cel mai spaţios taxi pe care îl putu găsi.

Acele mici vehicule îi otrăveau pur şi simplu existenţa. Nu era o problemă prea mare să ajungă înăuntru, dar ieşitul era totdeauna o adevărată probă de forţă….

Taxiul cu pricina, un Mercedes 222 diesel, intersectă pur şi simplu cele patru benzi de circulaţie ca să ajungă la clientul lui.

Mai înainte să se fi putut opri lângă trotuar, un BMW mare cu patru uşi îi blocă drumul şi se opri în faţa lui Jessup scrâşnind strident din cauciucuri, în timp ce ambele portiere din dreapta se deschideau brusc.

Jessup se trase înapoi în momentul în care doi zdrahoni ieşiră din vehicul şi se îndreptară spre el, cu mâna dreaptă în buzunarul gecilor descheiate.

Înţelegând imediat că era vorba de oamenii lui Heiss, începu să se lase în jos ca să scoată arma prinsă la gleznă.

Ceva tare îl blocă mai înainte să fi putut atinge pământul cu genunchiul.

— Urcă în maşină, zise o voce în spatele lui.

Jessup ezită. Arma de la gleznă se afla la îndemână.

— Să nu faci vreo mişcare, îl preveni tipul din spate înfigându-i ţeava unei arme între omoplaţi. În maşină, repetă el.

Cel care părăsise bancheta din spate se întoarse la maşină, cu un zâmbet pervers pe buze. În momentul în care Jessup fu împins lângă el, acesta scoase un revolver de la centură şi puse ţeava în tâmpla grăsanului. Apoi urcă în maşină şi al treilea tip care îl surprinsese pe la spate.

Jessup ştia că îl cheamă Leon. Leon avea în mâna lui păroasă un Colt Government 45 automat. Arma, gata să tragă, se apropie de tâmpla dreaptă a fostului ofiţer CIA.

— Ţine amândouă mâinile pe genunchi. Dacă le mişti măcar cu un centimetru, trag. Şi Ralphy va face la fel. Te-ai prins?

Jessup execută ordinul şi rămase complet nemişcat.

— Demarează! îi ordonă Leon şoferului.

Maşina se depărtă de trotuar şi se pierdu în mijlocul circulaţiei. În partea din spate, spaţiul fusese foarte mult redus de corpolenţa lui Walker.

— La dracu', tipul ăsta chiar miroase a grăsime! mormăi Ralphy.

— Ai mierlit doi dintre amicii noştri noaptea trecută, îi zise Leon prizonierului.

Tipul aflat pe scaunul de lângă şofer se întoarse spre Jessup şi zise:

— O să te aranjăm şi noi pe tine, dar mai rău.

Walker stătea tăcut şi nemişcat. Cu capul prins între cele două ţevi reci, nu putea să vadă defilând străzile şi să evalueze ultimele şanse de supravieţuire. Imediat ce vor ieşi din Addis Abeba, avea de gând să facă de petrecanie unuia dintre acei ticăloşi mai înainte ca ceilalţi să-l împuşte.

Dar nu merseseră chiar atât de departe.

BMW-ul intră în Mercado, un adevărat amalgam de locuinţe şi de prăvălii indigene, un fel de centru al oraşului care se întindea

pe vreo cincisprezece kilometri pătraţi unde populaţia era foarte densă. O bună parte din această populaţie se plimba pe mijlocul străzii înguste şi şerpuitoare pe care se deplasau în acel moment, obligându-i să reducă viteza.

Drumul era mărginit de tarabe de tot felul, adevărate capcane pentru turişti, unde se vindeau o mulţime de suveniruri africane fără valoare, tarabe cu fructe şi legume, bijuterii şi obiecte de tot felul. Autocarele turiştilor nu se aventurau decât până la periferia cartierului Mercado. Explorarea centrului, chiar şi în grup, rămânea un adevărat pericol.

Jessup urmări cu privirea amestecul ciudat de feţe maronii şi negre ale trecătorilor care priveau prin geamurile vehiculului.

Toţi puteau să vadă armele lipite de tâmplele lui şi toţi păreau cel puţin amuzaţi de situaţia în care se afla. Jessup nu se putea aştepta la nici un ajutor din partea lor. Executarea unui alb burtos în mijlocul străzii ar fi provocat probabil aplauzele mulţimii, strigăte de aprobare şi de încurajare.

Şoferul opri BMW-ul...

*

* *

Liam O'Toole văzu maşina mare şi maronie oprindu-se brusc lângă trotuar, portierele deschizându-se şi pe tipii care ieşiră din ea. Se afla însă prea departe şi nu era înarmat. De aceea urmări neputincios scena, în timp ce unul dintre agresori tăia retragerea lui Jessup şi îl obliga să urce la bord.

În momentul în care BMW-ul se integră în circulaţie, O'Toole sări pe scaunul din faţă al taxiului Mercedes blocat de BMW cu câteva secunde mai înainte.

— Urmăreşte maşina din faţă! îi strigă el şoferului.

Omul de la volan păru că agreează alternativa, apăsând la maxim pedala acceleraţiei şi lăsând în urma lui un nor de fum.

— Nu poţi merge mai repede? mormăi O'Toole văzând că duşmanul începuse să se depărteze.

Dacă pierdea BMW-ul, Jessup nu mai avea nici o şansă de scăpare.

Maşina adversarilor intră în curând în cartierul Mercado. În faţa taxiului, alte patru vehicule virară în aceeaşi direcţie.

Circulaţia, brusc încetinită de mulţime, semăna cu un convoi funebru.

— Dumnezeule mare! Pe jos mă deplasez mai repede! zise Liam.

Exasperat de încetineala cu care înaintau, irlandezul scoase câteva bancnote din buzunar, le aruncă şoferului şi părăsi vehiculul.

Într-adevăr, mergea mai repede decât ritmul circulaţiei, stăpânindu-şi cu greu pornirea de a prinde din urmă BMW-ul în pas de cursă. Din când în când, se oprea după mişcarea maşinilor, prefăcându-se că se uită la piramidele de legume şi la bijuteriile fără valoare din prăvălii. Mercado părea că se întinde în faţa lui la nesfârşit, dar O'Toole ştia că trebuia să intre în acţiune mai înainte ca inamicul să ajungă la celălalt capăt al cartierului.

Jessup era înconjurat în maşină de patru tipi. Putea să vadă armele îndreptate spre capul fostului ofiţer CIA. După toate aparenţele, nu avea nici o posibilitate să scape cu viaţă.

Deodată, şoferul BMW-ului răsuci brusc volanul şi opri vehiculul lângă faţada unui imobil, blocând portierele din stânga lângă perete ca să nu perturbe circulaţia din spate.

Răpitorii părăsiseră vehiculul pe cealaltă parte fără măcar să încerce să-şi ascundă armele, îl împinseră pe Jessup afară din maşină trăgându-l după ei fără menajamente.

O'Toole înjură în sinea lui şi aruncă o privire înjur. Trebuia să facă rost cât mai repede de o armă. Privirea îi fi atrasă de o prăvălie aflată în apropiere. „De ce nu?" îşi zise el.

*

* *

Jessup pierdu orice speranţă de salvare în momentul în care ţeava rece a unei arme îi atinse ceafa. Ţeava altei arme îi intră între perniţele de grăsime ale burţii sale impresionante. Oamenii lui Heiss nu-l lăsau nici să răsufle. Îl împinseră rapid pe o străduţă îngustă şi nepavată mărginită de clădiri cu trei etaje. Deasupra capetelor, sârmele întinse între două construcţii erau pline de rufe puse la uscat.

Răpitorii îşi împinseră prizonierul într-un atelier mic de reparat cauciucuri. După o scurtă discuţie din maşină, alegerea locului era pur întâmplătoare. Intrarea, îngustată de stivele de pneuri reşapate, îl obligă pe Jessup să se întoarcă într-o parte ca să poată ajunge înăuntru.

Patronul se apropie de ei frecându-şi mâinile. La vederea armelor ameninţătoare, zâmbetul dispăru brusc şi fugi imediat în camera din spatele prăvăliei.

Un zgomot de geam spart anunţă plecarea precipitată a

patronului şi a angajaţilor pe ieşirea de serviciu pe care tocmai o improvizaseră.

— Mişcă, zise Leon împingându-l pe texan spre partea din spate a prăvăliei.

Camera din spatele prăvăliei era şi mai întunecoasă decât magazinul principal. De pereţii murdari de noroi se sprijineau stive de pneuri îngrămădite la intervale neregulate. Singura fereastră a încăperii, spartă de angajaţi, folosise drept portiţă de salvare.

Scotocindu-l pe Jessup, Leon găsi micul revolver prins la gleznă.

— Drăguţă jucărioară, zise el admirativ răsucind-o în mână.

Îl lăsă în jos, răsuci butoiaşul, îl aduse în poziţie normală şi îl puse apoi în unul dintre buzunarele hainei.

— Mulţumesc pentru cadou. Poate că-l voi folosi ca să te mierlesc, dar mai întâi…

Leon luă de jos un colac de sfoară groasă şi îl aruncă unuia dintre oamenii lui.

— Leagă-l strâns, zise el şi instalează-i curu’ mare pe stiva asta de cauciucuri.

Individul îl legă rapid pe prizonier şi primi ajutorul complicilor săi ca să-l aşeze pe Jessup pe stiva de pneuri.

— Vom face ceva memorabil, în amintirea amicilor noştri pe care i-ai lichidat, zise Leon.

Apoi se apropie de singurul aparat modern care se afla în acea încăpere: un compresor de aer.

— A venit ora spectacolului, zise el apucând şnurul de demarare şi trăgând scurt.

Micul motor în doi timpi începu brusc să tresară energic.

Leon reglă turaţia şi furtunul compresorului începu să şerpuiască pe podea pe măsură ce era umplut de aer.

Leon apucă mânerul şi apăsă pe trăgaciul pistoletului acţionând valva. Din ţeavă ieşi imediat un curent de aer puternic.

Leon îl apropie de antebraţ şi îl acţionă din nou. Jetul de aer desenă o scobitură profundă în pielea lui.

— Ce ziceţi de asta, băieţi? se adresă el celorlalţi. Am putea să-l umflăm pe porcul ăsta mare şi mai mult decât atât.

— Cum aşa? întrebă nedumerit unul din oamenii lui.

— Tu ţine-i capul, cretinule şi eu o să-ţi arăt cum.

Jessup se zbătu şi încercă zadarnic să se tragă înapoi la

apropierea răpitorilor. Osteneală zadarnică. Nu se putea mişca şi fundul i se înfunda lent în pneurile de deasupra stivei, aducându-i picioarele într-o poziţie verticală.

— Acum strânge-l de nas, ordonă Leon.

Unul dintre răpitori strânse cu putere între două degete nasul lui Jessup.

Leon apropie capătul ţevii de faţa texanului şi încercă să o vâre în gura prizonierului printre dinţii strânşi.

— Deschide gura! se răsti Leon.

Walker Jessup îşi ţinu gura închisă.

— Cum vrei, zise ticălosul vârându-i ţeava în una dintre urechi.

Apoi apăsă pe levierul de deschidere al valvei. Presiunea bruscă a aerului îl lovi în timpan ca un obiect lung, subţire şi ascuţit ca un ac. Durerea intensă îl făcu să ţipe.

Leon schimbă rapid orificiul, vârând ţeava în fundul gurii victimei sale neputincioase şi apăsă mâinile înjur ca să împiedice ieşirea aerului.

Jessup sughiţă. Metalul rece al instrumentului de tortură avea un gust amestecat de pneu, de grăsime şi de benzină. Crezu un moment că jetul de aer, propulsat cu o forţă extremă, îi invada capul. Obrajii i se umflară iar sinusurile agresate îi deformau cumplit faţa. Numai canalele lacrimale servea drept supapă acestei presiuni teribile. Prin micile deschizături ieşi aer şi lacrimi. Foarte repede, Jessup nu mai fu în stare să mai suporte această tortură şi lăsă aerul să-i pătrundă în gură ca un torent.

Senzaţia de umflare a întregului corp eră oribilă şi dureroasă.

Plămânii, inima şi bronhiile erau pe punctul de a face explozie.

Nu mai putea să respire.

— Cât o dura până să-i plesnească burduhanul? le zise Leon oamenilor lui în timp ce motorul compresorului continua inexorabil să duduie.

În acest timp, la celălalt capăt al furtunului, Walker Jessup murea lent.

*

* *

O’Toole se repezi în prăvălia de suveniruri şi începu să desprindă mai multe obiecte de pe perete.

Proprietarul, un om mic de statură cu pielea foarte neagră, îl urmări cu gura căscată de mirare, în timp ce americanul scotocea cu disperare prin colecţia lui în căutarea unui memorabil şi autentic obiect tribal.

Liam trase afară din teaca de lemn o sabie scurtă de metal, cercetă fineţea lamei şi lovi cu ea prima statuetă de lemn ieşită în cale. Arma se rupse de parcă ar fi fost de sticlă. Liam aruncă mânerul inutilizabil şi se apropie de partea din spate a prăvăliei.

— Oh! exclamă comerciantul. Nu, opreşte-te!

O'Toole încercă altă sabie cu care obţinu acelaşi rezultat.

— Fier vechi! bombăni Liam îndreptându-se spre un scut acoperit cu piele de zebră şi o pereche de lănci aşezate în cruce.

Proprietarul se năpusti asupra roşcovanului. Prea târziu, acesta ochi deja altă statuetă agăţată de perete. Deşi, aparent, vechi şi deteriorat, vârful lancei, de fapt făcut dintr-un metal modern, fusese îngropat timp de şase luni ca să i se dea un aspect „antic".

Arma despică profund capul greu de lemn şi căzu pe podea.

— Ce faci? zise proprietarul aproape gemând, agăţându-se cu disperare de braţul musculos al mercenarului. Eşti nebun! Îmi distrugi magazinul!

O'Toole îl respinse, băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc mare de bancnote pe care îl aruncă cu un gest neglijent patronului şi apucă celelalte două lănci. Apoi părăsi rapid prăvălia şi se repezi în stradă, unde indigenii se îmbrânceau ca să-l lase să treacă pe acel nebun furios.

O'Toole încetini ritmul abia la câţiva metri de intrarea forţată de oamenii lui Heiss şi se strecură fără zgomot în interiorul atelierului de reparaţii. Imediat auzi voci din camera aflată în spatele prăvăliei, însoţite de duduitul unui motor, şuieratul unui jet de aer şi gemete de agonie.

Irlandezul se apropie lent şi cu precauţie, oprindu-se imediat ce-i văzu pe cei patru bandiţi luptându-se cu Jessup. Legat fedeleş pe o stivă de pneuri vechi, răpitorii se străduiau să-l ţină şi să-l umfle ca pe un burduf.

Texanul avea deja faţa umflată şi violacee sub mâinile agresorilor săi. Unul dintre ticăloşi zise probabil ceva comic căci complicii lui începură imediat să râdă.

Liam alese acest moment ca să intervină şi se năpusti asupra inamicului. Cel care ţinea capul lui Jessup îl văzu pe roşcovan ţâşnind din umbră, tresări şi deschise gura ca să-i avertizeze pe ceilalţi. Liam îşi luă elan şi aruncă lancea. Fără să se oprească din deplasarea rapidă, mercenarul îşi pregăti cea de a doua lance.

Vârful primei lănci trecu prin pieptul banditului, apoi prin fanta

deschisă de vârful metalic alunecă şi mânerul de lemn.

Tipul scoase un ţipăt răguşit, se trase înapoi peste o stivă de pneuri, cu ochii holbaţi şi injectaţi de sânge, apucând cu amândouă mâinile mânerul lăncii, pe care încercă cu disperare să-l tragă afară din corp, în timp ce inima i se oprea definitiv.

Spectacolul sângeros al colegului lor îi făcu să încremenească de oroare pe ceilalţi criminali.

O'Toole îşi continuă atacul, înfigând cea de a doua lance în pântecele tipului aflat la stânga şi îl împinse la perete ca să înfigă vârful în tencuială. Apoi, împingând pe spate capul victimei, smulse cu sălbăticie arma din stomacul ucigaşului.

Un val de sânge ţâşni prin gaura căscată formată în dreptul buricului.

— Împuşcă-l! La dracu', împuşcă-l! răcni Leon ducând mâna la Coltul 45 de la centură.

O'Toole se răsuci în loc şi îi trase o lovitură puternică cu piciorul în stomac.

Rezultatul fu instantaneu.

Sub impactul loviturii, arma pregătită de tras se descărcă în pantalonii lui Leon. Cu ochii închişi, cu faţa schimonosită de suferinţă, ucigaşul căzu în genunchi fără să scoată nici un strigăt de durere.

Leon se alesese cu o gaură de glonţ nou-nouţă.

Ultimul ticălos apucă pistolul şi începu să tragă cu furie spre irlandez, apăsând pe trăgaci cât putea de repede. Un glonţ de 9 mm trecu milimetric pe lângă gâtul mercenarului în momentul în care se lăsa pe vine folosind lancea ca o pe bâtă de base-ball. Cu nasul rupt de şoc, banditul se legănă pe spate; arma îndreptată spre tavan trase ultimele gloanţe.

Liam puse un genunchi în pământ, luă arma lui Jessup, căzută din buzunarul lui Leon, trase apoi se ghemui, vizând capul inamicului.

După câteva secunde, cu capul încă plin de zgomotul împuşcăturilor, O'Toole îl dezlegă pe Jessup şi îl ajută cum putu mai bine să se ridice în picioare.

Texanul îşi şterse limba pe cravată şi se uită la Liam, impresionat şi încă înspăimântat de ce i se întâmplase.

— Te simţi bine?

— Retrag tot ce-am spus, murmură Jessup.

— Ce retragi? întrebă roşcovanul fără să înţeleagă.

Jessup se uită la măcelul făcut de O'Toole şi se încruntă.

Cum să-i explici unui tip care ţi-a salvat viaţa că nu-l considerai mai breaz decât un beţiv abrutizat? Era imposibil.

— N-are importanţă, răspunse Walker. Hai să ne cărăm repede de-aici.

10

Ca măsură de precauţie, Jessup opri taxiul la o oarecare distanţă de depozitul în care se aflau armele. Apoi plăti şoferul şi îl conduse pe O'Toole pe lângă şirurile de căsuţe dărăpănate, în care străluceau câteva becuri electrice ce puteau fi văzute prin ferestrele lipsite de perdele şi de geamuri. Oameni care nu aveau nimic de ascuns.

Când fu sigur că nu erau urmăriţi, Walker Jessup îl duse pe roşcovan spre locul întâlnirii.

Depozitul din cărămidă roşie data de dinaintea celui de al doilea război mondial. Ferestrele dinspre stradă erau protejate cu bare groase de oţel, mascate cu scânduri. Clădirea cu un etaj nu avea nici o fereastră laterală. Uşile duble din faţă erau din lemn masiv întărit cu bare metalice. Jessup descuie uşa. Înăuntru era întuneric.

— Ceilalţi încă n-au venit, zise texanul.

— Uită-te mai bine, îi răspunse o voce din întuneric.

Jessup apăsă pe întrerupător şi în faţa lui apărură Soldaţii lui Barrabas înarmaţi până în dinţi.

— Aţi găsit deci armele fără probleme, zise Walker.

— Arme serioase, zise Barrabas lăsând în jos un FN-FAL.

Un detaliu îi atrase atenţia spre O'Toole. Cămaşa irlandezului era murdară de o pată mare de sânge.

— Ce-ai păţit? îl întrebă el. Doctore, ar fi bine să arunci o privire.

Lee Hatton puse pistolul-mitralieră HLK pe capacul unei lăzi şi examină rana lui Liam.

— E urmă de glonţ!

O'Toole zâmbi prosteşte.

— Mi-a salvat viaţa, explică Jessup, cu o pereche de lănci de cinci dolari!

— Şi e grav? o întrebă Nile pe Lee Hatton.

— Nu mai curge sânge. A avut noroc.

— Heiss? întrebă colonelul.

Jessup dădu din cap.

— Rândurile oamenilor săi s-au rărit cu patru mercenari; asta e vestea bună.

— Şi vestea rea?

— Trebuie să pornim imediat, continuă texanul. Când Heiss va vedea că escadronul lui de şoc nu se întoarce la cuib, va bănui că s-a întâmplat ceva serios şi va fugi cu banii. Poate că deja se pregăteşte să plece.

— Terminaţi cu verificarea armelor, le ordonă Barrabas oamenilor săi.

Apoi se ocupă de propria lui puşcă. Scoase încărcătorul plin, trase chiulasa mobilă şi verifică magazia şi culoarul de alimentare. După ce se convinse că arma era goală, dădu drumul chiulasei, demontă părţile principale ale puştii, verifică cu rapiditate punctele importante şi, satisfăcut, reasamblă puşca FN-FAL. Arma era grea, peste şase kilograme. O puşcă fiabilă care putea înlocui cu eficacitate o mitralieră uşoară. Barrabas puse patul armei între picioare, pe podea şi sprijini ţeava de genunchi.

Walker Jessup îi făcu cu ochiul, luă de jos o gheară metalică, se apropie de o ladă şi îi forţă capacul. Apoi aruncă prima vestă antiglonţ lui Nanos.

— Treaba devine interesantă! exclamă grecul îmbrăcându-şi haina protectoare.

— Clasa IV, zise Jessup în timp ce distribuia vestele celorlalţi mercenari. Opreşte gloanţe de calibrele 223 şi 308.

— A ta unde e? îl întrebă Nanos pe texan.

Jessup dădu din umeri.

— Oh, pe mine mă apără zeii.

— Ce vrea să spună? o întrebă O'Toole pe Lee, în timp ce tânăra femeie termina de pansat rana roşcovanului. Nu se fabrică veste atât de mari?

Tânăra femeie scuturã din cap.

— Vrea să spună că, aşa cum se întâmplă de obicei, va rămâne în spatele frontului.

— Nu uitaţi că trebuie să ne pictăm cu negru pe faţă, le aminti Billy II.

Jessup şi mercenarii începură să-şi dea pe faţă şi pe mâini cu o grăsime neagră. Numai Hayes rămânea în afara grupului de care părea că râde amuzat.

— Ce-i atât de hazliu? îl întrebă Billy Îl.

— Arătaţi ca cei mai artificiali negri pe care i-am văzut

vreodată.

Barrabas aruncă o cutie de machiaj pe genunchii negrului.

— Şi tu, Claude, îi zise el. Dacă sudoarea pielii tale reflectă cea mai mică rază de lumină, asta ar putea să aducă moartea tuturor.

— Mda, ştiu, răspunse Hayes întinzându-şi grăsimea pe obraji. Glumeam şi eu.

— Iar tu, Liam, dă-ţi jos porcăria aia de pantaloni albi!

— OK, colonele, răspunse O'Toole, luând combinezonul kaki întins de Nanos.

Jessup dădu fiecăruia o pereche de mănuşi de piele solide.

— Veţi avea nevoie ca să treceţi peste zidul de incintă, le explică el. Capătul de sus e plin de cioburi de sticlă.

Imediat ce toată lumea fu gata, Barrabas desenă proprietatea „Cruciadei '85" pe capacul unei lăzi şi rezumă încă o dată acţiunea, apoi arătă spre căsuţa paznicului de lângă intrarea principală.

— Totul e să preluăm controlul porţii mari de la intrare, explică el. Dacă nu putem s-o deschidem, nu putem lua banii.

— De asta mă ocup eu şi Lee, zise O'Toole.

Barrabas se întoarse spre Nanos şi Billy II.

Indianul începu imediat să vorbească, răspunzând la întrebarea pe care colonelul nu o pusese încă.

— Vom izola parcarea casei principale ca să aveţi timp să demaraţi camionul cu Hayes.

— Trebuie ca banii să se afle înăuntru, îi zise Barrabas texanului. Nu avem timp să scotocim ca să verificăm sacii.

— I-am văzut de ieri încărcaţi în camion. Banii sunt înăuntru.

— Mai aveţi vreo întrebare? zise Barrabas privindu-şi oamenii. Nici o problemă?

Mercenarii rămaseră tăcuţi.

— Atunci, plecăm.

Jessup îi duse prin ieşirea din spate a depozitului, până la vehiculul aflat într-o remiză ruinată. O'Toole se instală la volan. Jessup urcă lângă el.

Restul mercenarilor se înghesuiră sub prelată, în partea din spate a camionului. Nanos pipăi prelata.

— Rahatul ăsta n-o să ne poată proteja de gloanţe.

Acest lucru, foarte bine cunoscut de toţi, nu mai era nevoie să fie amintit.

Camionul demară.

Nanos rupse tăcerea.

— Nu credeţi că Shamu ar fi putut, cel puţin, să ne facă rost de un camion blindat de la comunişti? insistă el. Cum le zice? BTR 152? Ştii, de-alea echipate cu mitraliere în fiecare parte...

Barrabas îl întrerupse tăios:

— Alex, termină cu prostiile!

11

Tuttle Lalarva, în picioare pe balconul apartamentului său care domina partea din spate a proprietăţii, se uita fix la pâlcul de eucalipţi luminaţi de reflectoarele de securitate, din fundul grădinii. În spatele şirului de copaci, se ridica o palisadă solidă cu o înălţime de aproape trei metri. Începuse să deteste acel zid care nu-l izola de Etiopia. Nici măcar un zid de şaizeci de metri n-ar fi reuşit să împiedice mirosul şi zgomotul locuitorilor.

Ar fi dorit, fără să poată obţine, un dom din sticlă opacă pentru a eclipsa ceea ce el numea „Cloaca Lumii a Treia”. În ciuda dezgustului pentru această ţară şi poporul ei pe care îl exploata, teama de a o părăsi era foarte mare.

În acea seară avea să părăsească pericolele cunoscute pentru primejdii despre care nu ştia nimic. În fruntea celor pe care îi cunoştea se afla Karl Heiss, asociatul său şi viitor asasin.

De la începutul asocierii lor, Heiss îl înspăimânta foarte tare pe Lalarva. Emana din el ceva inuman, un fel de nepăsare rece pe care o iradia chiar şi atunci când râdea de propriile sale glume. Nu era vorba de o atitudine calculată aşa cum o cunoscuse la alţi oameni, nici de o calitate de a bloca nişte sentimente umane normale.

Heiss nu era animat de nici un sentiment uman normal.

Acest tip degaja o răceală ciudată, de parcă în capul său, un creier de insectă puternic evoluată îi controla totalitatea corpului.

De câteva luni, Lalarva se ferea de privirea partenerului său. Văzuse privirea „gândacului” ascunzându-se cu şiretenie.

Din acel moment ştiu că era condamnat la moarte. Heiss nu ar fi împărţit o sumă de bani atât de mare din moment ce putea să şi-o însuşească toată.

În seara aceea era timpul ca Lalarva să-şi ia partea lui şi să fugă; să salveze ce mai putea din operaţiunea lui, ceea ce „consiliul” îl va lăsa să ia cu el. Din cele treizeci de milioane de dolari bani gheaţă, lua cinci numai pentru el. Asta i-ar fi fost de ajuns ca să înceapă o nouă viaţă, dacă s-ar fi dovedit necesar, sau s-o reinventeze pe cea veche.

Dacă jumătate din lume îl considera un hoţ, cealaltă jumătate îl ridica cu siguranţă la rangul de sfânt. Susţinut de o bună echipă juridică, va termina totul cu onoruri şi se va reîntoarce triumfător în draga lui vale de la San Fernando. Karl Heiss reprezenta singurul obstacol.

Consiliul îl autorizase pe Lalarva să facă, aşa cum fusese prevăzut, cererea de fonduri prin satelit. Asrat şi trupa lui de analfabeţi nu aveau habar de importanţa unei astfel de emisiuni condusă de o adevărată maşină de profesionişti. Contribuţiile sosesc uneori prea repede pentru a fi numărate, dar niciodată prea rapid pentru a fi canalizate în masă spre un complex de conturi bancare internaţionale. Capătul pâlniei vastei operaţiuni „Cruciada ’85” ajungea în buzunarul secret al lui Lalarva. La trei săptămâni după emisiune, era convins că va recupera din plin echivalentul sumei pe care avea s-o lase Consiliului.

Fondurile obţinute vor constitui încoronarea carierei video a lui Lalarva. Ultimul traficant care adresa maselor pentru ajutor apelul cel mai emoţionant din istoria omenirii.

Şi ce se va întâmpla cu refugiaţii pentru care pleda, plângea şi solicita donaţii? Avea vreo importanţă? Se vor duce într-o zi să cumpere o combină stereo, un frigider? Neconsumând, deveneau consumaţi. Era o lege a naturii. Singura lor utilitate era să folosească drept momeală. Expresia lor de agonie stimula o reacţie formidabilă: donaţiile orbeşti de bani.

Deşi îşi cumpărase prin corespondenţă doctoratul în sociologie cu mai puţin de o sută de dolari, Lalarva cunoştea totuşi vechile lecţii ale istoriei. „Cruciada ’85” se inspira din cruciadele religioase care avuseseră loc în Evul Mediu. O scuză pentru jaful în numele pietăţii.

Dar rămânea prezentă problema Heiss.

Lalarva întoarse spatele grădinii şi reveni în cameră. Valiza plină îl aştepta încă deschisă pe pat. Se apropie de birou, goli complet ultimul sertar şi scoase un pistol mic aşezat mai în fund.

Ţinea uşor arma în mână. Scoase încărcătorul şi aruncă o privire la cele cinci gloanţe de calibru 380. Acel pistol mic era conceput ca să se tragă cu el de aproape asupra ţintei. Ceea ce îi convenea perfect lui Lalarva, prea puţin dotat în materie de arme.

În realitate, nu folosise niciodată o armă împotriva cuiva.

Cunoştinţele sale în materie de criminologie se limitau la un antrenament secret de câteva luni în cursul căruia apuca pistolul,

ţintea şi golea încărcătorul de cinci gloanţe cât putea de repede asupra unei ţinte mari cât capul unui om.

După ce prăpădise câteva sute de gloanţe, putuse să-şi fixeze limita de succes la o rază de sub un metru. Ceea ce-i permitea o mare marjă de eroare, având în vedere că avea de gând să lipească ţeava pistolului de tâmpla lui Heiss chiar în momentul în care forţele lui Asrat opreau convoiul cu dolari.

Puse la loc încărcătorul, băgă un glonţ pe ţeavă, puse pistolul în buzunarul din dreapta al hainei sport şi îşi şterse cu batista mâinile asudate. Nu era deloc încântat că trebuia să-şi ucidă duşmanul privindu-l în faţă, dar era mai bine decât să fie lichidat de acest ticălos.

Cineva bătu la uşă. Lalarva tresări şi băgă mâna în, buzunar ca să apuce pistolul.

— Ce vrei? întrebă el cu inima bătându-i cu putere.

— Heiss a spus că trebuie să plecăm, explică mercenarul asociatului său.

— Voi fi gata imediat, răspunse Lalarva.

Tipul plecă.

Escrocul închise valiza şi se aşeză pe marginea patului.

„Încă o dată, îşi zise el inspirând profund, repet încă o dată”.

Se întoarse spre stânga şi pronunţă cu glas tare:

— De ce se opresc?

În timp ce vorbea, mâna dreaptă alunecă în buzunar şi apăru brusc cu pistolul. Atinse cu degetul piedica fără să o deblocheze.

Apoi, cu o mişcare rapidă, ridică arma în spaţiul dintre cele două scaune din faţă ale vehiculului imaginar, o puse la tâmpla omului de la volan şi apăsă de cinci ori pe trăgaci.

12

După ce soldaţii lui Barrabas trecură de ultima intersecţie care îi despărţea de vila „Cruciadei ’85”, Barrabas bătu în ferestruica ce comunica cu cabina camionului.

— Stinge farurile, ordonă el acoperind zgomotul roţilor care se deplasau pe asfalt.

O’Toole apăsă comutatorul de pe tabloul de bord, cufundând drumul în întuneric. Camionul urmă curba şoselei virând la dreapta. Deşi era un cartier select, strada nu era luminată de nici un felinar. Zidurile înalte mascau privirilor curioase şirul de vile luxoase. Strada se termina în fundătură.

În timp ce Liam trecea pe lângă obiectiv, Barrabas aruncă o privire discretă afară. Intrarea proprietăţii era luminată până pe stradă de reflectoare.

Marea poartă metalică era comandată electric. Nile zări contururile acoperişului şi etajul doi al vilei în stil gregorian pe deasupra extremităţii zidului înalt. Altceva nu se putea vedea.

O’Toole conduse camionul până la capătul străzii, întoarse, apoi îl parcă în poziţie de plecare şi astfel încât şoferul să poată vedea poarta mare a proprietăţii. Fără să oprească motorul, roşcovanul coborî din cabină, dându-i voie lui Jessup să-i ia locul.

Li se alătură şi restul echipei. Nile adresă câteva recomandări texanului.

— Nu-ţi lua ochii de la intrare. La primul semn de zarvă, camionul trebuie să se pună în mişcare ca să ne recupereze cât mai repede.

— Nu-ţi face griji, răspunse Jessup scoţând revolverul lui mare şi punându-l la îndemână pe tabloul de bord. Nu vă las baltă.

— OK, am plecat, zise Barrabas apucând arma FN-FAL.

Oamenii lui Barrabas înaintară fără zgomot în umbra vegetaţiei. La cincisprezece metri de zidul de incintă, fasciculele reflectoarelor formau un halo strălucitor eliminând orice posibilitate de a te ascunde. Zidul nu avea nici un turn de pază.

Oamenii se aflau probabil postaţi la ultimul etaj sau pe acoperişul vilei.

Barrabas luă conducerea echipei şi le făcu semn celorlalţi să-l urmeze, fără să-şi ia ochii de la linia acoperişului. Din doi paşi mari ajunse la zid. Extremitatea lui îl ascundea de eventualele santinele. O'Toole, Hatton, Hayes, Starfoot şi Nanos se lipiră şi ei de zid, de o parte şi de alta a şefului lor.

În ciuda haloului de lumină, Barrabas vedea destul de prost faţa oamenilor săi, căci din camuflajul lor nu ieşeau în evidenţă decât ochii holbaţi şi parcă umflaţi de adrenalină. Nile simţea şi el acel aflux familiar, acel sentiment al unui cataclism iminent care îi exacerba simţurile la maxim. Nici un miros, nici un sunet nu puteau să îi scape.

Simţi greutatea liniştitoare a armei şi schiţă un zâmbet sub masca de grăsime neagră. Apoi le făcu semn oamenilor săi să intre în acţiune. Billy II dădu din cap şi se deplasă pe lângă zid spre partea din spate a proprietăţii, urmat imediat de Nanos.

Barrabas le lăsă timp să se depărteze, apoi porni şi el împreună cu Hayes, întorcând spatele străzii, până la poziţia lor. Cele trei echipe escaladară în acelaşi timp zidul în locurile fixate.

După cum îi avertizase texanul, creasta zidului era plină de bucăţi de sticlă fixate în mortar. Barrabas trecu obstacolul datorită mănuşilor de piele şi sări fără zgomot de cealaltă parte a zidului. Căderea îi fu amortizată de un covor de frunze umede de eucalipt. Grădina vilei, în mod regulat şi din abundenţă udată, nu suferea de secetă ca restul ţării.

Barrabas apucă arma cu amândouă mâinile, se lăsă în genunchi în spatele unui trunchi de copac, la adăpost de privirile indiscrete şi reglă selectorul tirului pe „foc automat". Apoi lipi patul armei de umăr şi ţinti parcarea din faţa casei.

Nici o mişcare în acea direcţie.

Hayes sări peste zid şi alunecă discret în spatele lui, cu arma sa MP5 SD3 cu surdină gata să facă ravagii.

Amândoi rămaseră un moment cu urechea la pândă, în spatele copacului. Singurele zgomote din jur veneau de la câinii izolaţi şi de la vehiculele destul de rare care treceau în afara proprietăţii.

Barrabas îşi părăsi brusc postul, traversă cu prudenţă spaţiul gazonat până la boscheţii de pe marginea parcării, se strecură fără zgomot la adăpostul lor şi desfăcu rapid picioarele de sprijin ale armei pe care o plasă în faţa lui. Hayes luă poziţie la dreapta colonelului, la adăpostul unei perdele de ienuperi.

Barrabas se concentră din nou ca să capteze cel mai mic

zgomot provenit de la inamic. Nu auzi nimic. Mai erau câteva secunde până la deschiderea porţii. Nu-şi putea permite să mai aştepte.

Trei maşini şi un camion mare staţionau în faţa treptelor vilei. Două maşini BMW, un Mercedes şi un 6 x 6. Nile se ridică şi porni în alergare. Maşina cea mai apropiată se afla la vreo douăzeci de metri în mijlocul unei zone periculoase a parcării. Acum ori niciodată! Hayes porni în urma lui şi cei doi mercenari ajunseră în acelaşi timp pe una din laturile BMW-ului.

Negrul se aruncă la pământ în apropierea roţilor din faţă, Nile făcu acelaşi lucru în partea din spate.

Nu sesizară nici cel mai mic semn al prezenţei unor santinele sau a câinilor. Nimic. Barrabas se încruntă, fiindu-i greu să-şi imagineze că îl surprinsese pe Heiss în somn. Dacă aşa stăteau lucrurile, Nile ar fi făcut în aşa fel ca ticălosul să nu se mai trezească.

Deplasându-se cu prudenţă, mercenarul cu păr alb dădu ocol vehiculului ca să se avânte spre următorul aflat la cinci-şase metri. La jumătatea drumului se pomeni faţă în faţă cu o santinelă stupefiată, aflată de partea cealaltă a vehiculului. Ca şi Barrabas, tipul purta o vestă antiglonţ şi avea în mână un pistol-mitralieră Uzi. Era clar că tipul era un profesionist.

Se dezmetici în aceeaşi secundă cu Barrabas, dar avantajul armei sale mai scurte îi permise să reacţioneze mai repede.

Rafala scurtă îl lovi pe colonel drept în piept. Dezechilibrat de impact, Nile se retrase şi trase instinctiv, trimiţând un adevărat roi de proiectile de 7,62 mm spre pieptul inamicului. Proiectilele NATO AP străpunseră nylonul balistic de parcă ar fi fost un simplu pulover. Sângele ţâşni din ochiurile strânse ale vestei victimei, murdărind cu flori mari de culoarea purpurei caroseria BMW-ului în faţa căruia se afla. Santinela se prăbuşi pe spate, cu mâinile crispate pe pieptul ciopârţit.

Imediat, ca un răspuns, o serie de împuşcături răsunară dinspre intrarea vilei. Barrabas se aruncă la adăpostul ultimei roţi a vehiculului în timp ce un nor de gloanţe făcea praf geamul din spate al vehiculului şi găurea acoperişul.

*

* *

Lee Hatton şi Liam O'Toole escaladară zidul frontal şi se deplasară pe lângă faţa lui internă până la câţiva metri de obiectiv. Căsuţa pazniculuí, scăldată abundent de lumina

spoturilor se înălţa la intrarea în parcare.

O'Toole o invită pe tânăra femeie să vină după el ca să se apropie de locuinţă. Aceasta avea o fereastră pe fiecare faţadă.

Plase împotriva ţânţarilor împiedicau insectele să pătrundă prin geamurile deschise. O'Toole şi Leona zăriră doi oameni aşezaţi la o masă. Cel aflat cu spatele la ei se ridică un moment ca să-şi dezmorţească picioarele şi se întinse. La subsuoară avea un pistol mare automat.

— Cum facem? murmură Lee.

— Eu iau fereastra cu faţa spre vilă. Tu ai grijă de cea care dă spre noi. Numărăm până la zece, ne ridicăm şi tragem.

— Perfect, răspunse tânăra femeie zâmbind. Ştiu să număr până la zece.

Parcurseră ultimii metri târâş, apoi O'Toole dădu semnalul de plecare şi încercuiră fără zgomot locuinţa. Lee începu să numere în gând, se ridică, se lipi de faţadă… Nouă… Apucă cu amândouă mâinile pistolul-mitralieră german şi sprijini patul armei în şold…. Zece… Se răsuci brusc ca să ajungă cu faţa la fereastră.

„La dracu'!" zise ea.

O'Toole nu apăruse la cealaltă fereastră. Probabil că numărase prea repede. Unul dintre mercenarii lui Heiss se afla cu faţa la ea. Aşezat cu picioarele pe masă, cu mâinile încrucişate la ceafă, se legăna pe scaun cu nepăsare. Pieptul îi era apărat de o vestă antiglonţ. Apoi îşi dădu seama brusc de prezenţa tinerei femei şi se repezi la pistolul-mitralieră Uzi aşezat în mijlocul mesei.

Celălalt tip era cu spatele. Prevenit de colegul lui, se întoarse pe loc, sprijinindu-se pe un genunchi în timp ce scotea arma.

Scena păru că se dezintegrează cu o sălbăticie extremă. Lee nu putu să-şi dea seama dacă ea sau Liam a deschis primul focul. De altfel, asta nu avea nici o importanţă. Tirul încrucişat era perfect coordonat. Paznicul care încă mai stătea jos primi o doză masivă de plumbi în cap şi în piept. Numai loviturile de la cap contau. O adevărată magmă de carne însângerată fu proiectată pe perete ţâşnind din capul care pur şi simplu făcu explozie.

Lee îl văzu răsturnându-se cu scaunul.

Complicele lui îl ameninţa pe O'Toole dar era prea târziu.

Pistolul-mitralieră al tinerei femei îi administră o superdoză de moarte. Tipul, expus de poziţia sa de tir, se prăbuşi pe spate, mort mai înainte de a fi atins podeaua.

Lee ascultă ecoul luptei care încă îi mai răsuna în urechi.

Surdinele lăsaseră câmp liber altor zgomote mult mai teribile decât simplele detunături ale armelor: zgomotele gloanţelor care intrau în corp ca în nişte hamburgheri.

Atmosfera fu brusc invadată de mirosul de cordită. Leona puse un încărcător nou la armă şi intră în casă după Liam.

Verificară împreună cadavrele calde de pe podea.

— Asta trebuie să acţioneze poarta, zise O'Toole ridicându-se şi îndreptându-se spre levierul de lângă uşă.

Nu erau decât două poziţii posibile. Acum, când poarta era închisă, levierul se afla în poziţia de sus.

— Trage-l în jos, zise Leona.

În acel moment, dinspre vilă se auziră împuşcături. Mâna lui O'Toole se opri în faţa levierului fără să-l atingă.

— Dumnezeule mare! exclamă el. Va trebui să ne asigurăm spatele.

Împuşcăturile se intensificară şi gloanţe rătăcite pătrunseră în interiorul adăpostului, obligându-i să se lase pe vine.

Brusc, levierul porţii se lăsă în jos singur.

— Nu! exclamă Lee auzind motorul porţii. Nu o deschide până când nu punem mâna pe bani!

— Nici nu l-am atins! protestă O'Toole străduindu-se zadarnic să împingă în sus levierul.

Marea placă metalică începu lent să se deschidă. Dinspre parcare se aprinseră faruri şi motoarele duduiau în mijlocul rafalelor.

Lee înţelese imediat ce se petrecea.

Situaţia lua o întorsătură foarte proastă.

13

Karl Heiss se uită repede la ceas.

„Peste un minut, mă duc chiar eu după idiotul ăsta”, îşi zise el.

După câteva secunde, doctorul Tuttle Lalarva cobora scara în spirală, cu valiza în mână.

— În sfârşit! zise cu răceală Heiss.

Dacă Lalarva n-ar fi fost un pion indispensabil în planul său, Heiss l-ar fi lăsat bucuros în urma lui cu capul găurit de un glonţ.

Cei unsprezece mercenari ai săi aşteptau neliniştiţi în hol, la fel de nerăbdători de plecare ca şi şeful lor.

— Îmi pare rău, zise Lalarva cu o voce timidă apropiindu-se de asociatul lui. S-au întors oamenii trimişi după Jessup?

— Nu. E clar că iar s-a întâmplat ceva rău.

— Dar Jessup era singur, zise Lalarva.

— Probabil că Leon şi ceilalţi au făcut tâmpenii. Cred că acum sunt morţi, sau arestaţi… în orice caz, nu-i mai putem aştepta.

Mercenarii dădură din cap. A întârzia acolo, ar fi însemnat moartea tuturor.

— Dacă totul a fost încărcat, să mergem, ordonă Heiss.

Când primul din mercenarii lui Heiss ajunse la uşă, o rafală de armă automată rupse tăcerea nopţii.

— La dracu’! Am încurcat-o! strigă unul dintre mercenari. Sunt aici.

Karl Heiss reacţionă instantaneu, după un scenariu repetat de nenumărate ori în funcţie de propriile sale concepţii asupra situaţiei.

— Respingeţi-i! ordonă el îmbrâncind un mercenar din apropierea lui.

Apoi se adresă asociatului său încremenit de frică:

— Lasă în jos levierul porţii!

Ordinul îl dezmetici pe escroc. În timp ce executa ordinul, mercenarii se repezeau afară trăgând asupra intruşilor. Înainte de a li se alătura, Heiss apăsă butonul care comanda deschiderea uşilor curţii în care se aflau câinii, eliberând o adevărată haită de atac în perimetrul proprietăţii.

Mercenarii luaseră poziţii în spatele unor lei de marmură care încadrau treptele de la intrare. Heiss se aplecă în faţă, se aruncă prin norul de praf de puşcă şi se opri în spatele celui mai apropiat leu.

— Unde sunt? întrebă el.

— Unul e în spatele BMW-ului maro, îi spuse unul din oamenii lui.

Heiss privi spre poziţia indicată. Un cap se ivi brusc din spatele barei de direcţie, imediat luminat de flama portocalie a unei arme care trăgea în direcţia lui.

Un nor de gloanţe ciurui faţada vilei, făcând să plouă cu frânturi de marmură în jurul mercenarilor. Heiss se ghemui imediat, protejându-şi capul cu mâinile. Se înfioră.

Nu zărise decât o secundă capul din spatele maşinii, dar i se întipărise imediat în minte şi acum era sigur că tipul avea părul alb. Simţi cum i se accelerează bătăile inimii.

— Imposibil, murmură el.

Nile Barrabas, duşmanul său de moarte, murise, doborât împreună cu oamenii lui de un grup de elită al armatei secrete sovietice. Frica puse imediat stăpânire pe el. Dar dacă Barrabas mai trăia şi lucra pentru Walker Jessup sau pentru CIA? Iar acum se pregătea să-şi ia revanşa pe care o aştepta de mult timp?

— Împuşcaţi-l! răcni el.

Ciuruite de gloanţe, cele patru cauciucuri ale autovehiculului făcură explozie şi maşina se lăsă brusc în timp ce parbrizul se făcea ţăndări.

Soldatul misterios îşi părăsi repede adăpostul improvizat şi o luă la fugă prin mijlocul parcării.

Individul avea părul alb.

— Omorâţi-l! Omorâţi-l, Dumnezeule mare! răcni Heiss.

Pistoalele-mitralieră traseră după intrus. Acesta sări pe deasupra unui boschet şi traversă în fugă porţiunea de gazon.

Era în mâna lor… îl prinseseră la înghesuială!

Alte gloanţe, venind dinspre poartă, loviră leii de marmură, forţându-i pe oamenii lui Heiss să oprească tirul şi să se pună la adăpost. Heiss rămase un moment încremenit de oroare. Duşmanul lui fugea nevătămat în spatele şirului de copaci. Nu mai avea timp să ia în calcul implicaţiile unei astfel de situaţii. Poarta se deschise în faţa lor.

— Veniţi cu toţii! le ordonă oamenilor săi. Toţi în camion.

Mercenarii îşi părăsiră posturile şi o luară la fugă spre camion,

în timp ce Heiss şi Lalarva se repezeau spre Mercedesul Turbo. În timp ce asociatul său se arunca pe scaunul şoferului, Lalarva se ghemuia în partea din spate pe podeaua vehiculului, între banchetă şi fotoliile din faţă.

Heiss demară în acelaşi timp cu camionul. Cu capul aproape culcat pe volan ca să evite gloanţele fatale, viră la dreapta şi agăţă partea din faţă a vehiculului de bara de protecţie din spate a camionului ca să se lase tras spre ieşire.

O rafală de gloanţe zbură pe deasupra capului său în momentul în care ieşea pe poartă. Geamul, făcut ţăndări, îl împroşcă cu frânturi de sticlă.

Când ajunseră pe stradă, Karl Heiss îndreptă spatele, roti cu fermitate volanul în momentul în care Mercedesul trecea peste marginea trotuarului opus, apoi apăsă la maxim pedala acceleraţiei ca să desprindă vehiculul de camion. Mercedesul recăzu greoi pe şosea şi Heiss frână imediat ca să nu se ciocnească de camion.

În partea din spate a camionului, unul din mercenari făcu un semn cu degetul indicând că totul era bine.

Karl aruncă o privire în oglinda retrovizoare ca să vadă în ce stare se afla Lalarva. Dar nu-l văzu pe asociatul lui.

— Hei, pericolul a trecut!

Dar nu primi nici un răspuns.

— Oh, ai leşinat sau te-ai udat de frică?

Văzu în acel moment capul lui Lalarva depăşind cu câţiva centimetri fotoliul din faţă. Teama se putea citi încă foarte bine pe faţa lui albă ca varul.

14

— Pe-aici, Alex, îi zise Billy II peste umăr.
— Au!
— Ce? zise indianul întorcându-se. Alex, ai păţit ceva?
— Afurisită ţevăraie! murmură Nanos lăsându-se în genunchi.
— Am crezut că e ceva serios.
— Mi-a scăpat piciorul înăuntru.
— Să chem o ambulanţă?
— Hei, fără mişto, că chiar mă doare!
— În cazul ăsta, ar fi bine s-o suni pe mămiţica.
— Ia mai zi o dată! replică Nanos ridicându-se în picioare.

Apoi făcu câţiva paşi şchiopătând uşor.

— La dracu'! bombăni el. Am impresia că mi-am rupt unghia de la degetul mare.
— Va trebui să strângi din dinţi, bătrâne.

În momentul în care indianul se pregătea să dea colţul faţadei frontale a vilei, liniştea nopţii fu ruptă de răpăitul armelor.

Cei doi mercenari se lipiră imediat de peretele clădirii. Era clar că unii le acopereau spatele iar alţii hărţuiau prada. La intrarea vilei ploua cu gloanţe. Aproape douăsprezece arme automate îşi agresau cu furie inamicii.

— La dracu', nu sunt armele noastre! Am declanşat un mic război.
— Vino să aruncăm o privire, zise indianul.

Cei doi prieteni dădură colţul şi văzură echipa lui Heiss părăsind poziţia şi urcând în vehiculele care aşteptau în parcare.

— Hei, se deschide poarta! exclamă Billy pregătindu-şi arma.

Trase la nimereală spre fugari, dar cele două BMW-uri îi blocau câmpul de tir. Ţintele umane ajunseră la adăpostul vehiculelor în momentul în care îşi golise încărcătorul apoi urcară în camion şi în Mercedes.

— Fug! strigă Nanos înlocuindu-l pe indian în timp ce acesta se trăgea înapoi ca să-şi încarce arma.

Grecul ciurui cu furie partea din spate a maşinii, dar fără nici un rezultat.

Un tip cu părul alb apăru brusc la vreo zece metri de poziţia lor, traversând în viteză întinderea de gazon în direcţia adăpostului pentru paznici.

— E colonelul! Înainte! exclamă Billy repezindu-se pe urmele lui Barrabas.

În spatele lui, Nanos se străduia cum putea să se ţină după el.

— Hei! Stai! îi strigă el indianului. Ticălosule, aşteaptă-mă!

Era chinuit de vaga impresie că era urmărit. Aruncă o privire în spate şi reîncărcă repede arma.

„Aud ceva, îşi zise el. S-ar zice…”

Brusc, dând colţul vilei, o haită de câini se năpusti asupra lui, cu gurile deschise şi pline de spumă.

— Ia staţi un pic, nenorociţilor! bombăni Nanos trăgând câteva gloanţe pe deasupra capetelor lor.

Arma cu surdină nu avu nici un efect de descurajare.

În faţa lui răsună claxonul unui vehicul. Jessup oprise camionul în faţa porţii de la intrare şi soldaţii lui Barrabas se înghesuiau deja înăuntru.

Nanos uită imediat de durere şi o luă la fugă de parcă ar fi fost urmărit de toţi demonii iadului. Auzea în urma lui cum pocneau maxilarele animalelor furioase. Camionul demară.

— Sări! îi strigă Billy Il întinzându-i mâna.

Nanos ezită o jumătate de secundă, apoi sări să se prindă de braţul prietenului său. În acelaşi moment, ceva greu îi lovi spatele. Se agăţă de braţul lui Billy şi camionul luă viteză. Ce aştepta indianul ca să-l ridice la bord, în loc să-l privească atât de ciudat?

— Urcă-mă! îi ordonă el.

— Imposibil, răspunse Billy.

Nanos simţi imediat scuturăturile şi mârâielile câinelui care îl agăţase cu sălbăticie de spate. Animalul, agăţat solid de vestă, se agita frenetic, decis să smulgă o bucată din pradă.

— Scoate-ţi vesta, ordonă Barrabas apucându-l pe Nanos de celălalt braţ ca să nu mai atârne cu picioarele de şosea.

Liam desfăcu legăturile vestei şi povara căzu brusc din spatele lui Nanos.

În timp ce era tras în camion, grecul zări haita strânsă în jurul vestei, pe care o atacau cu o sălbăticie impresionantă.

— Ai avut noroc că nu ţi-a smuls o bucă, zise O’Toole.

Altfel cu ea s-ar fi hrănit acum.

— Toţi am încasat partea noastră, zise Barrabas încruntat.

— Încă n-am pierdut bătălia, colonele, îl linişti Lee. Oricum, nu pot să se deplaseze mai repede ca noi.

— Au un avans de doar trei minute, zise Hayes.

— O'Toole, treci în faţă la volan, ordonă Nile. Şi apasă bine pe pedală.

Irlandezul dădu din cap şi se strecură sub prelată până la cabină. În cursul schimbării, camionul se deplasă în zigzag pe mijlocul drumului, apoi totul reveni la normal în momentul în care Jessup ajunse în sfârşit pe scaunul de lângă şofer.

O'Toole acceleră imediat. Viteza de deplasare era destul de bună şi Barrabas putea încă să mai spere într-o răsturnare a situaţiei.

Ceilalţi membri ai echipei izbucniră în strigăte de bucurie.

Cu puţin noroc, aveau toate şansele să reuşească…

Trebuia să reuşească!

Provocarea era pe măsura lor.

15

Deşi Lalarva nu făcuse în pantaloni de frică, asta nu însemna că se simţea în largul său.

Asaltul brusc şi neaşteptat, urmat de fuga lor disperată şi aproape sinucigaşă, tulburase echilibrul deja fragil al nervilor săi. Vedea în oglinda retrovizoare faţa lui Karl Heiss. Asociatul său îşi bătea joc de el, de angoasa lui, astfel încât frica şi confuzia i se transformau în ruşine şi ruşinea în ură.

Heiss se considera judecătorul suprem al oricărei creaturi capabile să respire. O idee grotescă!

Lalarva băgă mâna în buzunarul lateral al hainei. Îi era frică, bineînţeles şi mânerul pistolului AMT pe care îl simţea în palmă nu reuşea să-l liniştească.

Se gândi o clipă la consecinţele sinistre ce puteau să survină dacă, dintr-o pură întâmplare, ar fi ratat ţinta. Heiss nu ar fi luat în glumă un atentat ratat împotriva lui. Heiss l-ar fi ucis pe loc, dar ar fi murit după suferinţe lungi şi cumplite.

Escrocul se imagină, preţ de câteva secunde, aruncat din vehicul între Addis Abeba şi Khartum, cu burta găurită de un glonţ, pradă înverşunării vulturilor până când forţele l-ar fi părăsit. Vulturii şi-ar fi înfipt atunci ghearele în carnea lui încă vie şi caldă ca să-şi dispute ochii şi limba lui.

Lalarva se dezmetici brusc. De ce să se îngrijoreze? Împrejurările îi făceau sarcina şi mai uşoară decât fusese prevăzut. Se afla direct în spatele ţintei sale, cu mâinile ascunse de speteaza scaunului. Putea să folosească arma chiar mai înainte ca Heiss să-şi dea seama ce i se întâmpla. În plus, locul din spate era cel mai bine plasat pentru a prelua controlul vehiculului după asasinat. Lalarva putea să împingă cadavrul într-o parte şi să apuce volanul cu amândouă mâinile.

Heiss urmărea drumul cu privirea în timp ce vira la câţiva metri în spatele camionului plin cu dolari.

Lalarva ştia că ambuscada generalului maior Asrat trebuia să fie instalată la prima intersecţie, situată la vreo patruzeci de metri de poziţia lor. Scoase discret pistolul AMT din buzunar,

ţinând mâna foarte jos.

— Acum nu mai e nici un pericol. De ce nu te aşezi pe banchetă ca să te relaxezi puţin? zise Heiss. Doar dacă nu cumva simţi că e mai confortabil să stai cu nasul în podea!

Lalarva se prefăcu că nu ia în seamă remarca cinică şi continuă să se uite drept înainte. Trase lent piedica pistolului şi mişcă arma ca să se asigure că o ţinea bine în mână.

În apropierea intersecţiei, camionul luă viteză, depărtându-se uşor de Mercedes. Lalarva cunoştea perfect urmarea evenimentelor.

Planul demara aşa cum fusese prevăzut. În timp ce camionul ajungea la intersecţie, un alt camion, apărând de pe o stradă din stânga, înaintă în mijlocul şoselei.

— Dumnezeule! exclamă Heiss, martor al frânării bruşte a camionului.

Lalarva profită ca să ridice arma la nivelul spetezei scaunului, ţinând-o ascunsă de dosul mâinii stângi.

Accidentul avea să survină în secunda următoare. Camionul ambuscadei trebuia să blocheze complet strada, provocând o coliziune cu convoiul lor.

În loc de asta, camionul capcană se opri la două treimi de intersecţie, lăsând un spaţiu de doi metri şi jumătate între bara de direcţie din faţă şi faţada imobilului opus. Lalarva se uită nevenindu-i să creadă.

Camionul lui Heiss viră brusc la dreapta, ca să urce puţin pe trotuar şi trecu pe lângă camionul advers agăţând în trecere o parte din cabină. În acelaşi moment, în direcţia lor răsunară împuşcături.

Heiss acceleră la maxim. Camionul-baraj înainta din nou, umplând spaţiul gol. Trăgătorii ascunşi deschiseră focul în momentul în care maşina trecea în forţă. În faţa ei, camionul lui Heiss cobora de pe trotuar şi ajungea din nou pe drum. Mercedesul goni în urma lui. În focul acţiunii, Lalarva, scuturat de o manevră bruscă, dăduse drumul armei pe podeaua vehiculului.

Agăţat de speteaza scaunului celui aflat la volan, aruncă o privire rătăcită şi înspăimântată prin fereastra din spate.

Asrat blocase până la urmă intersecţia, dar prea târziu.

— Ce mai e şi nenorocita asta de ambuscadă? se răsti Heiss aruncând o privire mânioasă în oglinda retrovizoare.

Faţa lui îşi pierduse semeţia şi pălise vizibil.

— Nu cumva ai zărit un tip cu părul alb, mai adineauri, la vilă?

Unul dintre ticăloşii care ne-au atacat?

Vocea lui Heiss era ciudată, uşor tremurătoare şi cuprinsă de panică. Continuă fără să aştepte răspunsul asociatului său:

— Treaba asta pute rău de tot! Simt că el a făcut toate astea. Poate că are o nenorocită de armată plasată mai departe în faţa noastră. Poate că ne năpustim chiar în gura lupului! Am fost un prost crezând că murise. Cum am putut să cred fără să fi văzut cadavrul, din moment ce nu i-am spintecat cu mâna mea pieptul ca să-i smulg inima cu mâinile mele şi s-o calc în picioare?

Tirada nu avea nici un sens pentru Lalarva, care îşi luă discret pistolul de jos.

Heiss lovi cu pumnul în volan.

— Ticălosul! răcni el. Barrabas, eşti un ticălos!

Lalarva, căzut pe gânduri, nu mai ştia ce să facă cu arma lui. Dacă l-ar fi omorât atunci pe Heiss, ar fi pierdut banii. Nu i-ar mai fi rămas decât plăcerea de a vedea capul asociatului său făcând explozie pe tabloul de bord, plăcerea de a-i închide pliscul pentru totdeauna.

Plăcerea asta putea să mai aştepte.

Lalarva puse piedica revolverului, apoi strecură arma în buzunar, convins că luase o decizie bună.

Heiss se uită la el prin oglinda retrovizoare şi îi zise tăios:

— De ce zâmbeşti?

*

* *

Generalul-maior Asrat fusese asigurat de subalternii săi, în special de locotenentul Hailu, că ambuscada va avea un succes deplin. Manevra de blocare a camionului fusese repetată de mai multe ori în cursul serii. Plutonul de soldaţi selecţionaţi era cu grijă ascuns sub prelata camionului. Echipa antrenată în prealabil ştia perfect ce avea de făcut. De la începutul schimbului de focuri de la vilă, Asrat urcase la volanul unei limuzine fără număr de înmatriculare aflată în apropierea camionului care trebuia să bareze drumul.

În timp ce asculta zgomotele luptei, generalul fusese cuprins de un sentiment ciudat. Era clar că ceva nu se potrivea şi asta chiar mai înainte de începerea operaţiunii.

— Hailu! strigă el părăsind maşina ca să traverseze strada pustie.

Idiotul ăsta nu era niciodată acolo când trebuia.

Locotenentul dispăruse de o oră fără ca cineva să-l fi zărit.

Asrat dădu fuga în partea din spate a camionului şi ridică o parte a prelatei.

— Afară! ordonă el şirului de oameni care aşteptau în întuneric. Şi grăbiţi-vă!

Soldaţii ieşiră imediat cu armele în mâini.

— În poziţie! ordonă Asrat agitând braţele ca să indice latura camionului dinspre vilă.

În depărtare, împuşcăturile se intensificaseră în mod serios ca apoi totul să înceteze brusc. Cu mâinile în şolduri, Asrat privea drumul în continuare pustiu. Nu fusese prevăzută nici o modificare a planului. Particularitatea terenului, strada care se termina cu o fundătură, favoriza situaţia generalului. Chiar dacă alt grup reuşise să pună mâna pe bani sau Heiss luase hotărârea să păstreze banii numai pentru el, unicul drum de fugă se afla sub controlul generalului.

În sfârşit, tăcerea apăsătoare fu ruptă de zgomotul unui motor.

— Vin, pregătiţi-vă, le zise el oamenilor săi.

Chiulasele a treizeci de AK-uri pocniră în momentul în care soldaţii încărcară armele.

Alte împuşcături însoţiră vehiculul care se apropia. Fasciculele farurilor luminau deja curba drumului.

— Urcă la volan! ordonă Asrat şoferului camionului care aştepta cu mâinile în buzunare lângă cabină.

Generalul îi trase un şut în fund ca să-l facă să se grăbească.

Camionul cu bani şi Mercedesul care venea în urma lui se apropiau, luminând zona ambuscadei.

— Demarează! răcni Asrat lovind cu pumnul în portieră.

Şoferul porni motorul. Cele două vehicule aproape că ajunseseră în dreptul lor.

— Înaintează! Dumnezeule, înaintează! răcni generalul.

Şoferul mânui vitezele şi camionul înaintă cu scuturături bruşte spre mijlocul intersecţiei pentru ca motorul să se oprească brusc la câţiva metri de poziţia din care plecase.

— Cretinule! urlă generalul.

Şoferul încercă să demareze din nou.

Asrat înţelese că era prea târziu. Celălalt camion viră ca să evite coliziunea, folosind spaţiul îngust lăsat de camionul său.

Oamenii săi se pregătiră să tragă, aliniindu-se în mijlocul intersecţiei. Asrat smulse o puşcă din mâinile unui soldat. Camionul lui Heiss trecu în forţă şi Asrat deschise focul, imediat

imitat de oamenii săi. Un adevărat val de gloanţe ţâşni spre fugari.

Inamicul se deplasa prea repede, depăşind deja zona ambuscadei.

Camionul generalului redemară. Mai înainte ca şoferul să fi putut bloca total drumul, maşina din spate trecu prin spaţiul rămas. Purtat de elan, camionul lui Asrat intră în zidul de cărămidă al imobilului de pe cealaltă parte a străzii.

Cuprins de o furie neputincioasă, generalul se uită cum dolarii atât de râvniţi se depărtau de el. Soldaţii, ca şi el, îşi goliseră încărcătoarele asupra inamicului.

— Ia uitaţi! exclamă unul dintre soldaţi arătând cu degetul în direcţia vilei.

Alte faruri luminau drumul. Alt camion venea drept peste ei.

Asrat înjură cu voce tare, ordonă oamenilor săi să ia poziţie în spatele barajului şi puse la puşcă un încărcător nou.

Cine puteau să fie noii veniţi? Ar fi dorit să fie Heiss.

În orice caz, bariera era instalată şi soldaţii gata de acţiune.

Acest camion nu va mai trece.

16

Barrabas aruncă o privire înainte, pe drum şi constată că norocul îi întorsese spatele. De la ferestruica care îl despărţea de cabina camionului, Nile văzu baricada mobilă înaintând brusc spre centrul intersecţiei, apoi oprindu-se mai înainte de a fi închis drumul. Cele două vehicule pe care le urmărea reuşiseră să treacă prin spaţiul rămas liber.

O'Toole ridică instinctiv piciorul de pe pedala acceleraţiei.

Barrabas bătu imediat în ferestruică.

— Accelerează! Accelerează! insistă el.

Dacă le mai rămăsese o şansă de scăpare, aceasta se micşora periculos: baricada se închidea din nou.

— Haide! murmură Liam apăsând pe pedală la maxim.

Motorul răspunse cu un protest sonor care constitui singura lui reacţie imediată. Vehiculul nu fusese proiectat pentru o accelerare bruscă. O'Toole nu obţinu o viteză bună decât după ce pierdu mult timp cu nişte gesturi neapărat necesare.

Acum venise ceasul adevărului pentru Walker Jessup. Instalat în locul de lângă şofer, texanul vedea perfect obstacolul spre care goneau. În partea din spate, ceilalţi oameni ai lui Barrabas încă nu-şi dădeau seama de pericolul neaşteptat.

— Ce se întâmplă? întrebă Lee Hatton venind lângă colonel în faţa ferestruicii. Dumnezeule mare! exclamă ea imediat.

Nu numai că drumul era blocat, dar în faţa obstacolului se alinia o adevărată armată.

— Dă peste ei, Liam! ordonă Barrabas. Chiar prin centru! În rezervorul de benzină!

Apoi le zise oamenilor săi:

— Săriţi! Săriţi jos, repede!

Erau nevoiţi să joace strâns.

Hayes şi Hatton săriră pe jumătatea de oblon care închidea partea din spate a camionului, aterizară pe picioare şi se rostogoliră imediat ca să atenueze unda de şoc. Barrabas, Billy II şi Nanos îi imitară cu rapiditate. Camionul se depărta fără ei.

Inamicul trăgea deja asupra lor din intersecţie. Gloanţele

despicau aerul la doi centimetri deasupra capetelor lor.

— Săriţi, idioţilor! strigă Barrabas spre camion unde încă se mai aflau O'Toole şi Jessup.

Ce doi ocupanţi ai cabinei discutau despre soarta lor imediată.

— Haide, sări! îi zise Liam texanului.

Jessup scutură din cap, apucă arma aşezată pe tabloul de bord şi o puse în buzunarul pantalonilor.

— Voi sări în acelaşi timp cu tine.

— La dracu' şi la toţi dracii! bombăni irlandezul în timp ce parbrizul se făcea ţăndări.

Îşi protejă instinctiv ochii cu antebraţul, apoi deschise portiera şi îi zise texanului:

— Acum!

Ajunseseră la treizeci de metri de baraj.

Liam şi Jessup atinseră asfaltul în acelaşi moment. Nici unul dintre ei n-avu timp să se ridice mai înaintea impactului dintre cei doi monştri metalici. De altfel, deflagraţia i-ar fi aruncat din nou la pământ. Aceasta nu avu loc instantaneu.

Mai întâi se auzi strivirea metalului de metal, zgomotul puternic al cauciucurilor smulse de şocul perpendicular, apoi spargerea rezervorului de benzină care îşi împrăştia lichidul pe şosea.

Explozia se produse în momentul în care vaporii de benzină caldă se aprinseră. O limbă formidabilă de foc înfăşură cele două camioane ca un râu de lavă lichidă. Ultimele ţipete de panică ale soldaţilor prinşi în marea de foc fură acoperite de pârâiturile incendiului infernal.

După câteva secunde, al doilea rezervor de benzină făcu şi el explozie.

Camionul oamenilor lui Barrabas fu aruncat de suflul deflagraţiei. Flăcările ţâşniră la o înălţime de peste treizeci de metri.

O'Toole îşi protejă capul de fragmentele care cădeau înjur.

El şi Jessup se aflau încă în zona periculoasă. Texanul zăcea lângă el ca o balenă eşuată pe o plajă.

Liam se ridică cu greutate. În aceeaşi clipă, vântul abătu spre el un nor mare de fum negru şi înecăcios care îi învălui ca un voal funebru. Îşi luă pistolul-mitralieră tuşind şi se îndreptă spre Jessup.

— Haide, ridică-te! zise el scuturându-i braţul. Walker scoase un geamăt tânguitor.

În faţa lui, O'Toole zărea trupele deplasându-se printre flăcări. Aveau să ajungă în poziţie de tragere dintr-un minut în altul. În spate, la vreo cincizeci de metri, cei cinci mercenari alergau ca să le vină în ajutor.

— Nu! strigă irlandezul agitând braţele. Pot să mă descurc!

Îi păru bine când îl zări pe colonel întorcându-se ca să ducă echipa la adăpost. Nu avea nici un rost să rişte viaţa întregii echipe ca să încerce să-l salveze pe texan.

— În picioare! Altfel te las aici! zise el aplecându-se spre Jessup. N-am să reuşesc să te duc pe sus.

Liam obţinu alt mârâit.

O'Tool îşi zise că tovarăşul său ar fi putut să se rănească la aterizarea pe asfalt. Îi ridică capul şi îşi trecu mâna peste faţa şi fruntea lui. Sângele îi udă degetele.

— Ce rahat, zise el agăţându-şi arma de umăr.

Apoi îl prinse pe Jessup de mâini şi îl întoarse cu faţa în sus. Nu putea să-l ducă pe sus, dar ar fi fost posibil să-l târască.

Liam ajunse la celălalt capăt al curbei în momentul în care reîncepu să plouă cu gloanţe fără să aibă posibilitatea să riposteze. Oprirea ar fi însemnat moarte sigură. Irlandezul blestemă, îşi adună puterile şi târî impozanta masă de carne pe deasupra trotuarului până la boscheţii care mărgineau o locuinţă situată pe colţ. Înaintarea lui era însoţită tot timpul de gloanţele adversarului.

Zidul de incintă al uneia dintre vilele din vecinătate, aparţinând „Cruciadei '85", se ridica la vreo cincizeci de metri în spatele lui. Agresorii se aflau în direcţia opusă, la treizeci de metri, lângă un imobil de două etaje situat în colţul străzii. Mărăcinişul scund şi uniform nu-l putea ascunde, cu excepţia câtorva arbuşti şi a bălăriilor care îi ajungeau uneori până la mijloc.

Liam continuă să înainteze cu spatele aruncând din când în când o privire peste umăr ca să nu se împiedice de ceva. Nu cunoştea locul unde se ducea. Singurul lucru important era să se depărteze rapid de puştile şi de soldaţii ameninţători.

Jessup gemu din nou când O'Toole îl trase după un bolovan, cu corpul lac de sudoare. Irlandezul nu voia să mai audă nici o tânguire din partea poverii pe care o trăgea după el.

— Hei, mai lasă gura, se adresă el texanului inconştient.

Jessup continua să mârâie.

— Să ştii, continuă Liam, că nu dau în brânci să-mi risc viaţa

ca s-o salvez pe a altuia. Dar aş face-o practic pentru oricine. Ceea ce mă sâcâie însă în situaţia de faţă, e că greutatea pe care o reprezinţi ar putea să facă cât greutatea unei familii formată din patru persoane pe care aş putea să le salvez.

O'Toole se opri în momentul în care consideră că se află destul de departe şi merse în patru labe trăgându-şi povara până la un mic pâlc de arbuşti.

Gloanţele încetară brusc să-l mai urmărească. De cealaltă parte a intersecţiei invadată de flăcări, se dezlănţuise o altă salvă de împuşcături. Tirul părea că provine dintr-o direcţie ciudată.

Era cu siguranţă o noapte foarte activă pentru gangsterii din Addis Abeba.

Liam se lungi pe burtă şi verifică rapid arma, vorbind în acest timp texanului care zăcea lângă el:

— Dacă scăpăm cu viaţă din nasoleala asta, Jessup, dacă n-ai să-ţi dai osteneala să...

Liam se întrerupse brusc. Soldaţii se aflau la marginea câmpului de mărăciniş de lângă colţul casei. Îi auzea vorbind şi pregătindu-şi acţiunea, peste zgomotul făcut de şuierul gloanţelor. După câteva secunde, soldaţii înaintară în formaţie prin buruieni.

O'Toole închise ochii, ascultă zgomotele pe care le făceau şi încercă să le evalueze numărul şi viteza cu care se apropiau.

Analiza îl duse la o singură concluzie: erau mult prea mulţi.

Jessup gemu din nou apoi mişcă capul şi încercă să se ridice.

— Acum stai domol, murmură Liam apucându-l strâns de braţ ca să-i capteze atenţia. Stai culcat. Suntem pe punctul de a fi asediaţi de tipii în uniformă verde.

Jessup lăsă să-i cadă capul la loc pe pământ.

— Aşa, zise O'Toole, lasă-mă pe mine să mă ocup de chestia asta.

O creangă trosni în stânga lui, apoi alta şterse o uniformă în faţa lui. În poziţie de tir cu pistolul-mitralieră, irlandezul nu putea să vadă felul în care înainta inamicul.

„Veniţi, apropiaţi-vă, îşi zise el. Ia să vă văd! Daţi-mi o ţintă şi veţi avea o mare surpriză!"

Ca un răspuns la solicitarea lui, trei perechi de cizme trecură lent prin faţa lui. Distanţa era atât de mică încât unul dintre aceşti tipi împroşcă, fără să vrea, nisip pe faţa lui Liam.

*

* *

Departe de a fi un idiot, generalul Asrat ştia că poziţia lui va fi distrusă dintr-o clipă în alta. Nu mai trase asupra camionului şi, răcnind cât îl ţineau puterile, le ordonă oamenilor să se depărteze de baricadă.

Întorcând capul, generalul zări doi oameni sărind din cabina camionului inamic şi se aruncă şi el cât mai departe de propriul său camion, cu câteva secunde înainte de coliziune. Aterizând pe burtă, generalul simţi în tot corpul vibraţiile solului, zguduit de impactul violent. Când se rostogoli pe o parte ca să vadă scena, camioanele zăceau în centrul intersecţiei. Apoi aerul fu invadat de un miros puternic de benzină şi locul acela fu cuprins de flăcări.

Aerul deveni irespirabil.

Asrat se ridică repede şi fugi departe de limbile neiertătoare ale focului. În spatele lui, o explozie înspăimântătoare răsună în noapte şi suflul deflagraţiei îl aruncă la pământ.

Întoarse din nou capul. Un zid de flăcări se ridica sus spre cer. Întreaga intersecţie era invadată de incendiu.

Cu braţele întinse, cu corpurile trăgând după ele limbi lungi de foc, câteva comete umane încercau cu disperare să se salveze din focarul central.

Asrat scutură din cap ca să alunge din minte acea imagine cumplită şi se ridică pentru a ajunge cât mai repede la soldaţii care supravieţuiseră acestui infern.

— Cei care au făcut acest dezastru au plecat în această direcţie, zise generalul, arătând spre capătul străzii. I-am văzut sărind din camion înainte de impact. Veniţi după mine să-i pedepsim!

Luă conducerea celor şase soldaţi.

— Acolo, zise el. Vedeţi?

Toţi puteau să zărească silueta unui tip solid trăgând de braţe un om de o corpolenţă impresionantă. Fără să mai aştepte ordinul, soldaţii puseră un genunchi în pământ şi începură să tragă cu furie.

După un minut, alte rafale izbucniră în spatele lor. Asrat se întoarse. Perdeaua de foc îl împiedica să vadă ce se întâmpla.

Un lucru era sigur: nu ei erau ţinta acelor trăgători misterioşi.

Asta era tot ce conta pentru el. Îşi lipi patul puştii de umăr şi trase o rafală în direcţia mărăcinişurilor care îi adăposteau pe cei doi fugari.

— Opriţi focul! le ordonă oamenilor săi care încă mai trăgeau deşi ţintele dispăruseră.

— Opriţi focul! repetă el. Sunt în mâna noastră. N-au unde să fugă. Veniţi după mine!

Îi conduse pe soldaţi la marginea terenului viran şi îi alinie.

— Păstraţi şirul cât mai drept posibil şi trageţi în tot ce mişcă.

După vreo zece metri, unul dintre soldaţi se adresă superiorului său. Generalul se repezi spre el.

— Uitaţi ce-am găsit, zise soldatul lăsându-se în genunchi ca să atingă pământul cu mâna.

Asrat schiţă un zâmbet. Cei doi lăsau în urma lor o urmă lată. Omul târât era atât de greu încât lăsa o dungă groasă pe pământ strivind vegetaţia. Era de ajuns să se ţină după acea urmă ca să ajungă la ţintă.

Generalul îşi strânse formaţia şi înaintă mai departe prin mărăcinişuri.

Întunericul era singurul obstacol care se opunea rapidităţii acţiunii.

Cu cât înaintau mai mult în mijlocul ierburilor, cu atât mai slabă devenea lumina flăcărilor şi erau obligaţi să încetinească pasul.

Asrat simţi cum îi creşte tensiunea. Cel care trăgea corpul prietenului său nu putea merge foarte departe fără să-şi tragă sufletul. Poate că, undeva în faţă, aştepta probabil înarmat, gata să tragă. Posibilitatea de a fi prins într-o ambuscadă era cât se poate de reală. Grupaţi cum erau acum, soldaţii săi puteau foarte uşor să cadă sub rafalele inamicului.

La semnalul şefului lor, soldaţii se opriră, apoi se lăsară în genunchi de-a lungul unui trunchi de copac doborât.

Asrat le dădu rapid şi discret instrucţiunile ce trebuiau urmate.

Împărţiţi în două grupuri, unii vor merge mai departe pe urma lăsată de fugari, iar ceilalţi vor înainta în paralel la o distanţă de vreo zece metri, gata să dejoace orice ambuscadă.

Generalul luă conducerea unităţii sale şi o duse după el cufundându-se în întuneric. Nervii i se relaxau deja.

*

* *

O’Toole îşi ţinu respiraţia, stând perfect nemişcat. Nu încercă nici măcar să-şi scuture nisipul de pe faţă. Tipii îmbrăcaţi în verde erau atât de aproape încât putea să le simtă mirosul cizmelor. Problema nu o reprezentau cei trei tipi de sub nasul lui;

în ciuda unghiului prost de atac şi a crengilor din câmpul de tir, se putea descurca. Problema o reprezentau ceilalţi, cei pe care nu-i vedea. Aveau să-i cadă în spate imediat ce va începe să tragă. Surdina nu avea nici un efect asupra strigătelor şi zgomotului armelor adversarului.

Una dintre cele trei perechi de cizme ieşi din câmpul său vizual şi reveni în clipa următoare. O'Toole îi auzea murmurând fără să înţeleagă sensul cuvintelor. Soldaţii foloseau un dialect etiopian.

Brusc, unul dintre cei trei oameni se lăsă în genunchi şi se uită direct sub boschetul care îi adăpostea pe Liam şi pe Jessup.

O'Toole nu mai avea de ales. Întinse arma şi apăsă pe trăgaci.

Capul curiosului se afla la mai puţin de treizeci de centimetri de gura ţevii când arma se descărcă. Fulgerul lumină faţa tipului ca un stroboscop. În centrul frunţii apăru o gaură cu un diametru de 9 mm. Expresia stupefiată a muribundului rămase o clipă gravată pe ecranul vizual al irlandezului. Apoi soldatul se prăbuşi în praf cuprins parcă brusc de o dorinţă irezistibilă de somn.

Camarazii lui recunoscură zgomotul deosebit al surdinei, îşi ţinură respiraţiile şi se depărtară rapid de poziţia lor.

Liam ridică arma şi trase în direcţia lor foc automat. Cele două corpuri se prăbuşiră greoi şi zări brusc tălpile cizmelor lor. Deasupra capului său, rafala susţinută a puştii aprinsese crengile joase ale boschetului, indicând poziţia lui exactă.

— Nu mişca, se adresă el texanului.

Apoi se târî afară din desiş şi o luă la fugă cu toată viteza, făcând cât mai mult zgomot ca să creeze o diversiune, atrăgându-i astfel pe urmăritori departe de Jessup. În timp ce fugea, scoase încărcătorul gol al pistolului-mitralieră. Fu reperat în momentul în care încerca să pună un încărcător nou.

În stânga lui răsună un strigăt, apoi gloanţele trecură atât de aproape de el încât putu să simtă aerul răscolit de trecerea lor. O'Toole se aruncă pe burtă şi se târî până la desişul din apropiere. Soldaţii încetară tirul câteva secunde, lăsându-l pe urmărit să creadă că îi pierduseră poziţia în întuneric.

Liam nu avu totuşi această şansă.

Soldaţii încercau doar să-şi îmbunătăţească unghiul de tir.

Împuşcăturile răsunară din nou, mai înverşunate ca oricând.

Mercenarul era agresat de un tir concentrat, ploua cu gloanţe în jurul lui, gloanţe care răvăşeau pământul stârnind nori de praf.

— Dumnezeule mare! exclamă O'Toole trântindu-se cât putu

de repede la pământ.

Nu vedea nimic, aşa că nu ştia în ce direcţie mergea, iar gloanţele continuau să-l hăituiască. Se aştepta să fie împuşcat dintr-o clipă în alta.

Ca să se mai liniştească, se gândi la fostele şi numeroasele sale răni, convingându-se că era obişnuit cu aşa ceva, străduindu-se din toată fiinţa să se pregătească pentru acest moment fatidic. Când acesta sosi în sfârşit, constitui pentru el o mare surpriză. De altfel, pentru el constituia totdeauna o mare surpriză. Un tip, indiferent cine ar fi el, nu se obişnuieşte niciodată cu acest gen de răni.

Glonţul trecu prin spatele coapsei drepte în momentul în care folosea acest picior ca să se propulseze înainte. Impactul îl amorţi de la picior până la umăr preţ de câteva secunde, apoi paralizia se estompă ca să facă loc durerii. O durere atroce care îl făcu să muşte pământul.

Puştile îşi întrerupseră un moment tirul.

Soldaţii reîncărcau armele.

Trebuia să profite de acest răgaz.

Liam se rostogoli pe partea stângă ca să vadă rana. Glonţul trecuse prin coapsă dintr-o parte în alta. Curgea puţin sânge.

Osul nu fusese atins. Totuşi îi era imposibil să alerge.

Rămase un moment nemişcat. Situaţia în care se afla îi limita acţiunea şi luă hotărârea să se aşeze între două grupuri de hăţişuri ca să încerce să descopere poziţia trăgătorilor după flama armelor.

Când totul reîncepu, Liam ridică pistolul-mitralieră, ochind exact deasupra flamelor portocalii. Recunoscu imediat zgomotul gloanţelor sale care îşi atingeau ţinta. Unul dintre soldaţi nu mai trase.

Încă mai ploua cu gloanţe în jurul lui când doborî al doilea adversar. Apoi împuşcăturile se stinseră în întuneric şi se aşternu tăcerea.

Trei puşti.

Numărase trei nenorocite de puşti. Probabil că al treilea tip se adăpostise dându-şi seama de situaţie. Liam se strâmbă. Putea să se depărteze târându-se dacă voia, să se strecoare în adâncul întunericului şi să găsească un loc sigur. Dar luă altă hotărâre.

O'Toole se târî spre ultima flamă localizată. Durerea din picior îl făcea să accelereze deplasarea, poate prea mult.

În timp ce traversa un mic spaţiu liber, auzi o voce. Nu-i

înţelese cuvintele dar sensul părea clar. Liam se opri imediat.

— Vorbesc engleza, zise vocea.

— American? aruncă departe arma. Imediat ce O'Toole execută ordinul, tipul se ridică de jos şi se apropie cu prudenţă.

— Un terorist american, zise necunoscutul cu o satisfacţie vădită. O să urle toată presa.

Liam se pomeni în faţa inamicului. Putea să zărească insigna metalică care lucea pe gulerul hainei sale. Măi să fie! Nici mai mult nici mai puţin decât un general!

— Nu dau interviuri, zise irlandezul.

— Morţii nu prea fac chestia asta.

Ofiţerul îşi îndreptă puşca spre ceafa lui O'Toole.

— Ultima dorinţă?

— Da. Să te ia dracu'!

Bang! Bang! Bang!

Generalul se prăbuşi ca o păpuşă dezarticulată.

Fără o vorbă, fără un gest, fără măcar să se clatine.

Într-o secundă, murise în picioare, mai înainte de a fi atins pământul. Când se prăbuşi lângă O'Toole, corpul lui nu mai avea faţă.

Liam se ridică uşor, atent la zgomotele din desişuri. Deodată apărură cinci siluete familiare.

— Făceaţi o plimbărică prin partea locului, nu-i aşa? le zise el prietenilor săi.

— Mi-au plăcut tare mult ultimele tale cuvinte, răspunse Nanos ajutându-i pe ceilalţi să-l ridice în picioare.

— Foarte poetic, adăugă Billy. Era gata să-mi dea lacrimile.

— Dorinţa mea băieţi, replică Liam strângând din dinţi de durere, ar fi ca după ce-o mierlesc să-mi scrieţi vorbele astea pe mormânt.

17

Locotenentul Hailu asculta bucuros primele ecouri ale bătăliei. El şi doi „consilieri” militari sovietici, căpitanii Vlanov şi Uşensko, stăteau în picioare pe acoperişul unui bloc cu două etaje de unde puteau vedea propria lor ambuscadă şi pe generalul Asrat.

Vlanov, un tip mic, solid şi chel, vorbi în ruseşte cu colegul său, apoi i se adresă locotenentului:

— Prietenul meu, Uşensko, se teme că superiorul tău ţi-a descoperit deja planul. Nu vrea să-şi piardă trupele într-o înfruntare.

Locotenentul Hailu zâmbi cu toată gura şi scutură din cap.

— Spune-i că nu trebuie să-şi facă nici un fel de griji. Superiorul meu mi-a încredinţat personal pregătirea ambuscadei sale. Ceea ce, vă închipuiţi, mi-a uşurat planul privitor la propria mea capcană care nu are cum să eşueze. Vă garantez că nu veţi pierde nici măcar un singur om.

Uşensko ascultă traducerea, prea puţin convins de promisiunile locotenentului.

— Înţelegeţi principiul de operare al primei ambuscade? zise Hailu. Camionul trebuie să traverseze toată strada ca să realizeze blocajul.

Vlanov dădu din cap pentru el şi pentru camaradul lui.

— Ei bine, camionul nu va bloca strada. Am avut grijă ca lucrurile să nu se deruleze astfel.

Vlanov traduse din nou. Uşensko puse o întrebare:

— Spune că te învârteşti în jurul problemei şi întreabă ce se va întâmpla dacă Asrat ştie că aşteptăm?

— Vă asigur că nu ştie nimic. Dar, oricum, asta nu va însemna nimic. După ce camionul care transportă bani va trece de barajul lui, va trebui să-l urmărească. Camionul, din cauza vitezei şi a slabei posibilităţi de manevră, nu va putea decât să menţină direcţia iniţială ca să cadă direct în capcana noastră.

Uşensko pronunţă câteva cuvinte, cu o expresie ameninţătoare pe faţă.

— Ai tot interesul ca lucrurile să se întâmple exact cum le

prezinţi, îi zise Vlanov lui Hailu.

Locotenentul nu luă în seamă avertismentul. Îl cunoştea foarte bine pe Asrat şi ştia cum să-l învingă.

Convoiul apăru la o oarecare depărtare: un camion urmat la foarte mică distanţă de un automobil.

Hailu văzu, stupefiat, al doilea camion dând curba în urma primului camion.

— Un singur camion, zise Vlanov. Ne-ai vorbit de un singur camion.

Locotenentul păstră tăcerea. Un gând cumplit îi trecu prin minte. Şi dacă Asrat prevăzuse în secret un vehicul încărcat cu trupe? Un fel de întăriturі pentru oamenii care se aflau deja la baraj. Alţi treizeci de soldaţi fideli generalului ar fi putut să ducă la eşuarea planului de însuşire a banilor.

— Camionul de baraj înaintează, zise Vlanov.

În vocea lui se simţea o fărâmă de dispreţ pe măsură ce comenta evenimentele care semănau din ce în ce mai mult cu un dezastru iminent. Delectarea cu care rusul comenta veştile proaste îl enervă pe locotenent.

— Şi se opreşte! Vedeţi? zise Hailu puţin răstit.

Camionul care transporta bani şi maşina din urma lui reuşiră să treacă de baraj. Apoi, după cum prevăzuse ofiţerul, camionul blocă strada în întregime, împiedicând trecerea celui de al doilea camion, fără să-l oprească totuşi să încerce.

— Oh! exclamă Uşensko în momentul în care coliziunea provocă o adevărată sferă de foc.

— Acum vom vedea, zise Vlanov arătând spre camion şi spre maşina care venea după el.

Locotenentul Hailu îşi recăpăta încrederea. Dacă al doilea camion era plin cu trupele lui Asrat, acestea erau în acest moment carbonizate. Acum urmărea fascinat derularea planului său.

Un camion sovietic aştepta, garat pe partea stângă a străzii cu spatele la scena exploziei. Foarte lat, vehiculul ocupa aproape întreaga şosea. Pe strada dreaptă, perpendiculară, un alt camion stătea gata să facă la dreapta pe singura cale de circulaţie rămasă liberă.

În momentul în care camionul vizat încerca să evite obstacolul, celălalt camion intră pe stradă ca să-l blocheze.

Şoferul camionului în care se aflau banii apăsă brusc pe frână, limitând pagubele materiale, dar fără să reuşească să se salveze.

Proiectat cu violenţă în faţă de impact, el şi pasagerul aflat în dreapta lui trecură prin parbriz şi fiară striviţi între cei doi monştri de oţel.

Maşina din spate frână şi ea şi, rămânând sub controlul celui aflat la volan, se opri după o derapare controlată care îi aduse portbagajul sub partea din spate a camionului cu bani.

Acesta se afla lipit paralel cu camionul sovietic.

— Ocupaţi-vă de ei! strigă Hailu de pe acoperişul imobilului.

Soldaţii ruşi dădură la o parte prelata camionului care le ascundea prezenţa şi traseră imediat prin prelata camionului inamic, fără să lase oamenilor lui Karl Heiss nici cea mai mică posibilitate de ripostă.

— Splendid, murmură Hailu văzând norul de cordită înălţându-se şi limbile de foc care ţâşneau din gura puştilor în plină acţiune.

Omul de la volanul Mercedesului, nevrând să aibă aceeaşi soartă, porni imediat cu vehiculul pe direcţia pe care se afla.

Câţiva soldaţi întoarseră puştile spre el, dar era deja prea târziu. Scăpă de roiul de gloanţe virând la stânga şi dispărând pe strada perpendiculară.

În acest timp, cei câţiva mercenari care încercau să părăsească camionul erau doborâţi unul după altul.

Întreg scenariul nu durase mai mult de trei minute.

Cele mai profitabile trei minute din toată viaţa locotenentului.

Cei doi căpitani sovietici erau şi ei foarte satisfăcuţi, în ciuda expresiei la fel de rece a tovarăşului Uşensko.

— Ce v-am spus? zise Hailu entuziasmat. Nu m-am îndoit nici o clipă de reuşită.

— Ce-i cu împuşcăturile care se aud? întrebă Vlanov.

Împuşcăturile proveneau din cealaltă parte a intersecţiei.

Vreo şase arme automate îşi goleau încărcătoarele cu o viteză maximă.

— Asta n-are nici o legătură cu marea noastră victorie, răspunse locotenentul. Ne împărţim banii?

În timp ce cobora scara de serviciu a imobilului, Uşensko îi murmură ceva lui Vlanov. Hailu se opri la mijlocul scării ca să audă traducerea.

— Nici lui nu-i plac împuşcăturile astea.

*

* *

Privind scena de pe bancheta din spate, doctorul Lalarva,

uitând de bucuriile sale anticipate, gemu prelung de spaimă.

Viteza Mercedesului se apropia de o sută zece kilometri la oră şi creştea într-una.

În faţa lor, strada se termina brusc în fundătură.

Camionul „Cruciadei ’85” viră la stânga ca să evite partea din spate a camionului oprit de-a lungul trotuarului. Brusc, stopurile din spate se aprinseră şi roţile blocate alunecară câţiva metri cu un scrâşnet infernal, după care vehiculul se opri.

Heiss frână imediat, propulsând maşina într-o cursă nebună spre înainte, crezând o clipă că se va strivi de camion.

— Dumnezeule mare! exclamă Lalarva agăţându-se cu amândouă mâinile de speteaza din faţă.

Heiss contracară răsucind brusc volanul, imprimând o rotaţie de nouăzeci de grade vehiculului, care îşi continuă alunecarea cu spatele, în timp ce omul de la volan apăsa pe frână cu amândouă picioarele.

Lalarva văzu cum se apropiau de partea din spate a camionului de parcă aveau să fie înghiţiţi de un monstru şi se aruncă pe podeaua maşinii.

Apoi vehiculul îşi încetă brusc deraparea.

Lalarva se ridică. Bara de protecţie a camionului atingea geamul din spate.

— Uf! Puţin a lipsit! exclamă el.

Nişte arme automate începură să ţăcăne la mai puţin de doi metri de poziţia lor. Răpăitul infernal părea ireal.

Lalarva putea să vadă foarte bine spectacolul macabru al soldaţilor albi golindu-şi încărcătoarele prin prelata camionului lui Heiss, ciopârţindu-i pe mercenari şi sacii de banii care se aflau înăuntru.

— Banii! zise el gemând.

— La dracu’! zise Heiss apăsând pe acceleraţie.

Lalarva îşi pierdu echilibrul şi rămase lipit pe podea de forţa strivitoare a acceleraţiei. Când reuşi totuşi să-şi salte nasul deasupra scaunului lui Heiss, ar fi dorit să nu fi văzut niciodată nimic.

— Focul! Te duci în foc! strigă el.

Heiss ştia foarte bine ce făcea. Viră brusc la stânga la limita focului infernal, conduse maşina pe lângă rămăşiţele epavelor contorsionate, traversând o parte din marea de flăcări şi accelerând la maximum.

— Luăm foc! strigă Lalarva arătând spre partea din spate a

Mercedesului.

De fapt nu era vorba decât de stropi de benzină aprinşi care alunecau pe portbagajul vehiculului.

— Se va stinge singur, explică Heiss încercând să se facă auzit în vacarmul făcut de motorul automobilului.

Lalarva aşteptă stingerea flăcărilor şi se instală bine pe banchetă cu ochii holbaţi de spaimă.

— Ce s-a întâmplat? mormăi el.

— Am pierdut treizeci de milioane de dolari, idiotule!

— Cine erau oamenii ăia înarmaţi?

Heiss nu răspunse.

— Îi cunoşti? întrebă Lalarva cu o voce stridentă. Adineauri ai pronunţat numele unuia dintre tipii ăia. Ziceai că are o armată. Te-am auzit zicând asta!

Heiss privi în oglinda retrovizoare în căutarea unor eventuali urmăritori. Văzu că nu venea nimeni după ei, reduse treptat viteza şi zise printre dinţi:

— Cunosc un ticălos despre care se presupunea că era mort şi îngropat! Ticălosul! Nu e nici mort şi nici îngropat şi conduce o mică armată! Nişte ticăloşi selectaţi cu mare grijă. Şi a reuşit să ne ia până la ultimul bănuţ.

Plutind în confuzia cea mai cumplită, Lalarva se cufundă în gânduri încercând să înţeleagă situaţia. Trei evenimente n-ar fi trebuit să aibă loc: atacul vilei, al doilea baraj rutier şi şterpelirea banilor de nişte necunoscuţi. Bineînţeles, totul ar fi putut să fie pus la cale de acel Barrabas, dar Heiss avea atâta ură faţă de el încât Lalarva îşi zise făcea parte dintr-un fel de iluzie paranoică a asociatului său: inamicul atotputernic şi omniprezent.

— Ar fi trebuit să-l omor cu mâinile mele în Sri Lanka, continuă Heiss. Ar fi trebuit să-l împuşc!

Lalarva era mult mai preocupat de prezent decât de trecut.

— Acum ce vom face? întrebă el.

Heiss îşi încetă monologul şi se uită la el încruntat prin oglinda retrovizoare.

— Trebuie să facem ceva, insistă Lalarva. Nu putem rămâne la Addis Abeba şi nici să recuperăm banii. Oamenii noştri sunt toţi morţi.

Heiss nu zise nimic.

— Propun să mergem în tabăra de refugiaţi, după cum fusese stabilit, continuă preotul. Voi face emisiunea aşa cum a fost prevăzut, vom pune mâna pe şi mai mulţi bani şi trecem graniţa

până în Sudan ca să reflectăm la această situaţie. Ce zici? Avem permisele de liberă trecere şi aparatele pentru emisiune ne aşteaptă oricum acolo.

Heiss răspunse abia după o lungă tăcere:

— S-ar putea să mai salvăm ceva din balamucul ăsta, zise el.

Lalarva era perfect de acord, cu excepţia pluralului. Când vor ajunge în apropierea taberei, „pluralul” va înceta brusc să mai fie valabil.

*

* *

Locotenentul Hailu urmărea cu plăcere activitatea soldaţilor sovietici. Era adevărat că unii cetăţeni ai ţării sale se plângeau de influenţele proaste ale străinilor albi din Est şi îi făceau pe ruşi vinovaţi de prostituarea tinerelor femei şi de laşitatea tinerilor. Îi considerau pe ruşi nişte comunişti mizerabili şi hrăpăreţi şi îi acuzau că le fură recolta de cafea, că nu dădeau nici un bănuţ cerşetorilor, că obişnuiau să cumpere toate noutăţile şi să le aducă cu eticheta preţului ca să-i facă pe indigeni să se simtă inferiori. Toţi se comportau cu un egoism amestecat cu un sentiment de superioritate.

Aceste acuzaţii aveau desigur o bază, dar un lucru era sigur: în clipele cruciale, sovieticii ştiau cum să facă o treabă.

Hailu îi privi pe ruşi cum degajau rămăşiţele camionului „Cruciadei ’85”.

Sacii de grâne apăreau pe măsură ce cadavrele ciopârţite erau aşezate de-a lungul şoselei. Teancurile de bani căzute din spărturile provocate de gloanţe, erau adunate de soldaţi şi curăţate cu meticulozitate de petele de sânge, înainte de a fi puse în sacii neperforaţi.

Un alt soldat sovietic se urcă la volan, porni motorul camionului şi-şi avertiză camarazii înainte de a da înapoi un metru ca să desprindă vehiculul agăţat de bara de protecţie a camionului sovietic. Operaţiunea se efectuă însoţită de zgomot de metal smuls.

„Nişte adevărate furnici”, îşi zise Hailu privindu-i cum lucrează metodic.

— Presupun că nu aveţi să-mi transmiteţi nici o plângere, căpitane Vlanov, zise Hailu când ofiţerul se apropie de el.

— Totul merge bine. Terminăm peste câteva minute.

— Şi căpitanul Uşensko? Împuşcăturile care îl deranjau au încetat.

— Şi-a dat seama.

— Nu v-am asigurat că nu aveţi de ce vă teme?

Vlanov nu luă în seamă remarca ironică şi dădu un ordin unuia dintre oamenii aflaţi în camionul cu bani. Soldatul, aplecat peste un sac murdar de sânge, nu înţelese comanda şi se apropie de oblonul din spate ca să audă mai bine ce voia ofiţerul.

Dar se alese cu altceva.

O împuşcătură răsună brusc din rămăşiţele cuprinse de flăcări ale camioanelor din primul baraj. O armă de calibru mare.

Douăsprezece grame de plumb perforară măruntaiele soldatului. Impactul îl doborî pe podeaua camionului. Cu răsuflarea tăiată, soldatul duse o mână la rână, moment în care răsunară, una după alta, încă două împuşcături.

Hailu se aruncă cu burta de asfalt. Imitat imediat de cei doi căpitani sovietici.

Soldatul rănit nu avu timp să reacţioneze. Avea capul ciopârţit mai înainte de a înţelege ce i se întâmpla.

Împuşcăturile răsunară din toate părţile, având ca ţinte soldaţii sovietici. Căpitanul Uşensko îşi scoase pistolul Makarov şi îl ameninţă pe locotenentul Hailu.

— Ce! Ce faci?

Vlanov ridică capul şi zise cu o voce ironică:

— Totul merge foarte bine, nu aveam de ce să ne fie teamă!

18

Prin zgomotele împuşcăturilor apropiate, Barrabas şi oamenii lui auziră scrâşnetele roţilor unei maşini luând virajele cu mare viteză.

— Tipul ăsta pare foarte grăbit, zise Nanos.

Billy II şi grecul îl ajutară pe O'Toole să traverseze terenul viran.

— Mda, e grăbit să spele putina. Cine ar putea să-l blameze?

Zise irlandezul.

— Eşti sigur că l-ai lăsat pe-aici pe Jessup? întrebă Lee Hatton.

— Mda, doctore, e prin zonă. Trebuie să-l găsim, nu-ţi face griji. L-am lăsat sub un boschet în flăcări.

— Ca Moise, zise grecul.

— Moise? spuse Billy II mirat.

— Mda, copilaşul găsit în tufişurile arzând.

— Alex, te înşeli, replică indianul. Moise a găsit cele zece porunci sub tufişurile care ardeau.

— Mda. Păi, nu eram nici eu prea departe!

O'Toole mârâi de durere, prea puţin dispus să-i audă deformând poveştile din Vechiul Testament.

— Habar n-aveţi, tipilor, zise el dând din cap cu un aer dezolat. Pun prinsoare că nu ştiţi să-i spuneţi prima poruncă.

— Haide, Billy, spune-i-o.

— Nu, tu. E momentul să-ţi arăţi cunoştinţele.

— Nu ştiu, răspunse în cele din urmă Nanos.

— Nici eu? mărturisi Billy.

— Şi pun prinsoare că nici tu n-ai habar, zise Hayes privind spre irlandez.

Irlandezul îşi îndreptă mândru spatele între cele două „dulapuri" care îl susţineau.

— Hayes, asta e aproape o insultă, zise el. Ştii de câte ori m-a pus maica profesoară să scriu la tablă Prima Poruncă? Trebuie să-ţi spun că mi s-a întipărit în minte pentru vecie.

— Ca prima ta beţie? zise ironic Nanos.

— Nu, de asta nu-mi amintesc deloc.

— E mult de-atunci, remarcă Billy.

— Vreţi să aflaţi prima poruncă sau nu?

— Avem de ales? zise Lee Hatton.

— Prima poruncă spune: „Să nu ucizi”.

Leona scuturǎ cu disperare din cap. „Unde or fi învăţat catehismul tipii ăştia?” se întrebă ea.

— Ştim cu toţii unde va ajunge O’Toole în ziua în care ne va părăsi, zise Hayes.

— Mda, poate că în iad, dar o să vii şi tu după mine, frăţioare, zise ironic irlandezul.

Tufişul nu mai ardea când ajunseră la el, dar Jessup, ridicat în fund, era uşor de localizat.

— Nu-i nimic grav, îi zise el lui Barrabas.

De cealaltă parte a intersecţiei, împuşcăturile încetaseră.

Acum numai zgomotul incendiului mai tulbura liniştea.

— În sătucul ăsta nu există pompieri? zise Nanos.

— Vor sosi după vreo jumătate de oră, explică Jessup.

— Şi acum, colonele? întrebă O’Toole.

Barrabas se uita la coloana de flăcări din care ieşeau particule carbonizate care urcau spre cerul nopţii ca nişte fluturi ai morţii.

— Mă întreb ce anume poate să provoace o astfel de agitaţie acolo, zise el. De partea cealaltă a barajului.

— Ceva în legătură cu lovelele? întrebă Billy.

— Posibil. Cred că ar trebui să ne ducem şi să aruncăm o privire, zise Nile. Oricum, nu putem să mai întârziem prea mult aici. Avem nevoie de un mijloc de transport ca să părăsim zona sinistrată înainte de sosirea poliţiei.

— Nu-mi place să stric treburile, colonele, dar nu sunt sigur că voi putea merge atât de departe.

— Nu-ţi face griji pentru asta, O’Toole, interveni Billy. Te duc eu în spate. Haide, vino.

Liam se urcă în spatele indianului şi îşi puse braţele după gâtul lui.

— Eu sunt destul de zdruncinat, mărturisi cu timiditate Jessup după câţiva paşi.

Grupul se opri. Nanos păru vizat de majoritatea privirilor.

— Hei, nu vă repeziţi aşa! le zise Alex.

— Şi noi care credeam, Alex, că eşti un adevărat Macho, solid şi puternic, zise Lee Hatton.

— Asta a vrut să ne facă să credem, supralicită Hayes.

— Haide, grecule. Executarea, ordonă Barrabas. Nu ne putem

permite să pierdem timp.

Nanos se lăsă în jos, permiţându-i lui Jessup să se agaţe de el.

— Ştiţi ceva eficace pentru tratarea herniei? întrebă el înainte de a se ridica.

— Ai zice că e o furnică care transportă un cuptor! zise ironic Hayes.

— Înainte, ordonă colonelul, punând capăt glumelor.

Nile înţelegea totuşi nevoia lor de evadare în umor. Era pentru ei un mod de reducere a tensiunii care domnea în cadrul echipei. Supravieţuiseră până atunci, dar nimic nu le garanta că astfel de şansă va mai dura multă vreme de aici înainte. Nu exista nici o garanţie. Soldaţii lui Barrabas erau nevoiţi să câştige fiecare victorie, să se bucure cât de mult puteau, căci o înfrângere pe câmpul de luptă dura deseori cât o eternitate.

Barrabas îşi conduse echipa în direcţia intersecţiei în flăcări, înaintarea lor era însoţită de o crispare evidentă pe care colonelul o simţea foarte puternic.

Barrabas şi oamenii lui credeau că mai exista o şansă ca să salveze operaţiunea.

Nile, deşi realist, credea cu putere în propriile sale simţuri, în intuiţia lui de luptător. Intangibilul, neştiutul îi salvaseră de multe ori viaţa.

Ştia că şansa de a recupera banii era foarte mică, ca să nu spună inexistentă, iar cea de a da peste Karl Heiss era şi mai neînsemnată. Ştia din experienţă că, odată speriat, Heiss, precum gândacul, putea să fugă cu o viteză pe care numai spaima i-o putea provoca. Totuşi Barrabas nu abandona.

Echipa se apropie de partea din spate a casei din colţ şi merse pe lângă ea până la colţul zidului. Nile se aplecă de cealaltă parte. Fu imediat agresat de căldura focului. Un miros înţepător de asfalt topit şi carne carbonizată îi irită căile respiratorii. Perdeaua de flăcări îi lumino în mod ciudat machiajul negru care îi curgea pe obraji ca nişte picături de cerneală. Ochii lui mijiţi ca să poată vedea dincolo de foc nu distingeau nici o formă umană în jurul intersecţiei. Părea că toţi muriseră.

— Haideţi, zise Barrabas întorcându-se spre oamenii lui.

Grupul ocoli flăcările vorace care încă mai mistuiau câteva cadavre pe jumătate carbonizate, ce zăceau ici şi colo cu faţa la pământ, ca nişte nave eşuate.

Barrabas opri echipa în colţul celeilalte părţi a străzii. Billy Îl şi Nanos puseră jos poverile şi toţi se lăsară în genunchi.

— Trebuie neapărat să ştim ce se întâmplă aici, zise Nile. Billy, tu şi Claude, strecuraţi-vă pe stradă şi aflaţi ce-i acolo în fund. Faceţi treaba repede şi bine.

Hayes şi Starfoot plecară imediat. După ce dădură colţul străzii, indianul înaintă pe partea dreaptă în timp ce negrul se deplasă pe partea stângă. După zece metri, Hayes se opri pe o alee între două clădiri, ca să vadă ce-i în faţa lui. Indianul nu se zărea nicăieri, ceea ce era cât se poate de normal. William Starfoot II ştia să se facă invizibil, să se deplaseze ca umbra morţii.

Claude zări două camioane aproape lipite unul de celălalt, care ocupau toată lăţimea străzii. În spaţiul dintre ele şi cădirile de pe ambele părţi abia dacă se putea strecura un om.

O mână de albi în uniforme prăsiră camionul din dreapta şi se apropiară cu prudenţă de partea din spate a celuilalt camion, de parcă s-ar fi aşteptat la vreo ripostă. Unul dintre ei escaladă oblonul coborât în timp ce un coleg, în echilibru între cele două flancuri centrale ale monştrilor de oţel, ridica prelata cu precauţie. Apoi, amândoi intrară în interior şi reapărură după câteva clipe, zâmbitori şi agitând teancuri de bancnote verzi.

„Banii se mai pot încă recupera”, îşi zise Hayes.

Deodată, cineva îl apucă pe la spate.

Un cunoscător.

Hayes ştia prea bine asta căci el însuşi rupsese multe cefe în trecut. Mâinile care îl blocau erau mâinile unui profesionist.

Răsucirea bruscă pe care o făcură era şi ea demnă de un profesionist, dar gâtul lui Hayes nu se rupea chiar atât de uşor şi mâinile aşa-zisului ucigaş nu ajunseră la nici un rezultat.

Claude apucă antebraţul agresorului, se ghemui brusc lăsând în jos capul şi se aruncă violent spre zid. Mişcarea bruscă înainte îl făcu pe ucigaş să se lovească puternic cu capul de faţadă, obligându-l să-i dea drumul lui Hayes. Apoi, Claude îl împinse pe tip în spate.

Un alb în uniformă, scurt şi gras, cu braţe puternice şi pieptul lat.

Soldatul nu rămase prea mult timp la pământ. În mai puţin de două secunde, se rostogoli într-o parte şi se ridică în picioare.

Hayes îndreptă imediat arma cu surdină spre pieptul agresorului.

— Acum ce-ai de gând să faci? îl întrebă mercenarul.

Sovieticul îşi şterse cu o mână sângele care curgea din rana

de la frunte apoi schiţă un zâmbet.

— Ştii c-am să te lichidez, nu?

Soldatul se prefăcu brusc că pleacă în stânga şi se repezi drept la negru.

În momentul în care eschivă ca un matador, Claude îi trase două gloanţe drept în piept. Tipul se prăbuşi pe burtă, agitat de spasme violente. În spate îi apărură două găuri tivite ce sânge.

— Şi eu aş fi încercat la fel ca tine, zise Hayes înainte de a-i da lovitura de graţie.

— Îţi faci noi prieteni? zise o voce în spatele lui.

Claude se întoarse instantaneu, cu arma îndreptată spre faţa celui care vorbise.

— Să nu mai faci asta! Niciodată! îi zise el lui Billy II.

— Hei! Eu am încredere în rapiditatea judecăţii tale!

— Eu, nu. Hai să ne întoarcem, am văzut destul.

— Ăştia sunt banii noştri?

— Mda şi s-ar zice că încă mai avem de lucru.

După ce prezentară situaţia, Barrabas concepu planul de acţiune. Un plan foarte simplu.

— Liam, zise el. Pentru că tu şi Jessup nu sunteţi valizi sută la sută, veţi crea o diversiune. Veţi sta în colţul ăsta şi în cel din faţă, fiecare cu câte o FN-FAL. Noi vom ocoli partea blocată a străzii ca să le cădem în spate. Ne vom împărţi în două grupe. Hayes, Nanos şi Billy II, o veţi lua la dreapta. Eu şi Lee ne vom plasa la stânga. Să ne potrivim ceasurile. Toată lumea e gata? OK. Peste patru minute, O'Toole şi Jessup vor deschide focul.

— Mă duc pe trotuarul opus, zise Jessup luând arma.

— Mda, nu faci rău deloc. Ideea de a mă duce acolo cu piciorul ăsta nu-mi surâde deloc.

Liam se instală pe trotuar, desfăcu tija de sprijin a armei şi puse încărcătoare de rezervă lângă el pe pământ.

— Trage drept în faţă, îl sfătui el pe texan.

Acesta dădu din cap şi se depărtă, perfect conştient de datoria pe care o avea faţă de irlandez. Tipul acela îi salvase viaţa de două ori, fără să ezite să încerce operaţiuni riscante în care fusese rănit. Într-un fel sau altul, Jessup îşi va arăta recunoştinţa. Fostul ofiţer CIA îşi plătea totdeauna datoriile, indiferent cât erau de neplăcute.

Jessup mai ştia şi că în momentul de faţă forma o ţintă perfectă; gras, lent, diform, constituia obiectivul ideal pentru un tânăr ucigaş la prima lui crimă.

Walker luă hotărârea să facă un ocol ca să ajungă la post, astfel flăcările rămâneau în permanenţă între el şi un eventual tir ostil. Ocolul făcu să piardă un timp preţios şi fu nevoit să accelereze ritmul la jumătatea drumului ca să ajungă la timp pe poziţie.

Pentru prima dată în zece ani, texanul o porni într-un jogging moderat.

Experienţa teribil de neplăcută îl făcu imediat să transpire.

Bătăile inimii i se accelerară brusc. În cele din urmă ajunse la postul lui.

Desfăcu piciorul de sprijin al armei şi se instală pe trotuar la fel ca irlandezul. Se uită spre inamic şi îşi dădu seama că acesta îi facilita lucrurile: câteva reflectoare instalate temporar luminau scena acţiunii. Jessup zări partea din spate a două camioane în jurul cărora se agitau nişte soldaţi. Unii aruncau afară nişte obiecte pe care nu le putu identifica. Abia după ce cadavrul întreg al unui om fu aruncat pe marginea drumului, înţelese şi texanul despre ce era vorba.

— Dumnezeule! murmură el.

Jessup îşi potrivi arma, apoi se uită la ceas. Cam zece secunde. Lipi cu fermitate patul armei de umăr, atinse uşor trăgaciul cu degetul şi numără în gând. Culcat pe burtă, cu coatele sprijinite de asfalt, trebuia să suporte un timp această poziţie neconfortabilă.

Cinci secunde…

Se plimbă cu arma între cele două vehicule şi se fixă în mijlocul părţii din spate a camionului din stânga. Înăuntru, un om stătea în picioare în faţa oblonului deschis, discutând cu un coleg care stătea nemişcat pe şosea.

Jessup trase adânc aer în plămâni şi apăsă pe trăgaci.

Puşca se cabră uşor. Ţinta, proiectată în spate rămase pe podeaua camionului. Jessup trase de încă două ori apoi căută altă ţintă.

*

* *

Locotenentul Hailu se uită fără să înţeleagă la arma îndreptată spre el. Un soldat se prăbuşi lângă el pe asfalt, cu pieptul ciuruit de gloanţe, în timp ce alte proiectile îi şuierau pe deasupra capului.

— Nu puteţi da vina pe mine! îi zise el ofiţerului care îl ameninţa cu arma. N-am nici un amestec în tot ce se întâmplă.

Vlanov, care se adăpostise sub roţile din spate ale camionului plin de bancnote, interveni:

— Căpitanul Uşensko crede că eşti nebun şi că nebunia ta a dus deja la moartea a prea mulţi oameni.

— Avem totuşi banii! protestă Hailu. V-am spus că o să vi-i aduc pe tavă şi am făcut-o. Nu e vina mea dacă nu sunteţi în stare să-i păstraţi.

Uşensko vru să-l împuşte pe locotenent.

— Nu! strigă Hailu ridicându-se brusc.

Nu avea deloc chef să se lase împuşcat ca un câine. O luă la fugă ca un apucat, se aruncă sub camionul din dreapta, se târî spre partea din faţă şi ieşi de sub extremitatea cabinei ca s-o ia la sănătoasa în câmp deschis în colţul străzii. Imediat ce dădu colţul, trei oameni se iviră din întuneric, alergând spre el, toţi înarmaţi până în dinţi şi daţi cu unsoare neagră până la rădăcina părului.

Hailu îşi întrerupse brusc elanul şi schimbă direcţia, aşteptându-se să audă detunătura fulgerătoare a unei puşti în urma lui. Surpriza teribilă îl izbi în momentul în care, fără zgomot, ceva îi perforă cu violenţă spatele. Brusc, cinci găuri însângerate îi înfloriră pe piept.

Fugarul căzu în genunchi, apoi se prăbuşi în faţă cu obrazul pe asfalt, în timp ce un val de sânge ţâşnea din orificiile faciale.

Ultimul lucru pe care putu să-l audă fu zgomotul asasinilor săi trecând în fugă pe lângă el.

*

* *

Lui Nanos nu-i plăcea să împuşte un tip pe la spate, dar în unele ocazii, regulile moralei trebuiau uitate în profitul legilor inerente ale supravieţuirii. Tipul acela le întorsese spatele ca să-i anunţe pe ai lui de prezenţa lor.

„Nu, bătrâne, îşi zise grecul trecând peste cadavrul ghemuit pe pământ, ai făcut o greşeală şi am acţionat aşa cum trebuia.”

Hayes îi conduse pe Nanos şi pe Billy II până în colţul străzii.

O’Toole şi Jessup se achitau perfect de sarcina lor, chiar prea bine. Nanos abia putea să vadă scena din cauza gloanţelor care ricoşau în camioane şi în faţadele imobilelor.

— La dracu’! zise el descoperind în sfârşit numărul mare de sovietici rămaşi pe poziţie.

Se întoarse imediat spre Hayes şi Billy şi le explică rapid situaţia.

— Aceşti tipi ar fi trebuit s-o şteargă, zise el. Dar stau acolo, la adăpostul camioanelor.

— Ba sunt chiar şi dedesubt, zise Hayes.

— Planul nu funcţionează, zise Billy II.

— E timpul să ne gândim la altul, observă Hayes. Pentru că dacă nu-i putem face să cadă singuri sub tirul nostru încrucişat, o să ne ducem peste ei.

— Nu prea-mi place chestia asta, mărturisi Nanos.

Billy puse o nouă încărcătură la armă.

— Alex, n-au nici o şansă, îl încurajă el.

— Trebuie să iau asta drept o glumă?

Prietenii săi se prefăcură că nu-l iau în seamă şi se pregătiră să se repeadă înainte prin breşă. Nanos nu avea cum să-i lase singuri.

— OK, OK, zise el, dar eu conduc şarja.

— Cum vrei, replică negrul.

Alex inspiră profund, se asigură că arma era reglată pe foc automat, trase piedica apoi ocoli colţul zidului, ieşind în câmp deschis.

Unul dintre camioane se afla cu faţa la el, iar celălalt cu spatele. Cinci soldaţi înarmaţi aşteptau în faţa celui din stânga.

Alţi trei erau postaţi lângă flancul celui din dreapta. Toţi priveau în direcţia opusă locului în care se aflau ei.

Singurul care îi văzu dând colţul se afla pe treapta camionului, discutând cu glas tare cu şoferul.

Nanos ridică arma şi trase o rafală de zece gloanţe în parbrizul pe care îl ciurui de la stânga la dreapta.

Tipul de pe treaptă primi un glonţ în gât şi se prăbuşi în timp ce faţa şoferului dispărea într-o adevărată explozie de sânge.

Secretul prezenţei Soldaţilor lui Barrabas nu dură mult.

Gata să tragă, cei opt soldaţi se răsuciră în loc în acelaşi timp, încrederea în capacităţile celorlalţi fiind cheia unei operaţiuni reuşite, Nanos ştia că poate să conteze pe Claude şi pe Billy ca să se ocupe de oamenii aliniaţi în faţa barei de protecţie, aşa cum şi ei contau pe el pentru ceilalţi trei.

Alex întoarse spatele tipilor care îl ocheau cu armele şi îi luă în primire pe cei trei. Gloanţele ciuruiră şirul de feţe uluite.

În acelaşi moment, Hayes şi Billy îi mitraliau pe ceilalţi cinci.

Trecând prin corpurile soldaţilor, gloanţele perforară radiatorul camionului. Corpurile se prăbuşiră, scăldate într-o baltă de sânge şi antigel, murdărind strada.

Grecul puse un încărcător nou la armă şi se lăsă într-un genunchi ca să arunce o privire sub camionul din dreapta. Răpăituri bruşte însoţite de flash-uri portocalii răsunară în direcţia lui şi se aruncă în spate. Sub camion se ascundea un comitet de comunişti.

Nanos ar fi dorit să aibă o grenadă.

Alte împuşcături ţâşniră de sub camion şi soldaţii fugiră din adăpost, mitraliind orbeşte spaţiul din faţa lor.

Hayes şi Billy se ocupară de soarta lor. După un minut de nebunie totală, sovieticii zăceau definitiv într-un adevărat lac de sânge.

— Ce i-o fi făcut s-o ia la sănătoasa atât de repede? întrebă Alex. Ai fi zis că fug ca din puşcă!

După ce-şi încarcă din nou arma, grecul verifică cu precauţie spaţiul de sub camion.

Două feţe negre de grăsime îi zâmbiră din spatele puştilor lor automate.

— Doctorul! Şi colonelul! exclamă el.

Cei doi mercenari se alăturară micului grup.

— Ce căutaţi acolo dedesubt? întrebă Nanos.

— Ne împărtăşeam micile noastre secrete, răspunse Barrabas. Haideţi, trebuie să ne asigurăm că cealaltă parte e liberă.

Mercenarii escaladară camioanele în lungime şi aterizară de cealaltă parte, în mijlocul străzii în întregime curăţată de inamicul comunist. Barrabas îi făcu semn lui Jessup şi lui O'Toole să li se alăture, apoi urcă în interiorul camionului unde se aflau banii.

— Dumnezeule mare, ce talmeş-balmeş! exclamă Leona Hatton.

— Hayes, zise colonelul, vezi dacă totul funcţionează cum trebuie. În caz contrar, va trebui să luăm în spinare toţi sacii ăştia.

Hayes se fofilă pe lângă vehicul, urcă în cabină şi răsuci cheia în contact. Motorul demară din prima.

— În sfârşit, zise Nile, vom putea să ne tragem puţin sufletul.

Walker Jessup sosi gâfâind, se sprijini cu spatele de oblonul lăsat al vehiculului şi îşi şterse fruntea cu batista aşteptând să-şi recapete răsuflarea normală. După câteva secunde, putu în sfârşit să vorbească:

— Am găsit banii, e perfect. Şi Heiss?

— Nu-i aici, răspunse Nile strâmbându-se. Am verificat toate

cadavrele. Probabil că a fugit mai înainte de a fi prins în cursă.

— Nu văd decât un singur loc unde ar fi putut să se refugieze: tabăra de refugiaţi din nord. El şi Lalarva păreau foarte nerăbdători să înceapă emisiunea. Presupunând că au prevăzut o portiţă de scăpare spre Sudan, acum o vor folosi, ca să scape cu faţa curată din acest fiasco.

— Trebuie să plecăm, zise Barrabas. Billy, treci în faţă cu Claude. Îl vei ajuta să manevreze ca să ieşim din iadul ăsta. Îl luăm pe Liam din drum.

— Mergem la ambasada elveţiană? întrebă Jessup.

Nile scutură din cap.

— Nu, în Eritreea.

— Dar banii…

— Heiss e mai important în acest moment.

19

Esther Walatta prefera să stea în picioare, sprijinită de peretele interior al camionului care îi zdruncina din ajun pe drumul de pământ interminabil. În felul ăsta simţea mai puţin tresăririle.

Tânăra femeie călătorea pentru prima dată într-un vehicul motorizat. După o practică de douăsprezece ore, acum stăpânea mulţumitor situaţia de pasageră.

Esther nu acceptase ajutorul străinului alb decât pentru fiul ei, Deneke, pierdut şi regăsit. Copilul era liniştit şi tăcut în ciuda suferinţelor. Trebuia să facă rost cât mai repede de hrană şi de medic, chiar dacă pentru asta trebuia să urce în pântecele unui monstru metalic.

Esther şi Deneke nu călătoreau singuri în camionul descoperit plin de lăzi grele de toate mărimile. Erau însoţiţi de o altă familie, formată din mamă şi două fetiţe. Femeia spunea câteva cuvinte în dialect pe care le completa cu un limbaj destul de rudimentar. Asta fii de ajuns pentru Esther ca să înţeleagă că acel camion se îndrepta spre o tabără de refugiaţi unde va găsi ajutorul necesar.

Tânăra femeie nu închisese ochii toată noaptea, de teamă să nu-şi trezească copilaşul. Daneke trebuia să doarmă, să viseze şi să moţăie atâta vreme cât mai rămânea o speranţă.

Camionul se oprise doar o singură dată ca să le permită oamenilor să se odihnească. Aceştia, prietenoşi, zâmbitori, încercaseră să comunice cu ea fără să reuşească s-o facă să înţeleagă prezenţa lor în ţara lor, nici utilitatea lăzilor mari pe care le transportau.

În zori, Ester, dormind în picioare, nu remarcă că vehiculul părăsea drumul principal ca să intre pe un drum transversal.

Scăldat de primele raze ale soarelui, peisajul defila pe lângă ei, uneori marcat de un salcâm, dar peste tot identic cu ceea ce cunoscuse în cursul ultimelor două luni.

De fiecare parte a drumului, alţi pelerini mergeau cu greu spre tabăra salvatoare. În vehicul nu mai era loc.

Tovarăşa de călătorie o scutură uşor pe Esther ca s-o

trezească şi să vadă şi ea scena.

Tabăra se contura în depărtare într-o vale nu prea adâncă, între două coline joase. Părea mai mică decât precedenta. Fumul alb care ieşea din oale se ridica în spirale spre cer. Esther simţi un nod în gât, îl strânse pe Deneke la piept şi izbucni în lacrimi.

Cealaltă femeie, înţelegându-i durerea amestecată cu bucurie, întinse braţele spre ea. Esther nu înţelese semnificaţia acestui gest. Tovarăşa ei de călătorie arătă spre Deneke apoi îşi aşeză mâinile în formă de leagăn. Dorea să-i ţină copilaşul câteva clipe.

Esther scutură din cap. Niciodată nu va mai lăsa pe cineva să-i ia copilul.

Cealaltă femeie insistă, făcând o serie de gesturi care s-o facă să înţeleagă că se va mulţumi doar să-i privească fiul.

Esther refuză din nou, nevrând să-şi trezească sugarul descoperindu-l, dar cealaltă nu renunţă. Unindu-şi mâinile în semn de rugăciune, femeia repetă cererea.

„Ce să fac?" îşi zise Esther. Tânăra femeie fusese foarte amabilă cu ea şi merita să fie tratată la fel.

Se lăsă în cele din urmă să alunece până la podea; se aşeză turceşte şi descoperi spatele lui Deneke. Mica familie îşi pierdu instantaneu zâmbetul şi cele două fetiţe se întoarseră spre mama lor, fără să înţeleagă.

Esther se simţi jignită.

Insinuau oare că fiul ei nu era frumos?

Mama se strădui să-şi regăsească zâmbetul liniştitor, îl prinse de mână, apoi acoperi spatele lui Deneke, după care se întoarse la locul ei, cu ochii ţintă la picioarele goale şi pline de praf.

Înţelesese că tovarăşa ei de călătorie, împinsă cu siguranţă în mod sigur de o durere imensă, luase un obiect oarecare drept fiul ei adorat. Totuşi, neştiind să citească în engleză, nu putu să-şi dea seama de semnificaţia inscripţiei de pe spatele „sugarului": *Front Toward Enemy.*

*

* *

— Voi ajunge în *Times* pe prima pagină! exclamă cântăreţul rock în timp ce limuzina închiriată îl ducea la aeroportul din Addis Abeba împreună cu impresarul său.

— Probabil, răspunse acesta din urmă.

— Şi bineînţeles, în urma acestui eveniment, viitorul meu disc va deveni imediat un disc de aur.

— Neîndoielnic.

— Ideea asta e cu adevărat genială.
— Mda, ai dreptate.
— Atunci de ce nu te-ai gândit la ea?
— Ce?
Smooth bătu uşor în geamul care îi despărţea de şofer.
— Opreşte! îi ordonă el şoferului.
Apoi deschise portiera şi-i zise vecinului său:
— Afară!
— Nu poţi să-mi faci asta! protestă impresarul. După tot ce-am făcut pentru tine…
Smooth băgă mâna în una din cizmele sale de piele şi scoase un pistol Derringer 357 Magnum.
— Peaches zice că mutra ta spurcată trebuie să părăsească imediat maşina.
Stupefiat, impresarul ieşi fără să mai spună nici un cuvânt.
Smooth închise imediat portiera şi bătu în geamul şoferului.
Limuzina demară din nou, lăsându-l pe impresar să-şi verse furia dând cu pălăria de pământ. Cântăreţul schiţă un zâmbet de satisfacţie şi puse arma la loc.
Se aştepta ca membrii „consiliului” să nu-i permită să livreze grânele refugiaţilor, dar aştepta această acţiune ca să marcheze climatul emoţional formidabil al clipului video pe care îl turna.
Dar, bineînţeles, acel escroc de Lalarva va obţine permisiunea de a difuza în direct emisiunea lui de binefacere pentru „Cruciada ’85”.
Smooth tot nu înţelegea ce făcuse ca să merite dispreţul consiliului. Poate din cauza coafurii sale foarte moderne, a vocii sale sau a cizmelor de piele roşie, pe scurt, întreaga expresie personală a libertăţii sale, a robustei sale individualităţi.
„Nu, îşi zise el, în timp ce limuzina ajungea la aeroport, motivul era atacul pe care îl lansa împotriva bazelor statului lor marxist puturos şi pe cale să se prăbuşească. Le va arăta el ce ştia să facă…”
Vehiculul se opri într-o zonă în care se efectua încărcarea mărfurilor şi Smooth coborî în grabă, arătând legitimaţia de identitate soldatului care păzea intrarea.
— Vreau doar să verific că totul a fost încărcat cum trebuie în avionul meu, zise el arătând spre aparatul C-130 oprit pe pistă de cealaltă parte a grilajului.
În timp ce pătrundea în zonă, Smooth îşi văzu pilotul şi copilotul urcând pasarela ca să ajungă la cabină. Se aflau deja la

bord când cântăreţul, gâfâind din cauza alergării, apăru în interiorul cabinei de pilotaj.

— Bună ziua, domnule, i se adresă pilotul.

Copilotul îi ură şi el bun venit.

— Demarează, zise scurt Smooth. Ne cărăm de-aici.

Piloţii se uitară unul la altul perplecşi.

— E imposibil, domnule, îi explică copilotul, n-am predat nici un plan de zbor. Nici măcar nu ştim unde mergem.

— În Eritreea, replică Smooth.

— Staţi o clipă, interveni pilotul. Nu avem autorizaţia de a merge acolo, chiar şi cu un plan de zbor.

— Când ni s-a cerut să vă aşteptăm aici, nu s-a menţionat nici o decolare şi cu atât mai puţin un zbor în teritoriul cu pricina, insistă copilotul.

— Las-o baltă, Fred, i se adresă colegul său ridicându-se din fotoliu. Tipul ăsta e ţăcănit, haide să mergem.

— Peaches zice nu! se răsti Smooth îndreptând brusc arma spre faţa stupefiată a pilotului. Peaches vă ordonă să faceţi imediat să decoleze grămada asta de fier vechi.

Pilotul se întoarse la locul lui bombănind:

— Ne vor doborî în aer.

Gândindu-se la apariţia senzaţională pe care o va avea la televiziune, Smooth nici nu-l mai asculta.

20

După ce ieşiră din oraş, doctorul Lalarva reuşise să-l convingă pe Heiss să încetinească.

În ciuda vitezei mai acceptabile, escrocul nu reuşea să se relaxeze. Încercase să moţăie în timpul traseului lung spre nord, dar era imposibil să conceapă că ar putea să doarmă în compania lui Heiss. Imposibil.

Asociatul său, dimpotrivă, după ce îl pusese să-l schimbe la volan, nu părea să aibă vreo problemă cu somnul. Ba chiar sforăia atât de tare încât Lalarva deschisese geamul de lângă el ca să estompeze o parte din zgomot.

Fiecare oră care trecea sporea dorinţa de asasinat a doctorului Tuttle. Putea să-şi lichideze asociatul profitând de faptul că acesta dormea. Dar chiar dormea? Nu era oare o şiretenie ca să-l oblige să facă o greşeală?

Lalarva se imagina nas în nas cu arma lui Heiss pe care probabil că ticălosul o ascundea în haină. Văzu rânjetul sordid de pe faţa duşmanului său în momentul în care acesta apăsa pe trăgaci. Tuttle hotăra de fiecare dată să mai aştepte puţin, apoi fusese prea târziu.

O dată cu apariţia zorilor, Heiss probabil că se trezise deja şi se prefăcea că doarme.

— Unde ne aflăm? întrebă asociatul său cu ochii închişi.

Lalarva tresări uşor şi inima începu să-i bată cu putere. Heiss era treaz. Mulţumi cerului că încă nu încercase nimic împotriva lui.

— Am întrebat unde suntem? repetă enervat Heiss.

— Ăăă… Mai avem de mers încă un sfert de oră. Porcăria asta de drum ne-a făcut să pierdem ceva timp.

— Rămâi la volan?

Lalarva îşi dădu seama brusc că avea în mână singura şi poate ultima ocazie.

— Ăăă… mă doare puţin ceafa. Dacă tot te-ai sculat, haide să conduci tu restul de drum care a mai rămas…

Heiss se frecă la ochi, căscă şi zise:

— OK, trage pe dreapta.

Lalarva reduse viteza, frână şi opri motorul.

— O să-mi dezmorţesc puţin picioarele, zise el deschizând portiera.

— Mda, de ce nu?

Lalarva avea nevoie de câteva minute ca să-şi pregătească planul.

— Mă duc în direcţia asta.

— Nu întârzia prea mult, îl preveni Heiss.

Doctorul în sociologie urcă rapid pe panta uşoară pe care o alesese, apoi încetini pasul pe culme. Peisajul sinistru şi pustiit din jurul lui îl făcu să se înfioare. Totul părea mort. Cel mai mic colţişor de vegetaţie fusese devorat de animalele şi de oamenii înfometaţi.

Lalarva avu din nou nostalgia văii sale, a gazonului sintetic curăţat bine cu aspiratorul, a copacilor din plastic în hârdaie…

Toate râurile puteau, să sece şi grădinile să dispară, valea sa nu va avea niciodată soarta acestei ţări devastate cu care era acum confruntat.

Înainte de a se întoarce la el acasă, trebuia să se debaraseze de Heiss. Dacă îl împuşca fără să scoată arma din buzunar i-ar fi permis să nu mai aştepte ocazia ca să tragă, dar Lalarva nu se antrenase pentru această situaţie care nu făcea posibilă decât o rană în partea centrală a corpului.

Escrocul se strâmbă. Cartuşele de calibru 38 nu aveau o forţă de impact foarte puternică. Vânzătorul îl prevenise:

„Trage la cap şi totul va fi perfect”.

Dacă prima împuşcătură nu-l scotea din joc pe Heiss, acesta, doar rănit, ar fi putut să dea dovadă de o forţă prea mare pentru Lalarva.

Trebuia deci să revină la cap. Dar cum să scoată arma din buzunar păstrând elementul surpriză?

Ceva care să-l distragă. Da, chiar ceva neînsemnat.

Ţinând mâna pe revolver, va acţiona imediat ce se va ivi ocazia.

Liniştit, Lalarva se întoarse la Mercedes cu un pas alert. Cu cât se va debarasa mai repede de greutatea asta, cu atât mai bine.

*

* *

Smooth se aşeză în locul observatorului de navigaţie, supraveghindu-i cu atenţie pe cei doi piloţi.

Aceştia îşi abăteau din când în când atenţia de la tabloul de bord ca să-i arunce priviri enervate.

— Ar fi trebuit să-mi iau chitara, zise el brusc. Am o idee excelentă de cântec. Mi-a venit în timpul decolării, dar am nevoie de o chitară ca să conturez melodia.

Piloţii păstrară tăcerea.

— Poate m-aş putea ajuta cu un ritm de baterie, continuă cântăreţul luând două creioane din cutia pusă pe masa de navigaţie.

Apoi începu să bată în masă fredonând cu o voce falsă.

Agasaţi, piloţii puseră căştile la urechi.

Smooth, văzându-le gestul, se aplecă în faţă, luă şapca pilotului şi îi puse ţeava armei în scobitura urechii libere.

— Aşa deci, nu vreţi să mă ajutaţi să scriu un cântec? zise el.

Cei doi piloţi îşi scoaseră căştile de la urechi şi Smooth îşi continuă zarva, cerându-le din când în când o părere „cinstită”.

Aceasta era invariabil aceeaşi:

— Grozav, ne place la nebunie…

Procesul de creaţie fu brusc întrerupt de intrarea în funcţiune a transmiţătorului radio. Piloţii se albeau la faţă pe măsură ce ascultau mesajul.

— Domnule Smooth, zise căpitanul, a fost avertismentul unui MIG care ne urmăreşte de la mare altitudine. Vrea să ştie dacă suntem C-130 care a părăsit Addis Abeba fără autorizaţie.

— Nu-i da importanţă.

— Nu, nu înţelegeţi. Dacă nu-i dăm răspunsuri exacte, ne va doborî ca pe nişte câini.

— Spune-i că nu suntem C-130, că facem un zbor de binefacere.

— Dumnezeule mare! exclamă copilotul.

Superiorul său îl întrerupse apoi interveni:

— Ceea ce încă nu ştiţi, îi zise el cântăreţului străduindu-se să rămână calm, este că pilotul acestui MIG este un yemenit care probabil că de o săptămână nu a distrus nimic mai mare decât o caravană de cămile. În acest moment, tipul aşteaptă aşezat confortabil în fotoliul lui de zbor, cu degetul pe butonul mitralierei şi ne are drept în vizor. Jubilează, nu mai poate de plăcere! Mă urmăriţi?

Smooth dădu din cap.

— Dacă îi spunem cea mai mică prostie, e autorizat să ne dea un brânci în praf.

— La ce distanţă ne aflăm de tabără?

Copilotul ridică mâinile spre cer.

— Nu, stai să vedem, zise superiorul său verificând pe harta de zbor. Vom ajunge acolo peste aproape cinci minute.

— Dacă i-am spune că e vorba de un zbor militar clasificat „secret”, cât timp am câştiga?

— Nu mai mult de cinci minute, poate chiar două.

— OK, perfect. Îi dăm un număr de identificare aiurea, îl ducem cu vorba două minute şi lansăm un semnal de avarie.

— Nu sunteţi zdravăn!

— Ar fi mai sigur, adăugă vecinul lui, să schimbăm clar direcţia şi să ne întoarcem la Addis Abeba. Sunt sigur că guvernul va înţelege că fiind străin şi agasat de birocraţie…

— Peaches zice nu!

— Ascultă, star al rockului! se răsti copilotul. Dacă emitem un SOS, yemenitul ne va urmări până la sol şi dacă nu cădem cu botul în jos aşa cum ar trebui să-l facem să creadă, ne va doborî în cea mai mare viteză.

— Atunci facem un plonjon, nu e mare lucru. Chiar sunt asigurat pentru asta. Compania voastră va primi un avion nou-nouţ.

— Crezi că e uşor de făcut asta?

— Are dreptate, îl susţinu pilotul. Terenul e prea accidentat.

Riscăm să ne lovim de flancul unei coline.

— Am văzut fotografii ale acestei tabere, zise Smooth. La intrare e o bandă de pământ netedă.

— Cât e de lungă? întrebă pilotul.

— Ce?

— Cât e de lungă banda netedă? Ştii de ce are nevoie un astfel de aparat ca să aterizeze?

— Peaches declară discuţia închisă, zise cântăreţul. Peaches vă sfătuieşte să răspundeţi acelui pilot; ştiţi ce trebuie să-i spuneţi.

21

Heiss îl aştepta la volan când Lalarva ajunse la vehicul şi se instală pe scaunul de lângă el.

— Ai făcut o plimbare plăcută? îl întrebă el demarând.

Lalarva dădu din umeri, dar în sinea lui se simţea invadat de spaimă, spaima ca nu cumva privirea lui să-i trădeze intenţiile ucigaşe. Avu impresia că trebuie să vorbească ca să-şi explice tensiunea.

— Cred că sunt puţin cam nervos cu cât se apropie ora emisiunii în direct, zise el.

— De ce? Ai făcut până acum tot felul de emisiuni.

— Nu ca asta. Emisiunile pe care le transmitem de obicei sunt înregistrate dinainte pe film sau pe casetă video. Tot ce nu e bine poate să fie tăiat înainte de montajul final. În cazul unei emisiuni în direct prin satelit nu poţi să tai nimic.

Heiss izbucni în râs.

— A face televiziune e o artă, zise Lalarva.

— Să furi de la văduvă şi de la orfan e o artă! Televiziunea e doar instrumentul pungăşiei, replică Heiss.

Lalarva simţi că roşeşte; furia îl cuprindea treptat. Inamicul său părea că se delectează de emoţia asociatului său.

— Nu ştii ce vorbeşti, îi zise el lui Heiss.

— Ba da, ştiu. Îmi spui pe ocolite că nu eşti un ipocrit, dar nu cred o iotă.

Lalarva îi urmărea cele mai mici gesturi, gata să profite de momentul potrivit când avea să apară ocazia.

— Vrei un exemplu? insistă Heiss.

— Nu, nu vreau.

— Această tabără la care mergem nu e chiar una de-a ta. Nu are nici o legătură cu „Cruciada ’85”, doar că se pune la dispoziţia ta ca să ceri bani. Refugiaţii care vor apărea pe ecran nu vor vedea niciodată un bănuţ din ceea ce vei colecta.

Lalarva nu zise nimic.

— Diferenţa dintre tine şi mine, doctore Lalarva, este că pot să şterpelesc banii de la gura înfometaţilor şi să mă simt foarte bine

a doua zi dimineaţă. Tu trebuie să joci jocul, să faci pe vedeta. Asta cere talent. Şi tu n-ai nici măcar cât să violezi un mormânt.

Lalarva strecură discret mâna în buzunarul hainei şi strânse între degete mânerul pistolului. O va face. Îl va împuşca imediat!

— Auzi, asta de colo e faimoasa ta tabără de refugiaţi? zise deodată Heiss.

Lalarva încremeni. Era adevărat. Ajunseseră la marginea taberei. Câţiva indigeni, cu privirea goală, aşezaţi pe marginea drumului, scotoceau pământul cu degetele în căutarea câtorva rădăcini comestibile.

— O ţin aşa până în vârful colinei? întrebă Heiss.

— Ăăă, da, în vârful colinei.

Lui Lalarva aproape că îi venea să se sinucidă. Câte ocazii pierduse? Acum, mulţimea care se apropia îl împiedica să acţioneze.

Echipa video se instalase deja lângă rezerva de hrană.

Lalarva putea să vadă tehnicieni împrăştiaţi cam peste tot în tabără. În momentul în care Heiss intră cu maşina în interiorul zonei, un avion trecu pe deasupra capetelor lor cu un zgomot infernal care făcu Mercedesul se vibreze.

— Ce-o mai fi şi asta! exclamă Heiss apăsând pe pedala frânei.

Apoi scoase capul pe geamul de lângă el.

— E un aparat Hercule. S-ar zice că vrea să aterizeze aici.

Lalarva văzu şi el avionul întorcând apoi venind lent în direcţia lor.

— Va ateriza! exclamă Heiss părăsind vehiculul, imitat imediat de asociatul său.

— Este escortat, continuă Heiss îndreptând un deget spre masa argintie a unui avion de luptă care se deplasa la joasă altitudine.

— Avionul ăsta nu poate să aterizeze aici! zise Lalarva.

— Noi ştim asta, dar pilotul nu pare să fie de acord cu noi.

Doctorul în sociologie îşi luă privirea de la avionul C-130 pe punctul de a ateriza în regim de urgenţă. Ochii tuturor oamenilor din tabără erau îndreptaţi spre monstrul zburător.

Heiss nu scăpa nici o clipă avionul din ochi, era atât de captivat încât uneori uita să mai respire. Părea momentul ideal pentru comiterea unui asasinat.

Lalarva ocoli Mercedesul şi se postă în spatele lui Heiss care nu era atent la el. Avionul Hercule se afla acum la vreo cincisprezece metri de sol şi continua să coboare cu rapiditate.

„În momentul impactului”, îşi zise Lalarva scoţând din buzunar micul pistol automat, ţinându-l ascuns în mână.

Avionul trecu la mai puţin de trei metri de poziţia lor.

Heiss întoarse capul ca să-l poată urmări.

Lalarva ridică pistolul, trase piedica şi duse ţeava până la cinci centimetri de capul asociatului său.

*

* *

— O să meargă totul foarte bine, veţi vedea, se adresă Smooth piloţilor în timp ce avionul se apropia de sol, cu trenul de aterizare ridicat.

— Dumnezeule! Uite ce teren! exclamă copilotul.

— Acum nu mai putem da înapoi, zise colegul său. Ţine-te bine.

Smooth vizualiza scena în felul lui: aterizarea era o alunecare graţioasă, precum evoluţia unui patinator pe gheaţă.

Avionul va reduce treptat viteza pentru a feri încărcătura refugiaţilor înfometaţi. Apoi el va părăsi aparatul cu cizmele lui roz, părul zbârlit şi tone de grâne preţioase vor şiroi în jurul lui.

O viziune poetică împinsă la maxim şi pe care el avea intenţia s-o transpună pe viitorul său disc, cel care avea să devină un disc de aur.

*

* *

Lalarva apăsă pe trăgaci în momentul în care aparatul atinse solul. Cu o zecime de secundă înainte de prima împuşcătură, aparatul C-130 făcu explozie.

Spectacolul amintea de Hiroshima. Aripile imense ale aparatului zburară la câţiva zeci de metri de centrul deflagraţiei.

Lovit de unda de şoc, Lalarva îşi pierdu cunoştinţa preţ de câteva secunde apoi îşi dădu seama că stă pe pământ. Butoiaşul gol arăta că trăsese cele cinci gloanţe, deşi nu-şi amintea de nimic.

Apoi, primul său reflex instinctiv fu să-şi ascundă foarte repede arma şi să vadă dacă îl observase cineva din tabără.

În privinţa asta nu avea de ce se teme. Toţi rămăseseră încremeniţi de stupefacţie în faţa mărimii dezastrului. Flăcările şi fumul se ridicau la peste o sută de metri spre cer atrăgând toate privirile ca un magnet.

Lalarva se ridică tremurând şi se forţă să privească capul lui Heiss. Un val gros de sânge îi năclăia părul şi îi curgea pe ceafa.

Trebuia să fie sigur că murise. Întinse braţul şi puse degetele pe gâtul încă cald căutând pulsul.

Un jet de sânge îi murdări mâna, pe care o trase imediat şi o şterse în praf dezgustat. Nu reuşise să perceapă nici o pulsaţie.

Se ridică din nou şi se uită o clipă înjur. Ceea ce căuta se afla în spatele lui, departe de indivizii rămaşi încă cu gurile căscate care începeau să discute unii cu alţii. Apucă părul victimei sale şi o trase după el până în locul unde erau îngropaţi morţii din tabără. Îi debarasă pe Heiss de toate documentele aflate asupra lui, de obiectele de valoare şi îl înfăşură într-o pânză de muselină găsită ceva mai departe. Apoi împinse cadavrul în groapa comună mai mult lungă decât adâncă şi dădu la o parte cadavrele de deasupra pentru ca cel al lui Heiss să poată atinge fundul gropii. Îl acoperi cu celelalte cadavre intrate în descompunere şi, satisfăcut de ceea ce făcuse, ieşi din mormântul deschis şi se îndreptă spre Mercedes fără să mai privească înapoi.

22

Esther Walatta ajunse prea târziu pentru masa de prânz. Albii opriseră camionul în mijlocul taberei şi toţi refugiaţii se opriră ca să se uite la maşina ciudată. Tânăra femeie şi fetiţele ei îi făcură semn cu mâna. Esther se mulţumi să privească feţele speriate ale unora, mândră că ştiuse să-şi stăpânească frica.

Albii o ajutară să coboare şi începură să descarce lăzile grele. Alţii veniră să le dea o mână de ajutor şi marfa fu repede ordonată într-o stivă mare.

Neavând ce face în aşteptarea următoarei mese, Esther se instală la umbra cabanei care folosea drept magazie pentru alimente, apoi urmări cu privirea oamenii care trebăluiau ca să nu se mai gândească la epuizarea care o copleşea.

Alţi refugiaţi erau atraşi de scena despachetării, dar necunoscându-i pe albi la fel de bine ca ea, preferau să păstreze distanţa.

Tânăra femeie aproape că moţăia când avionul survolă tabăra. Zgomotul puternic o făcu să tresară. O umbră imensă alunecă lent pe pământ.

Unul dintre occidentali îi remarcă spaima şi se lăsă în momentul următor lângă ea ca s-o liniştească. Omul zâmbi şi pronunţă nişte cuvinte pe care ea nu le înţelegea, apoi îndreptă un deget spre monstrul zburător de parcă ar fi fost vorba de un lucru banal şi lipsit de importanţă. Pe urmă îndreptă degetul spre el însuşi şi zise:

— Randall.

Tânăra femeie înţelese imediat.

— Esther, răspunse ea.

Apoi arătă spre ceea ce ţinea în braţe şi spuse:

— Deneke.

Randall încerca să pronunţe numele copilului ei în momentul în care avionul se apropia a doua oară de tabără, zburând mult mai jos. Se încruntă şi păru brusc foarte agitat, la fel ca toţi ceilalţi albi.

Esther văzu avionul prăbuşindu-se apoi explodând, fără să

înţeleagă ce se petrecea, ceea ce o înspăimântă ca niciodată până atunci. Ceilalţi se ridicară ca să vadă flăcările urcând spre cer, dar ea rămase în umbră, cuprinsă parcă de un rău subit.

Se lungi e o parte direct pe pământ, îl aşeză pe Deneke alături de ea şi se cufundă lent într-un somn minunat, profund şi etern.

*

* *

Doctorul Tuttle Lalarva îşi verifică încă o dată ţinuta înainte de începerea iminentă a emisiunii. Costumul său de safari şi pielea bronzată artificial dădeau impresia unui om de acţiune care se mişca în principal în aer liber. Atitudinea era bună. Chiar mai înainte ca tehnicienii să-i dea semnalul, bărbia şi buza de jos începură să tremure uşor.

Apoi veni rândul lui.

În acest timp, în studiourile „Cruciadei ’85”, un alt tehnician pornea muzica genericului în timp ce camera de luat vederi se oprea asupra feţei plină de compasiune a doctorului Lalarva, în spatele căruia se afla o mână de fiinţe deformate de foame şi grupate în grabă.

— Mă aflu aici împreună cu prietenii mei, începu el arătând spre indigeni fără să întoarcă ochii de la obiectiv şi aş vrea să-i cunoaşteţi, aşa cum am făcut-o eu însumi.

În studiourile din Valea San Fernando, semnalele video care acopereau două planuri erau cu grijă controlate cu o baleiere lentă a doctorului şi a taberei.

— În această seară vor intra în viaţa voastră, continuă el cu o voce gravă, cu speranţa că ceea ce veţi vedea vă va schimba în bine şi pentru totdeauna.

Cameramanul se retrase cu aparatul ca să-l prezinte pe Lalarva îngenuncheat în mijlocul unei mulţimi de refugiaţi prostraţi şi năuciţi de foame.

— Iată familia mea, zise el.

Imaginea arăta o şi mai mare parte din mulţimea care zăcea nemişcată.

— Ea este şi familia voastră, continuă Lalarva.

Apoi toată masa de oameni fu prezentată pe ecran.

— Ea e familia noastră.

Camera de luat vederi prezentă din nou faţa escrocului.

— În trecut, v-am arătat de mai multe ori suferinţa omenească, imagini ca cele pe care tocmai le-aţi văzut. Datorită acestor imagini şi a sentimentului de decenţă profund jignită pe

care l-au provocat inimilor voastre generoase, aţi considerat că e bine să contribuiţi la cauza noastră nobilă. În seara asta, vă voi prezenta foamea sub adevărata ei faţă, victimă după victimă, închipuiţi-vă că priviţi peste zidul grădinii voastre. Descoperiţi că vecinul, cu care jucaţi bowling în fiecare joi, soţia lui, care adoră pisicile şi fetiţa lor au feţele descărnate, ochii tulburi, oasele se văd prin piele, pe scurt, se îndreaptă în mod inexorabil spre un destin tragic.

Lalarva deschise braţele de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze mulţimea de fiinţe pe jumătate goale.

— Şi ei sunt oameni.

Chemă un traducător şi se aşeză alături de o mamă tânără.

Toţi aflară povestea nefericitei mame, încercările tragice prin care trecuse. Doctorul în sociologie controla interviul, întrerupându-l uneori pe traducător ca să pună întrebări refugiaţilor dar şi auditoriului. Nu că ar fi aşteptat vreun răspuns, ci pentru că voia să dea greutate poveştii tinerei femei, să o învăluie cu vocea lui suavă şi melodioasă ca să facă din ea povestea lui.

Când simţi că impactul era destul de puternic, îşi continuă drumul prin mulţime, oprindu-se din când în când asupra unui caz deosebit de tragic. Camera de luat vederi aluneca permanent de la faţa victimei la cea a lui Lalarva căruia îi tremura bărbia şi buza de jos. Lacrimile luceau în ochii lui.

Reacţionând emoţional, escrocul transmitea aparenta lui milă asupra telespectatorilor care se descărcau de această greutate golindu-şi buzunarele sau completând cecuri.

În cursul emisiunii, Lalarva simţi înflorirea dominaţiei sale asupra elementelor, capacitatea înnăscută de a recunoaşte şi de a prinde momentul video, fuziunea perfectă a imaginii, sunetului şi emoţiei.

Când în cursul unei scurte pauze, unul dintre tehnicieni îi anunţă că o tânără mamă tocmai murise lângă bebeluşul ei, Lalarva profită de ocazie ca să-şi continue mesajul pe tema unui nou orfan. Pentru asta era nevoie de o reglare a imaginii şi de un cadru gol.

— Daţi la o parte pe toată lumea! ordonă el gesticulând cu braţele. Şi aduceţi-mi copilaşul!

Refugiaţii uşor speriaţi fugiră până la marginea taberei, lăsându-l pe Lalarva singur pe o scenă goală şi pustiită pe o rază de peste o sută de metri.

Mii de urme se amestecau în praful închis la culoare. Tehnicianul se întoarse în fugă de la magazia de provizii, ducând în braţe un mi e pachet înfăşurat într-o ţesătură ruptă.

— Ăsta e! îi zise el pastorului.

Acesta privi tăcut camera de luat vederi preţ de cinci secunde, lăsând să vorbească ochii plini de lacrimi şi tremurul feţei.

Când deschise în sfârşit gura ca să vorbească, vocea lui tulburată era însoţită de suspine.

— Unul dintre prietenii mei tocmai şi-a pierdut mama, zise el ciupindu-se uşor de nas.

— Un prieten drag.

Apoi întinse braţele ca să primească bebeluşul.

Tehnicianul se afla încă la vreo zece metri. Acest timp mort ar fi stricat efectul unui actor mai puţin experimentat, dar reuşi să umple golul făcând să se menţină momentul de emoţie intensă.

— Soseşte, iată-l! exclamă el cu faţa parcă luminată de speranţă.

În sfârşit luă sugarul în braţe.

— Eşti atât de mic, zise el.

Apoi, privind din nou la camera de luat vederi, ţintind inima a milioane de spectatori, continuă:

— Eşti atât de singur, Danny K., acum când nu mai ai mămică!

Momentul era de o importanţă capitală. Îl lăsă să se imprime o clipă în spiritul spectatorilor ca ultima notă a unei simfonii, apoi se ocupă din nou de „Danny K.”.

— Să privim faţa ta frumoasă, copilule, zise el legănând pachetul în braţe în timp ce mâna liberă desfăcea pânza.

Apoi descoperi cu oroare ceea ce era cu adevărat „copilaşul” şi ştiu imediat că emisiunea lui era distrusă. Nimic nu-l mai putea salva de la un fiasco răsunător. De data asta pe faţă i se rostogoliră lacrimi adevărate. Degetele tremurară şi desfăşurară cu nervozitate pânza, dezvăluind complet inscripţia de pe obiectul acela ciudat: *Front Toward Enemy.*

Lalarva holbă ochii de oroare.

Nu putea să dea drumul minei din mâini. Nici nu mai avea forţa. Totuşi, nu i s-ar fi întâmplat nimic dacă ar fi lăsat-o pur şi simplu să cadă la pământ. „Dragul său prieten” ar fi fost văzut de toţi telespectatorii, dar mina Claymore nu ar fi explodat.

Din cauza nervozităţii, Lalarva scăpă mina din mână şi, cu o mişcare reflexă de a o împiedica să lovească solul, trase spre el pânza şi firul metalic răsucit după degetele lui. Mina reveni la el,

dar nu aşa cum spera.

Mina făcu explozie cu un zgomot înfiorător, proiectând mii de bile de oţel în toate direcţiile. Impactul îl ciopârţi pe escroc şi un nor de sânge, de praf şi de fum se instală în locul ocupat de el cu o secundă mai înainte.

Cameramanul, fost jucător de base-ball, schimbă brusc poziţia camerei de luat vederi ca să urmărească traiectoria lui Lalarva, proiectat la peste douăzeci de metri în aer.

Douăzeci de milioane de perechi de ochi au fost martorele acestei scene oribile. Corpul de nerecunoscut al doctorului căzu pe pământ.

— Doamne sfinte! exclamă tehnicianul Randall aruncându-se la pământ ca să evite bilele de oţel.

Cea mai mare parte a lor loviră magazia de alimente şi pereţii camionului, apoi se făcu din nou linişte.

Timp de aproape două minute, camera de luat vederi rămase încremenită asupra lucrului acela însângerat care uda solul însetat.

Apoi, Randall se ridică şi se repezi în faţa aparatului agitând braţele ca să-i trezească din stupefacţie pe ceilalţi tehnicieni uluiţi.

— Opriţi! strigă el. Louis, taie tot, Dumnezeule mare, taie!

23

Barrabas ambreie, dădu înapoi şi angajă camionul în viraj, trecând razant pe lângă peretele stâncos al colinei pe care o ocoleau. Exteriorul curbei se pierdea în natură, sub un praf fin de culoare maronie pe care îl evitau cât puteau de mult.

De la ieşirea din Addis Abeba, noaptea fusese dominată de o tensiune constantă. La fiecare din cele cinci posturi de control întâlnite, fuseseră nevoiţi să arate permisele de călătorie ale „Cruciadei ’85” şi să aştepte cu răbdare, sub ameninţarea a numeroase puşti-mitralieră, permisiunea de a continua drumul.

În zori şi după ce trecură de *no man’s land*, tensiunea crescuse mult din cauza ameninţării unor eventuale ambuscade – pe care rebelii le organizau în special împotriva convoaielor cu ajutoare pentru refugiaţi, ca să pună mâna pe alimente – şi a piloţilor de pe MIG-urile guvernului, plictisiţi că nu aveau nimic de făcut şi care se distrau mitraliindu-i, dar asta ca să mai treacă timpul.

Barrabas conduse camionul pe panta uşoară, apoi mări viteza când ajunse din nou pe teren normal.

În momentul în care camionul intră într-un nou viraj, Leona Hatton, aşezată pe scaunul din dreapta colonelului, arătă spre o coloană de fum negru care se ridica spre cer, la o distanţă de vreo câţiva kilometri de poziţia lor.

— Ia uite! exclamă ea. Ce-ar putea să fie?

— Poate un avion doborât?

— S-ar zice că nu e departe de tabără.

— Vom afla foarte curând.

După o lungă tăcere, tânăra femeie continuă:

— E posibil să fie Heiss.

Barrabas schiţă o grimasă. Deşi dorea cu adevărat moartea lui Heiss, voia totuşi ca el să fie autorul. Cu toate astea, mercenarul fu nevoit să admită că era mai bine un Heiss omorât de altul decât un Heiss în viaţă.

În momentul când tabăra apăru la orizont, păru evident că fumul provenea de la un avion prăbuşit, deşi nu se vedea nici o

epavă. De cealaltă parte a taberei, Barrabas zări şanţul adânc săpat în pământ de pântecele avionului.

Centrul imensului focar se afla în creştetul unei mici coline acum răvăşită de explozie şi arsă pe aproape opt sute de metri.

Totuşi, cei din tabără nu păreau atraşi de scena accidentului. Se strânseseră în jurul echipei de televiziune din mijlocul taberei.

— Pe-aici, zise Leona îndreptând un deget spre stânga.

— Am văzut, zise Barrabas recunoscând Mercedesul.

Portiera şoferului fusese lovită de gloanţe şi geamul ei era făcut cioburi.

— E aceeaşi?

— Mda.

Nile opri camionul lângă depozitul de alimente şi oamenii lui îşi croiră drum prin mulţimea de schelete omeneşti cu piele neagră. În centru, tehnicienii albi stăteau în jurul unei prelate întinse pe sol. Unul dintre ei ridică ochii şi îl zări pe Barrabas.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă mercenarul.

Membrii echipei, dornici să dialogheze cu cineva capabil să-i înţeleagă, vorbiră toţi în acelaşi timp.

— Nu, staţi puţin, zise Barrabas ridicând mâinile ca să impună tăcerea.

Apoi arătă cu degetul spre cel pe care îl zărise primul.

— Cum te cheamă?

— Randall.

— Vorbeşte, Randall. Ceilalţi, rămâneţi liniştiţi până când termină el de vorbit.

— Mai întâi a fost avionul ăla care a încercat să aterizeze, explică Randall. O adevărată nebunie! Nu poţi ateriza aici fără riscuri. A explodat ca o bombă.

— Înseamnă că nu-l aşteptaţi să vină?

— Nu, nici unul dintre noi. Am crezut că nu mai are carburant, dar motoarele funcţionau când a sosit şi focul care arde şi acum e tot din cauza carburantului. Se poate simţi când se schimbă direcţia vântului.

Barrabas se uită la prelata întinsă pe pământ. Putu să distingă o masă diformă de oase fragmentate combinată cu un amestec de came şi sânge, totul presărat cu fragmente mici de costum safari.

— Cine e? întrebă Barrabas.

— Doctorul Lalarva, răspunse Randall încă n-am înţeles ce s-a întâmplat. Era chiar în emisiune cu un copilaş în braţe, apoi i-a

dat drumul şi atunci s-a întâmplat totul.

— E cineva rănit? întrebă Lee.

Randall scutură din cap.

— A fost un noroc. Metalul a zburat în toate direcţiile.

Billy II se aplecă să ia ceva de jos. Rostogoli obiectul în mână apoi îl arătă lui Barrabas şi celorlalţi.

— O bilă de oţel. Ăsta a fost copilaşul, colonele, zise el.

— O porcărie de mină Claymore! exclamă O'Toole.

Jessup zări pe prelată o pereche de ochelari cu lentile sparte.

— E într-adevăr Lalarva, zise el.

— V-am spus că tocmai era în plină emisiune când s-a întâmplat, insistă Randall. Am filmat totul. Dacă sunteţi interesaţi să vedeţi…

— Poate mai târziu, răspunse Barrabas. Când a sosit Lalarva, nu era însoţit de un alt bărbat?

Randall scutură iar din cap.

— Nu, era singur.

— Nu-l însoţea nimeni? insistă Nile.

— A sosit în momentul în care a căzut avionul. De fapt, nimeni nu l-a văzut înainte de prăbuşire.

Ceilalţi tehnicieni dădură din cap confirmând astfel cele spuse de Randall.

— Toţi ne uitam la flăcări, continuă Randall. Totul era foarte confuz. A venit prin spatele nostru. Îmi aduc aminte că am aruncat o privire spre Mercedes, dar era gol.

Barrabas se depărtă fără o vorbă, trecu din nou prin mulţime şi se apropie de maşină. Urcă în ea şi o cercetă cu mare grijă, metodic, fără să găsească totuşi nici cel mai mic indiciu care să-l ghideze. Se sprijini cu spatele de speteaza scaunului şi se uită încruntat la peisajul dezolant prin parbrizul plin de praf.

Seara se apropia cu paşi mari, colorând cerul într-un albastru de lavandă. În faţa lui, la orizont, câteva stele se şi iviseră pe vălul nocturn care se întindea treptat. O adiere uşoară de vânt pătrunse prin geamul spart din stânga lui. O dată cu apusul soarelui, aerul se răcea cu rapiditate.

Heiss fugise din nou.

Dispăruse între haosul de la Addis Abeba şi tabăra sordidă a refugiaţilor. Era posibil chiar să nu fi părăsit deloc capitala.

Ticălosul ştia totdeauna să aleagă momentul potrivit ca să părăsească nava şi când se făcea nevăzut, făcea totdeauna în aşa fel încât să nu lase nici o urmă.

O tânguire sinistră, purtată de vânt, ajunse până la el. Poate un şacal prins într-o cursă? Sau poate chiar vântul, care vuia printre colinele pustiite.

Totuşi se înfioră fără să vrea şi fu cuprins de un sentiment ciudat.

Un sentiment pe care începu imediat să-l blesteme.

*

* *

Karl Heiss se trezi într-un întuneric beznă, cu senzaţia teribil de stânjenitoare a unei apăsări pe întreaga suprafaţă a corpului.

Ceva îi acoperea faţa, îi atingea bărbia. Aerul din spaţiul limitat îi dădea impresia că se sufocă. Nu fu în stare să mişte braţele cu fermitate lipite pe lângă corp. Pipăi cu degetele şi îşi dădu seama că era înfăşurat într-o pânză. Cuprins de o panică oarbă, se zbătu zadarnic ca să scape din cocon.

Abia după un efort supraomenesc reuşi să-şi controleze spaima.

„Gândeşte, îşi zise el. Unde eşti? Ce s-a întâmplat?”

O durere puternică îi sfredelea capul şi preţ de câteva secunde simţi un fel de leşin.

„Gândeşte!” îşi ordonă el.

Ultimul lucru de care îşi aducea aminte era avionul. Îl văzuse prăbuşindu-se, strivindu-se de pământ cu un zgomot infernal, apoi nu mai ştiu nimic.

Să fi fost lovit de un fragment de avion?

Nu, se afla mult prea departe de locul accidentului şi totul se petrecuse prea repede.

Cu un minut înainte, Lalarva se afla în spatele lui. Lalarva.

Heiss îşi aminti de clipa de dinaintea beznei. O căldură arzătoare în partea din spate a capului. Ticălosul trăsese în el!

Stricase toată treaba!

Heiss respira cu greutate şi avea o tuse răguşită. Praful îi invada aerul şi aşa redus. Când mişcă umerii, ceva mişcă în acelaşi timp deasupra lui. Ceva care semăna cu un corp tare şi ţeapăn.

Atunci înţelese unde se afla.

Karl Heiss puse capul jos şi urlă în bezna mormântului său, printre cadavrele îngrămădite care îl acopereau.

Nanos simţi mulţimea dându-se în lături în spatele lui şi se întoarse ca să-i vadă pe refugiaţi repezindu-se în masă spre

camion lor. Un adevărat val de oameni.

— Cred că e mâncare, zise Billy II.

Mercenarii urmăriră cu privirea mulţimea înfometată deschizând sacii unul după altul apoi împrăştiind bancnotele verzi pe pământ, căutând zadarnic hrana aşteptată.

Treizeci de milioane de dolari împrăştiaţi ca nişte confeti!

Refugiaţii strigau din nou, de data asta ca să-şi exprime furia.

Apoi unul dintre ei luă de jos un pumn de bancnote şi se depărtă de camion, imitat cu rapiditate de ceilalţi.

Fascinaţi, oamenii lui Barrabas se uitau la ei fără să încerce să-i oprească. În curând, focuri mici se aprinseră în interiorul taberei, înconjurate de un val de fiinţe omeneşti scheletice şi pe jumătate goale.

Focul avea să-i apere de frigul nopţii, frigul ucigaş al deşertului.

Billy II privi un moment faţa vechiului său prieten luminată de flăcări, apoi întinse lent un deget şi şterse una din lacrimile care udau obrajii grecului.

— Ce-i asta? zise Starfoot, expunând lacrima în lumina focului.

Nanos se uită la el. Schiţă un zâmbet şi răspunse:

— Acelaşi lucru ca la tine, răspunse el arătând lacrimile din ochii indianului.

— Din cauza fumului, zise Billy.

— Mda, răspunse Nanos, din cauza fumului…

Cuprins

1.....3
2.....11
3.....17
4.....19
5.....22
6.....27
7.....32
8.....38
9.....40
10.....48
11.....52
12.....55
13.....60
14.....63
15.....66
16.....71
17.....80
18.....87
19.....97
20.....101
21.....105
22.....109
23.....114
Cuprins.....119

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecție nouă pe care v-o dăruiește Editura Z.

- Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiu-lui" zugrăviți de Swen Hasel în hureșul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
- Reîntâlnire cu Nile Barrabas și vestiții SOB - Soldiers of the Beast.
- Întâlnire cu rapidul și periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forțelor speciale și al Beretelor Verzi.

Ciclonul Barrabas

Nancs ridică arma și trase o rafală de zece gloanțe în parbrizul pe care îl ciuruí de la stânga la dreapta.

Tipul de pe treaptă primi un glonț în gât și se prăbuși în timp ce fața șoferului dispăru într-o adevărată explozie de sânge.

Alex întoarse spatele tipilor care îl ocheau cu armele și îi luă în primire pe cei trei. Gloanțele ciuruiră șirul de fețe uluite. În același moment, Hayes și Billy îi mitraliară pe ceilalți cinci. Trecând prin corpurile soldaților gloanțele perforară radiatorul camionului. Corpurile se prăbușiră scăldate într-o baltă de sânge și antigel.

Grecul puse un încărcător nou la armă și se lăsă într-un genunchi ca să arunce o privire sub camionul din dreapta. Răpăielile bruște de arme însoțite de flash-uri portocalii răsunară în direcția lui obligându-l să se arunce în spate. Sub camion se ascundea un grup de comuniști.

Nancs ar fi dorit să aibă o grenadă.

În curând MONTE CASINO de SVEN HASSEL

3-9127-28-6 EDITURA Z